

ТЕСА БАРКЛИ МЕЧТИТЕ НА ДРУГИТЕ

Превод от английски: Галя Лозанова, 1999

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Всеки мъж, който е разговарял с Линдзи Дънфорд, е останал с впечатлението, че тя е поне два пъти по-умна от него.

Точно това чувство изпитваше Уилям Тадиешки по време на интервюто за длъжността специалист по финансовия анализ. Много неприятно, тъй като предварително беше убеден в успеха си.

От достоверен източник в лондонското Сити беше получил уверение, че мястото е свободно. А във фирмата за наемане на работа, към чиито услуги се бе обърнал, му казаха, че началникът на административния отдел Сирил Бартрам бил просто душичка. С препоръките, които имаше от Уолстрийт, Уилям смяташе, че ще го лапнат като топъл хляб. Нищо подобно. Оказа се, че началникът на административния отдел бил на зъболекар и на негово място седеше младеж от търговския отдел — някой си Нейсмит. А какво го засягаше този Нейсмит назначаването или уволняването на хора в инвеститорския отдел? Изглежда, той изцяло разчиташе на Линдзи Дънфорд. А за нея определено не можеше да се каже, че е „душичка“.

Първо, оказа се, че Дънфорд е жена. Беше научил този факт едва преди няколко дни. Дотогава съвсем естествено беше предполагал, че началникът на отдела за инвестиции в ценни книжа би трябвало да е мъж. Според най-елементарните закони на природата шефовете на всички по-важни отдели винаги бяха мъже. Да, но се оказа, че природните закони не са чак толкова железни. На Уолстрийт също имаше няколко жени, които блестяха на финансовия небосклон подобно на звездите на американското знаме, но те поне изглеждаха по подобаващ начин.

Друг един природен закон гласеше, че жените в света на финансите се обличат в строги вталени костюми и копринени блузки с безупречно подредено жабо. Дължината на полите им беше съобразена с модата колкото да подчертае идеално оформени крака в добре опънати чорапи. Списанията определяха този феномен — поне така беше чувал — като „измамна женственост в бизнеса“, тъй като дамите,

които държаха на деловия стил в облеклото, не пропускаха при необходимост да използват чара си, за да получат някакви облаги.

Така че Уилям Тадиешки се беше приготвил да се запознае с една женска версия на костюм от „Армани“ с елегантни крака.

Но и тук удари на камък.

— И така, какво ви накара да се откажете от успешна кариера на Уолстрийт? — продължи да разпитва Линдзи Дънфорд.

— Исках да дойда в Лондон. — Той се усмихна. Знаеше, че нито една нормална жена не можеше да устои на чаровната му усмивка.

Но не и госпожица Дънфорд, която демонстративно се облегна назад и направи знак на Нейсмит да продължи с въпросите.

Докато господин Тадиешки се опитваше да обясни с какво точно го привлича Лондон, тя мълчаливо го изучаваше. Беше слаб и мускулест като повечето тридесет и пет годишни американци. В свободното си време сигурно бягаше за здраве. Имаше тясно удължено лице с внимателни кафяви очи. Късата му коса беше идеално оформена и леко прошарена. Носеше тъмносив костюм, който Линдзи мислено определи като „Харвардска бизнес школа“, ослепително бяла риза и тъмnochвена рипсена вратовръзка.

С една дума, той беше възплащение на преуспяващ нийоркчанин. Интересно тогава какво търсеше в Лондон?

Двамата мъже непринудено разговаряха за необходимостта от време на време да се променя обстановката. В банка „Ойстрав“ никога не превръщаха интервюто за постъпване на работа в жестоко изпитание. „О, не, ние сме цивилизовани. Но това не ни пречи да ви изследваме под микроскоп“ — помисли си Линдзи и леко се усмихна.

Видът ѝ го изненада. Вместо втален костюм тя носеше тъмна копринена рокля на ситни цветчета. Дрехата подчертаваше формите ѝ, но без да бъде предизвикателна. Имаше овално мургаво лице с тънки устни, така че на пръв поглед изглеждаше доста строга, но усмивката я преобразяваше. В стоманеносивите ѝ очи блясваха весели синкави пламъци. Тъмната ѝ коса беше прибрана назад и откриваше красиви малки уши със сиви перлени обици. Приличаше на мила провинциалистка, пристигнала в столицата, за да посети Кралската академия по изкуствата.

Уилям Тадиешки нямаше как да знае, че Линдзи Дънфорд упорито беше работила върху външността си, докато постигне този

ефект. Загадъчното мъжко-женско излъчване на повечето делови жени изобщо не ѝ отиваше. Отдавна го бе разбрала. Още повече, че да си различен от останалите бе много ценно качество, почти равно на успешна инвестиция.

А тя наистина се отличаваше от останалите. Представляваше онова странно и рядко явление — едва тридесетгодишна жена, която ръководеше отдел във влиятелна търговска банка. В момента трябваше да се справи със задачата да назначи подходящ човек на длъжността специалист по финансовия анализ. Мъжът срещу нея отговаряше на всички изисквания — притежаваше необходимата квалификация, научна степен по икономика, опит в някои от най-добрите фирми на Уолстрийт, блестящи препоръки.

Защо тогава инстинктът ѝ подсказваше, че не можеше да му има доверие?

Любезният разговор за предимствата на европейския и американския начин на живот очевидно се бе изчерпал. Значи беше настъпил моментът отново да се включи в разговора.

— Има нещо, което ме озадачава — започна тя. — Защо решихте да се насочите точно към Лондон? Ако сте имали намерение да смените града, защо не си потърсихте работа на Западното крайбрежие — в последно време там непрекъснато се откриват нови възможности за бизнес. Или във Франкфурт. Германия е известна като финансов лидер на Европа. На ваше място бих предпочела Франкфурт.

— Да, но да си призная, немският ми не е много добър. Освен това за мен най-интересният финансов център си остава Лондон. Има, разбира се, и други причини, доста лични. Искам да бъда по-близо до баща си.

— До баща ви? — повтори тя и гласът ѝ недоверчиво се извиси.

— Наистина е малко странно — съгласи се Тадиешки и сведе поглед. — Баща ми наскоро се ожени за втори път. Той направи състояние от недвижими имоти. Не зная дали сте чували за фирмата му — „Мейнстрийм Пропърти Девелопмент“? Не, нали? Естествено, това е американско предприятие със седалище във Флорида — Блатистия щат, както го наричаме. Преди три години баща ми се пенсионира и превърна старото си хоби в основно занятие. С една дума, стана художник. — Това беше съобщено с многозначително повдигане на веждите и конспиративно понижаване на гласа. — След

това се влюби в един от моделите си и се ожени за нея. Тя го отведе в Прованс, за да живеел като Ван Гог, можете ли да си представите?

Нейсмит тихичко изхълца, а Линдзи отново се усмихна.

— Боже мой, каква история — каза. — И все пак не разбирам защо решихте да напуснете Щатите и да се установите в Лондон?

Той сви рамене.

— Баща ми е на шестдесет години и е много богат. Тя е само на осемнадесет и доста вятърничава. Давам им само осемнадесет месеца, най-много две години, преди тази история да приключи. Искам да съм наблизко, в случай че баща ми има нужда от моята помощ.

— Изглежда сте изключително предан син, господин Тадиецки.

— Произнася се Тадиешки — поправи я той. — Но можете да ме наричате и Тад.

„Не и докато окончателно не съм си загубила ума“ — помисли си Линдзи.

— От Лондон лесно се стига до Арл — продължи той. — От време на време мога да прескачам дотам, за да държа нещата под контрол. Това спокойно може да стане през уикенда.

— Така е — веднага се съгласи Нейсмит. — От време на време малко френска кухня и вино... няма да ви се отрази зле.

Той очевидно бе във възторг от господин Тадиешки. Самият той беше голям почитател на хубавото вино и младшият персонал в банката го наричаше зад гърба му Нуви Нейсмит, заради пристрастието му към божолето. В представите му всеки, който имаше намерение да пътува често до Франция и да пие френско вино, беше прекрасен човек.

Но Линдзи не беше на същото мнение.

— Освен това вие не само се местите, но промените и своята професионална ориентация — отбеляза тя. — От автобиографичната ви справка се вижда, че имате определен талант към търговията. Какво ви накара да се насочите към работата на аналитик, господин Тадиешки?

По блясъка на очите му разбра, че беше впечатлен от правилното произнасяне на името му.

— Сигурно ви е известно какво се говори за дилърите — каза той. — На тридесет години вече си свършен човек. Сигурно през последните четири години съм имал голям късмет, защото успях да се

задържа на повърхността. Но вече е време за промяна. Освен това съм добър в анализа и прогнозите. Това много ми помогна, за да се проявя като добър дилър. — Взе коженото куфарче, което беше оставил на масата. — Донесох някои образци на анализите, които направих през свободното си време в „Хърли Гунет“. Може би ще ви е интересно да ги погледнете.

Тримата бяха седнали в единия край на дългата полирана маса в заседателната зала на банката. Питър Груман, бившият председател на Ойстрав Банк, бе предположил, че тук интервюто ще протече по-непринудено, отколкото в кабинета на отсъстващия началник на административния отдел. Пред тях имаше елегантна кана термос с кафе и сребърен поднос със сервиз от уорчестърски порцелан, в който се отразяваха лъчите на слабото мартенско слънце. През прозореца се виждаше старо акациево дърво, извисило клони над голите храсти на фона на сиво-синьото небе. Шумът от улицата беше приглушен от двойните прозорци, а освен това банка „Ойстрав“ имаше вътрешен двор.

Извадиха документите. Нейсмит взе горните две-три страници, а Линдзи започна да прелиства останалите. Имаше няколко компютърни разпечатки с колони от цифри и прозрачна папка, в която беше закрепен аналитичният доклад. Тя се зачете. Изследването се оказа доста сериозно — представляваше статистически анализ на рудодобива в Южна Африка преди и след идването на Мандела на власт. В заключение авторът бе направил конкретни препоръки за търговските перспективи на отрасъла. Линдзи беше съгласна с изводите.

— Наистина впечатляващо, Тад — каза Нейсмит и размаха един от листовите. — Линдзи, това е анализ на миналогодишния продукт на страните от Тихоокеанското крайбрежие. Ако си спомняш, нашата банка вложи доста средства в една от фирмите, които Тад одобрява.

— О, имал съм късмет — насмешливо се усмихна той.

— Значи ви харесва да правите анализи? — попита Линдзи.

— Естествено. Не можеш да оцелееш на Уолстрийт, ако не се съобразяваш с тенденциите, макар че понякога изцяло разчитам на инстинкта си. Никой не може да отрече, че за да работиш на пазара, трябва да притежаваш инстинкта на картоиграч. Отстрани може да

изглежда, че си взел неразумно решение, но ти самият си сигурен, че си прав.

— Ами ако инстинктът те подведе?

— Ооо, тогава става жестоко... Всички престават да те обичат.

— Но във вашата кариера не се е случвало често — доволно съобщи Нейсмит. — Поне доколкото може да се съди по думите на бившите ви работодатели. Изглежда, винаги сте били сред победителите.

— Такива са правилата на играта, нали? Трябва да имаш здрави нерви, за да спечелиш, независимо дали благодарение на интелектуално ноу-хау, или като се осланяш на вътрешното си чувство. А и винаги можеш да се успокояваш с това, че парите не са твои, защото всеки от нас всъщност играе хазарт с „опиум“. — Той се засмя и вдигна рамене.

Линдзи изпита внезапно чувство на неприязън. На професионален жаргон „опиум“ означаваше „чужди пари“.

— Мислите ли, че така отговорността е по-малка?

— Моля? — попита той неразбиращо.

— Защо смятате, че е по-лесно да се рискува с чужди пари?

— А не е ли така? Много малко дилъри са склонни да рискуват по същия начин собствените си пари. Когато някой приятел ви помоли да вложите парите му, нима не търсите винаги „най-сигурните инвестиции“? В противен случай не бихте му ги препоръчали.

— Предпочитам да вярвам, че всички инвестиции, направени от моя отдел, максимално се доближават до това, което нарекохте „сигурни инвестиции“ — възрази Линдзи. — Вярно е, че привеждаме в движение чужди пари, но тук не става дума само за пари. Това са също така и техните мечти.

— Извинете, не ви разбрах? — Той беше озадачен.

— Става дума за мечтите на хората. Всеки мечтае да се пенсионира и да има малка къщичка на село, да види дъщеря си или сина си в университета, или дори да замине за Прованс и да заживее като Ван Гог. Никога не става дума само за пари, господин Тадиешки.

Той я изгледа изненадано и си помисли, че има странни схващания за една коравосърдечна жена от света на бизнеса.

— Разбира се, нашата банка „Ойстрав“ е прочута със своята благонадеждност — намеси се Нейсмит, за да намали възникналото

напрежение. — И се надяваме, че стабилните инвестиции ще се увеличат с помощта на подобни анализи, Тад. Линдзи, имаш ли още въпроси към Тад?

Имаше много неща, за които би искала да попита, но се съмняваше, че щеше да получи откровен отговор. Затова се усмихна и поклати глава. Нейсмит стана и подаде ръка на Тадиешки.

— В най-скоро време ще ви съобщим резултатите, Тад. Трябва да ни разберете, но има и други кандидати.

— Естествено, нали видях, че името ми не е единствено в списъка.

— Така че след ден-два ще ви се обадим. Благодарим ви за този разговор.

— Да, благодарим ви — присъедини се и Линдзи, която много държеше на добрите маниери.

— Напротив, аз трябва да ви благодаря. — Той събра документите си и ги прибра в куфарчето.

— Мога ли да ви задам още един въпрос? — попита тя. — Задавам го на всички кандидати.

— Разбира се.

— Имате ли нещо против да работите под ръководството на жена?

Той се изправи пред въпросителния ѝ поглед и тя усети, че се колебае дали да не отговори с някакъв комплимент, например „Не и ако жената прилича на вас“. Но след моментно колебание той отвърна:

— За мен основният критерий в професионалните отношения са способностите, госпожице Дънфорд, а не полът.

Добър отговор. Но тя не беше сигурна, че е искрен.

— Е, засега той ми направи най-добро впечатление — промърмори Нейсмит, когато секретарката отиде да изпрати кандидата до асансьора.

— Така ли?

— А ти какво мислиш?

— Струва ми се малко неискрен.

— Неискрен ли? В какъв смисъл?

Беше ѝ трудно да обясни.

— Всеки път, преди да отговори, се замисля.

— Боже Господи, всеки нормален човек се притеснява, когато е на интервю. Не можеш да отречеш, че отговори съвсем честно, когато го попитахме защо е решил да се премести в Лондон.

— Да-а. Отговори честно и с много излишни подробности.

— Какво искаш да кажеш? — намръщи се той. — Обвиняваш го, че прекалено дълго обмислял отговорите си, а когато обяснява всичко най-подробно, пак не си доволна. Трудно е да ти се угоди, Линдзи.

— Е да, но нали ще работи в моя отдел.

— Напълно те разбирам. Страхуваш се да не сгресиш в избора. По мое мнение Тадиешки е точно човекът, който ни трябва. Младежът от Гаури Йелд имаше почтен вид, но беше малко тъп. А момичето от Манчестър беше умно, даже прекалено, но не криеше, че гони само собствения си интерес. Прочетох доклада на Бартрам за останалите кандидати, но, изглежда, и той не е особено въодушевен. Сигурен съм, че ако му кажем за доброто представяне на Тадиешки, той ще го препоръча на председателя.

Мнението на председателя на банката без съмнение беше много важно, но Линдзи беше убедена, че ако реши, би могла да окаже влияние върху Хенри Уишоу срещу решението на шефа на административния отдел. Проблемът беше дали наистина го искаше. Имаше ли право да разбие надеждите на Уилям Тадиешки само защото в него имаше нещо, което определено я дразнеше?

Засега реши да не мисли за това, тъй като имаше други неотложни задачи. Беше инструктирала дилърите от отдела си да закупят американската „Ленъкс Кемикълс“, тъй като имаше намерение да разпредели акциите на новопридобитата компания между своите инвеститори. Тя се грижеше за интересите на голяма група клиенти — частни лица, организации и няколко пенсионни фонда. В задълженията ѝ влизаше да купува и да продава от тяхно име, да търси нови доходоносни източници и бързо да изтегля парите на клиентите от области, в които назряваше финансова криза. Отделът ѝ винаги имаше много работа, а тази пролет напрежението беше голямо вследствие на проведените общи избори и слабия приток на чужди компании на британския финансов пазар. Тя беше забелязала „Ленъкс“ преди няколко седмици, когато се появиха първите слухове, че се подготвя превръщане на фирмата в акционерно дружество.

Милисънт, секретарката на Линдзи, я очакваше с няколко съобщения. Тя я изслуша, като в същото време проверяваше информацията от дилърския отдел. Акциите на „Ленъкс“ все още бяха над стойностите, на които щяха да започнат да купуват, но екипът на Линдзи беше готов да действа, преди да са се усетили от конкуренцията и да се включат в наддаването.

След малко започнаха телефонните обаждания. Тя отклони няколко предложения. Обаждаха се познати дилъри, които се опитваха да ѝ продадат изостанали облигации. Въпреки че нямаше намерение да купува, държеше да запази контактите си, тъй като и най-агресивните досадници (казваха им „кучетата“) от време на време бяха в състояние да предложат нещо интересно.

Беше прекалено заета, за да излиза в обедна почивка. Включи се в списъка на желаещите да получат сандвич на работното си място и след половин час търпението ѝ беше възнаградено: донесоха ѝ картонена кутийка с пушено пуешко, царевичен хляб и салата. Никой от служителите на банка „Ойстрав“ не си поръчваше кафе: то и без това непрекъснато се лееше като тъмнокафяв поток по етажите и всеки отдел разполагаше кафе машина. От време на време Линдзи си мислеше, че всъщност цялото Сити използва като гориво кафето и сандвичите, с които всеки ден точно в един часа ги снабдяваха верните доставчици от съседните улички.

Около три часа активността на дилърския етаж започна да спада. На екраните на компютрите примигваха съобщения за прехвърляне на незначителни суми — клиентите даваха последни инструкции на своите дилъри. Но „Ойстрав“ рядко се интересуваше от дребни сделки. Всеки път по това време на деня Линдзи имаше чувството, че времето започва да тече по-бавно. Извади бележника си и прегледа списъка от „неотложните“ задачи, които трябваше да свърши до вечерта. Прекъсна я Нан Комптън, която дойде да съобщи, че хората си тръгват.

— Доволни ли са? — запита Линдзи.

— Може да се каже, че направо се чувстваме отличници. Докато се усетят другите, успяхме да изкупим почти всички акции на „Ленъкс“. Ако кажеш, утре можем да продължим да купуваме и на по-висока цена.

— Ммм... ще си помисля. Може би няма да е зле малко да забавим темпото.

— В такъв случай, ако цената продължи да се покачва, ще трябва да превишим предварителните суми...

— Но, от друга страна, ако се спотаим, останалите може да спрат да купуват и да си кажат: „Защо ни трябваше да се включваме в тази авантюра?“ И тогава цената отново ще се смъкне до номинала.

— Предполагам, че имаш право — усмихна се Нан. — Нали затова ти плащат голяма заплата — за да вземаш правилни решения.

Нан Комптън беше главен дилър в отдела ѝ. Двете жени бяха дошли в Сити почти по едно и също време. Оттогава техните професионални пътеки на няколко пъти се бяха пресичали. Още първия път, когато трябваше да сформира свой екип, Линдзи се беше спряла на Нан сред неколцината кандидати. Направи го отчасти от приятелски чувства, отчасти защото знаеше, че Нан е добра в професията и е човек, на когото може да разчита... Тя в никакъв случай не беше гениална и вероятно никога нямаше да направи блестяща кариера, но това, изглежда, не я притесняваше. Добра приятелка и добра сътрудничка — това беше Нан.

— Няма ли да приключваш вече? Искаш ли да изпием по чаша вино в „Дандис“?

— Днес няма да мога, Нан. Преди да се прибера вкъщи трябва да свърша някои неща. — Истината беше, че току-що бе решила да се посъветва с Питър Груман за Уилям Тадиешки.

Питър Груман, бившият председател на банка „Ойстрав“, наскоро се бе пенсионирил. Линдзи беше негово протеже и за всеобщо учудване, а донякъде и тревога, той я беше издигнал на поста началник-отдел „Инвестиции в ценни книжа“.

— Трябва да е изпаднал в старческо слабоумие — възмуцаваха се мъжете. — Или е успяла да се вмъкне в леглото му.

— Тя изобщо не е неговият тип — успокояваха ги други. — Просто си е въобразил, че е много умна.

— Естествено, че не е глупава, щом е успяла да се докопа до тази длъжност! Но почакайте — още след първите шест месеца ще се провали с гръм и трясък.

Но минаха шест месеца, после още шест, а Линдзи Дънфорд продължаваше да ръководи отдела. И не само това — тя успя да увеличи вложенията на своите клиенти. Привлече и много нови, които бяха научили за нейните успехи. И сега, почти две години откакто бе

поела поста, всички, които имаха съмненията относно нейните способности, бяха престанали да се съмняват.

И все пак от време на време умната и преуспяваща Линдзи Дънфорд изпитваше необходимост да се посъветва със своя стар учител и приятел. Веднага щом Нан си тръгна, за да се присъедини към колегите си в „Дандис“, тя извади мобилния телефон и набра номера на Питър.

— Разбира се, скъпа, когато ти е удобно — каза той, когато най-сетне вдигна слушалката. В последно време му трябваше доста време, за да стигне до телефона — страдаше от артрит, който постепенно го обездвижваше. Но Питър решително отказваше да използва мобилен телефон, тъй като, както самият той се изразяваше, това било под неговото достойнство.

— Може ли да се отбия още днес? На път за вкъщи?

— А защо не? Веднага слагам чайника за чаша „Ърл Грей“.

Макар че ненавиждаше тази марка чай, Линдзи любезно отговори:

— Страхотно! — Взе си чантата, прибора вътре телефона, папката с материалите, които искаше да покаже на Питър, и електронния си бележник и тръгна към вратата. — Денят беше доста напрегнат, Милисът — каза на секретарката си. — Защо не си тръгнеш веднага щом приключиш с най-неотложните задачи?

— Благодаря, Линдзи. Само искам да довърша тези извлечения, да ги изпратя по пощата и съм готова. За утре има ли нещо по-специално?

— Господин Бартрам вероятно ще иска да разговаряме за кандидатите. Моля те, включи го в програмата. И вероятно тези дни ще публикуват бюлетина на Министерството на финансите — провери кога точно и изпрати някого да получи документите.

— Добре. Чао.

— Чао! — За разлика от останалите, служителите на дилърския отдел никога не си пожелаваха „приятна вечер“. Техният работен ден обикновено свършваше, когато заглъхваха търговските операции, а това често ставаше още в три следобед. Но за сметка на това започваха работа в седем и тридесет сутринта, а главните специалисти бяха на бюрата си дори и по-рано. Но не бяха редки и случаите, когато оставаха до късно през нощта, за да наблюдават развитието на пазарна

криза или за да планират стратегия за увеличаване на приходите на банката.

Работното време беше крайно неудобно, напрежението беше огромно, но въпреки това Линдзи обичаше работата си. Когато излизаше от сградата, праметнала през рамо обемистата си чанта, винаги изпитваше удовлетворение.

Но днес това чувство бе леко помрачено от необходимостта да вземе решение за новия специалист по анализите. Не можеше да разбере защо му отдаваше такова значение.

ГЛАВА ВТОРА

Питър Груман живееше в луксозен мансарден апартамент в Барбикан. Всички се чудеха защо човек, болен от артрит, е избрал да живее на едно толкова неудобно място, но Линдзи добре го разбираше. Зад прикритието на саксиите с мушкато, отрупали неговия балкон, той можеше да наблюдава своето любимо Сити — света, в който толкова години се бе чувствал воин и победител.

Линдзи се качи с асансьора до неговия етаж, където той вече я чакаше пред отворената врата на апартамента. Остави я да заключи и с бавни крачки тръгна към кухнята. Водата беше завряла и омразният „Ърл Грей“ се запарваше в чайника. Тя влезе веднага след Питър. Той я целуна по бузата и я погали с деформираната си ръка.

— Е, сладка моя, какви са последните клюки? Видях на монитора, че си се втурнала да преследваш „Ленъкс“.

— Да, и успяхме да получим по-голямата част от акциите. — Той кимна одобрително, а тя взе подноса с чая и тръгна към дневната.

Трите големи кресла бяха така поставени, че посетителите да се наслаждават на гледката, която се откриваше от високия прозорец. В сивото небе се издигаха кулите на финансовия район, озарени от залязващото слънце. Цветовете на черната мозайка, меднокафявите рамки на прозорците, сивата тухла, тръбните мебели, боядисани в синьо и зелено, млечнобялото и бежовото на мрамора и килимите в апартамента се преливаха на меката светлина на пролетната вечер. Сред строгите правоъгълници на модерната архитектура високите върхове на църквите все така категорично сочеха към небето, за да напомнят, че земните дела винаги са по-маловажни от извисяването на духа.

— Да наля ли чая, Питър? — Знаеше, че винаги трябва да пита. Понякога ръцете не го боляха толкова силно и той беше в състояние сам да държи чайника и чашките. Но често се мръщеше от болка дори когато трябваше да премести една лъжичка.

— Да, мила, и недей да ме лъжеш за захарта...

— Нали знаеш, че трябва да се ограничаваш...

— Е да, нали не мога да изгоря излишните калории с упражнения. Но ако не мога да пия сладък чай, тогава какъв е смисълът да продължавам да живея?

Тя се засмя и сложи в чая му обичайните три бучки. Сигурно така проклетият „Ърл Грей“ ставаше по-поносим. Тъй като тя не слагаше захар, имаше чувството, че пие парфюмирана гореща вода. Но никога не би го признала пред Питър, който беше най-близкият ѝ приятел.

Той се намести в любимото си кресло с лице към света, който беше напуснал с такова нежелание. Имаше аристократичен профил — дълъг прав нос, твърди, добре очертани устни и волева брадичка. Косата му бе все така гъста, макар и напълно побеляла. Под гъстите вежди се откриваха умни, дълбоко поставени почти черни очи. Имаше бръчки — бръчки от смях покрай устата; бръчки от мръщение на челото. Беше все още красив и внушителен мъж, макар и да прекарваше по-голяма част от времето си затворен в своята мансарда.

Поговориха си. Внуците на Питър били на екскурзии в различни части на света, така че имаше много интересни истории за ски, сърфове и приготвяне на храна на открито. В семейството на Линдзи обаче не се бе случило нищо. Дъщеря ѝ Алис ходеше на забавачка близо до дома им в Пътни Хийт, а Силия — майка ѝ, работеше вкъщи.

Силия често се обаждаше на Питър, за да си поговори с него за различни компютърни проблеми. Тя съставяше специализирани програми и той понякога ѝ помагаше с ценни съвети, тъй като чрез своя домашен компютър продължаваше да следи новостите в света на финансите.

Най-накрая, след като изпи втора чаша чай и изяде три шоколадови бисквити, Питър сбърчи нос и въздъхна.

— Е, Линдзи, казвай какъв е проблемът.

— Как разбра, че има проблем?

— Винаги когато си разтревожена на върха на носа ти и лявата ти вежда се появяват малки бръчици. — Да не е нещо, свързано с „Ленькс“? Операцията ми изглежда сигурна.

— Не, отнася се за съвсем друго. Нали знаеш, че в момента провеждаме конкурс за длъжността специалист по анализите?

Той кимна. Все още беше в течение на всичко, което ставаше в „Ойстрав“.

— Е, всъщност се сблъсках с неочаквано препятствие.

— В какъв смисъл?

— Повечето от кандидатите не бяха нищо особено. Днес се яви още един, има идеални препоръки, но...

— Но?

— Не зная. Нещо в него ме притеснява.

Питър беше заинтригуван.

— И кой е мъжът, успял да разтревожи невъзмутимата Линдзи Дънфорд?

— Казва се Уилям Тадиешки. Веднага ни обясни как се произнася името му и предложи да го наричаме „Тад“.

— Нима? — усмихна се възрастният мъж и тя изведнъж се почувства в безопасност. — Значи не само те е разтревожил, но и не го харесваш, така ли?

— Не го харесвам точно защото ме притеснява.

— Но казваш, че има добри препоръки и е квалифициран?

— Много добри. Нуви Нейсмит е във възторг от него, защото се оказа, че има непослушен баща, който живее в Прованс и Тад смята често да го посещава. Нали знаеш колко си пада Нуви по всеки и всичко, свързано с Франция.

— Какво прави Нуви? — попита Питър. — Едно от големите предимства на пенсионирането е, че вече не съм принуден да изслушвам безкрайните му разсъждения за винарските райони по течението на Рона.

— Нуви е добре, облигациите — също, неговият екип спечели огромни премии, освен това в момента има доста работа. Заяви ми, че смята да препоръча Тадиешки пред Сирил като най-подходяща кандидатура за поста.

— А не е ли така?

Линдзи повдигна рамене.

— Зная, че звучи глупаво, но има нещо, което ме тревожи...

— Би ли пояснила.

— Е, първо, защо се кандидатира на работа в „Ойстрав“, когато има много по-добри възможности в Ню Йорк?

— Ти сигурно си го попитала.

— И той най-подробно ми разясни как искал да държи под око баща си и младата му съпруга, които живеели в Прованс.

— Звучи доста убедително. Хората от Уолстрийт обичат да сменят климата. Разбираш ли, Уолстрийт е много ограничено място — не само в пространствено отношение, но и като манталитет. Понякога там цари такава отблъскваща бруталност, че... Много от служителите рано или късно започват да си търсят по-спокойна работа.

Навремето Питър също беше работил на Уолстрийт и затова Линдзи имаше доверие в неговата преценка. Тя кимна. Той я изгледа въпросително:

— Не ми ли вярваш?

— Не, напротив. Просто за мен е много важно да не допусна грешка. Работата на моя екип зависи от неговите проучвания. Ако се окаже, че не е подходящият човек, може да се превърне в препъникамък за всички останали. Не че няма да се справим, но няма да е приятно.

Той извърна поглед и се загледа навън. В сградите на Сити запалиха осветлението и на фона на вечерното небе високите здания заприличаха на шахматна дъска. Питър обичаше този момент, когато градът се превръщаше в абстрактна картина от вписани един в друг правоъгълници.

— Носиш ли ми копие от неговата автобиографична справка?

Тя се усмихна. Той много добре я познаваше. Линдзи никога не отиваше на делова среща без необходимото. Извади от чантата си папката с документите на Уилям Тадиешки. Отвори я и я постави на коленете на Питър. Докато той четеше, тя стана и тихо раздигна масата. Всеки момент щеше да дойде прислужникът му, Дароу, за да пригответи вечерята, да събере финансовите списания и да почисти.

Когато се върна от кухнята, Питър беше преполовил документацията. Затвори папката и вдигна поглед към нея.

— Не виждам нищо нередно в този човек, скъпа.

Тя се поколеба. Би могла да възрази, че женската ѝ интуиция ѝ подсказва обратното. Питър щеше да я разбере. Интуицията е нещо много съществено, когато работиш в Сити.

— Виждам, че има лична препоръка от Джон Блебъл, шефа на „Хърли Гунет“ — продължи възрастният мъж. — Преди двадесетина

години Джони започна работа под мое ръководство. Искаш ли да му се обадя?

Линдзи погледна часовника. В Ню Йорк беше ранен следобед.

— Наистина ли ще го направиш, Питър?

— Разбира се. Трябва да отида в кабинета. Телефонът и адресът му са в чекмеджето на бюрото. — Той тежко се надигна, но тя добре знаеше, че не бива да предлага помощта си. Взе папката, която беше оставил на масичката, и започна да я разлиства.

След няколко минути от съседната стая се извиси сърдечният глас на Питър:

— Да, аз съм, Груман... Да... Точно така, вече съм свободен пенсионер... Защо не се отбиееш да ме видиш, когато дойдеш в Лондон? Разбира се, че ще ми е приятно да се видим... Как е Джулия? Предай ѝ, че я обичам... А Бес? О, не! И кога? Ако знаех, щях да изпратя поздравителна картичка... На колко е бебето? На десет месеца? Прекрасно... — Приятелският разговор продължи няколко минути, след което тонът на Питър леко се промени: — Позна, не се обаждам, за да си говорим за семействата си... Не, нищо обезпокоително, просто исках да ми кажеш нещо повече за един човек, който наскоро пристигна тук, в Лондон... Да, точно за него става въпрос, веднага се досети... Е, при мен в момента е началникът на отдел „Инвестиции в ценни книжа“ и ме помоли да проверя дали наистина го смяташ за толкова свястно момче... Да... Да... Наистина ли? Много впечатляващо... Не, не, тя просто се колебае... Добре, ще предам... Благодаря ти, Джони, много ми помогна. Да... Да... Дочуване.

Линдзи вече бе започнала да прибира документите в чантата, когато той излезе от кабинета.

— Чу ли разговора?

— Разбрах, че бил чудесен човек.

— Поне така твърди Джони Блебъл. А досега не се е случвало да греши в преценката си.

Тя му отвърна с широка усмивка. На борсата нямаше нито един финансист, който би могъл да твърди, че никога не греши. Но младата жена прие мнението на Питър в смисъл, че Блебъл заслужава доверие.

— Значи предлагаш да престана да се правя на глупачка и да кажа на Сирил Бартрам да назначи Уилям Тадиешки?

— Ти изобщо не си глупава, скъпа. Но мисля, че не бива да търсиш проблеми там, където те очевидно не съществуват.

Две кратки позвънявания подсказаха, че Дароу се връща от следобедната си почивка. Линдзи трябваше да си тръгва. Целуна Питър по бузата. Той промърмори:

— Не се тревожи. Всичко ще бъде наред.

Тя кимна в знак на съгласие.

Когато влезе в малкото антре, Дароу си събличаше палтото.

— Всичко наред ли е, госпожице? — попита той.

— Да, Дароу, благодаря.

Но не беше така. В асансьора Линдзи си помисли, че макар и да имаше доверие в съветите на Питър, безпокойството не я напускаше. Случваше се за пръв път: обикновено двамата стигаха до пълно съгласие, след като обсъдеха политиката на отдела.

И все пак това беше различно. Обикновено се съветваха за бъдещото планиране или прогнозите на пазара. Но никога не бяха говорили за хора. Този Уилям Тадиешки продължаваше да я безпокои, но накрая реши, че започва да се вманиачава. Очевидно предишният му шеф в Ню Йорк му имаше пълно доверие. Така че трябваше да престане да се тревожи.

На връщане взе както винаги първо метрото до Пътни Бридж, а след това автобуса до Хийт. Пътуването до дома ѝ беше спокойно, тъй като тя свършваше работа преди останалите чиновници от Сити, но днес се бе забавила заради посещението при Питър и улучи най-натоварения час.

Уморена и ядосана, тръгна по широката улица, която водеше към дома ѝ.

— Мамо, пак закъсня! Знаеш ли откога те чакам?

Линдзи грабна дъщеря си в прегръдките си и я целуна.

— Съжалявам, Алис, забавих се в службата.

— Може ли веднага да отидем да плуваме? Щото Трейси каза, че е време за следобедна закуска, а ако се нахраня, ти няма да ми разрешиш да плувам!

— Добре, добре, хайде да отидем при басейна! — Линдзи захвърли чантата и палтото си в антрето.

Двете заобиколиха къщата и отидоха в закрития вътрешен двор, облицован с керамични плочки. През лятото той тънеше в цветя и

зеленина, но сега се виждаха само голите клони на глицинията. В дъното на двора се намираще басейнът — старомоден, с правоъгълна форма, но покрит с модерен стъклен покрив.

Беше купила къщата заради басейна. Когато я доведе да ѝ покаже къщата, агентът за недвижими имоти беше казал почти извинително:

— След пожара този басейн е бил напълно изоставен и както сама виждате, сега е в ужасно състояние. Но ако се запълни с пръст, ще се превърне в чудесна зимна градина.

Линдзи нищо не каза. Щом той смяташе, че басейнът би попречил да сключат сделката, вероятно щеше да се съгласи да отбие от цената на къщата. Или по-точно на развалината, тъй като пожарът, избухнал преди няколко години, беше нанесъл големи поражения. Липсваше по-голямата част от покрива, рамките на прозорците бяха изгорели, стъклата — изпочупени. Вътре също беше пострадала от маркучите на пожарникарите и от дъжда. Отдавна неподдържаната градина беше подивяла, но имаше няколко розови храста, които цъфтяха.

Тогава басейнът представляваше дупка, зейнала сред бурените. На дъното му се беше събрала дъждовна вода, в която плуваха попови лъжички. Линдзи успя да купи къщата на безценица. Или както се беше изразил Питър Груман, беше сключила добра сделка. От дълго време никой не беше проявявал интерес към къщата, въпреки че се намираще в добър район и при промяна на регулационните планове, теренът беше подходящ за строителство на малък блок с луксозни апартаменти.

Но вероятността за подобна промяна беше нищожна, така че бившият собственик с благодарност прие предложението. Това се случи преди четири години, когато Алис беше още бебе. И оттогава Линдзи, майка ѝ, домашната помощница Трейси и съпругът ѝ Еди Тейлър се опитваха да направят мястото поносимо за живеене.

Еди Тейлър беше от мъжете, способни да направят луксозна трапезария от две дъски и няколко гвоздеа. Нисък и набит, той беше един от майсторите, които Линдзи нае, за да оправят покрива. Ремонтът продължи доста време и тя успя да разбере за Еди две важни неща. Първото беше, че семейството му отчаяно се нуждае от дом. Второто — Еди не можеше да чете и да пише и въпреки че имаше златни ръце, трудно щеше да си намери добра работа.

Линдзи предложи на семейство Тейлър да се нанесат на приземния етаж при условие, че Трейси се грижи за домакинството, а Еди продължи да им помага за ремонта. Те с радост приеха предложението ѝ и досега Линдзи, не беше изпитвала съжаление за решението си. Наистина, Трейси не беше добра готвачка. Беше съвсем безпомощна, ако трябваше да приготви нещо, което изискваше големи усилия от отваряне на консервена кутия или затопляне в микровълновата печка. Но Алис много обичаше кухнята на Трейси. Смяташе, че нейният печен боб на фурна е върхът, а салатата от морска звезда — най-вкусното нещо, което човек можеше да си представи.

Но ако не можеше да готви, Трейси поддържаше идеален ред и чистота в къщата. Всички предмети в къщата блестяха. Ако някой изпуснеше нещо на земята, веднага отнякъде се появяваше закръглената Трейси и поставяше предмета, нарушил нейния ред, на мястото му.

Първото нещо след покрива, което Еди оправи, беше басейнът.

— Няма проблеми — беше казал той, без да се учудва, че семейството на Линдзи държи повече на басейна, отколкото например на тапетите в хола. Благодарение на неговите херкулесови усилия само след няколко месеца басейнът вече ставаше за плуване, а след още два месеца бе покрит със стъклени стени и покрив.

Всеки следобед след работа Линдзи и дъщеря ѝ плуваха поне по половин час, а през лятото и по-дълго. Като ученичка Линдзи беше шампион по плуване, а по-късно се бе записала и в плувния отбор на колежа. Благодарение на плуването се беше запознала с Боб, бащата на Алис. Това запознанство имаше както добри, така и лоши страни. Добрата страна беше, че се роди Алис; лошата — че Линдзи се беше сдобила с вечно отсъстващ съпруг.

Но сега, докато плуваше лениво от единия до другия край на басейна, не мислеше за Боб Дънфорд, нито за смущаващия Уилям Тадиешки и това, което се бе случило в „Ойстрав“ през изминалия работен ден. Ласкавата милувка на водата винаги успяваше да изтрие тревожните мисли от съзнанието ѝ. Плуването беше като лечебен балсам за тялото и за душата ѝ.

Същото се отнасяше и за Алис, която се гмуркаше, плискаше и подскачаше като рибка. Нямахте и годинка, когато Линдзи за пръв път я пусна във водата. От тогава басейнът се бе превърнал в нещо като

втори дом за момиченцето. Любимото му време от деня беше, когато мама се прибираще от работа. Двете веднага отиваха в закрития басейн и се потапяха във водата.

Бяха плували може би по-дълго от обикновено, когато се появи Трейси с найлонова престилка на цветчета и по домашни чехли.

— Хайде, госпожице Алис. Ако си мислите, че ще седна да ви приготвям тестените охлювчета, докато се занимавам с вечерята на баба ви, дълбоко се лъжете.

— Ооо, тестени охлювчета! — възторжено извика Алис и бързо заплува към края на басейна. — А ще ми дадеш ли допълнително от доматиения сос?

— Само ако веднага се облечете и след десет минути сте в кухнята, госпожице — извика прислужницата и се отдалечи.

— Колко е десет минути? — поинтересува се момиченцето и грабна една от кърпите, наредени на пейката до басейна. Бързо започна да разтрива мършавото си телце, за да се подсуши.

— Десет минути са равни на шестстотин секунди — отговори Линдзи. — Ако преброиш до шестстотин, но много бавно — ето ти десет минути. — Знаеше, че дъщеря ѝ не може да брой повече от двадесет и затова се усмихна, когато момиченцето сериозно започна да брой на висок глас:

— Едно и две, и три... — като продължи да се бърше с кърпата.

Линдзи излезе от басейна много по-спокойно. Днес нямаше да вечеря вкъщи. В осем и половина имаше среща с Бари в японския ресторант на Тъпър Ричмънд Роуд.

Уви се в червената хавлия и с мокра коса, разпиляна по гърба, тръгна нагоре по стълбите към стаята си. Когато мина покрай кабинета на майка си, високо извика:

— Сеси, прибрах се!

Сред писукащите и мъркащи звуци, които издаваше компютърът, майка ѝ отговори:

— Добре ли прекара деня, скъпа?

— Горедолу... — Влезе в стаята си и остави вратата отворена. Изсуши си косата и я разреса. Това беше единственото усилие, което полагаше за нея. Понякога я прибираще назад и я закрепваше със старомодни гребени, купени в Кемдън Песидж, или я прибираще нагоре и я завързваше с панделка. Много от колегите ѝ в „Ойстрав“ се

чудеха дали малките кестеняви къдрици, които обрамчваха лицето ѝ, бяха пуснати случайно или нарочно: във всички случаи много ѝ отиваха.

Докато Линдзи избираше коя рокля да облече, майка ѝ влезе в стаята и попита:

— Колко горе-долу, скъпа?

— Какво? О, да. Нищо особено. Отбих се да се посъветвам с Питър и вече всичко е уредено. А ти как прекара деня?

— Пренесох статистическите данни в графична схема. Използвах четири цвята и три измерения, както той искаше, но преди да завърша, ще го помоля да провери дали правилно съм нанесла времевата скала.

— Ммм, добре — съгласи се дъщеря ѝ. Винаги когато майка ѝ навлизаше в подробности за компютрите, Линдзи я слушаше само с половин ухо. Самата тя непрекъснато използваше компютър в работата си, но не можеше да проумее как точно се осъществяваше магическото превръщане на чужда информация в база данни.

През няколко седмици Силия Клейдел започваше нов проект и всеки път трябваше да се приспособява към информацията, предоставена от клиента. От тази информация трябваше да състави програма, която да отговаря на определени изисквания: например как и за колко време селекцията би променила стадо овце; или да направи речник по римско право от периода на късната Римска империя, като се има предвид влиянието му върху европейското законодателство.

Силия беше търсен специалист и печелеше добре. Но най-важното беше, че тази професия ѝ позволяваше да работи вкъщи, тъй като за Алис се грижеше предимно тя. Беше седяла до леглото ѝ, когато се разболя от дребна шарка; беше я научила да се храни с лъжичка, а след това с нож и вилица. Сега всяка сутрин я водеше на забавачка и я прибираще по обяд.

— ... затова мисля, че тази година трябва да засадим хризантеми — чу Линдзи.

— Така ли? Къде?

— Ами пред вечнозелените храсти, когато прецъфти игликата.

— Както кажеш, Сеси, ти си шефът.

— Нима? Не бих казала, като се има предвид как се държи с мен Трейси. Помолих я да ми направи омлет, след като си легне Алис, а тя току-що ми съобщи, че ще вечерям патица по пекински с портокалов

сос. Изобщо не се съмнявам, че пак е купила от полуфабрикатите във фолио.

Линдзи се усмихна. Позната история. Майка ѝ винаги искаше нещо просто като омлет или сандвич с шунка. Трейси отваряше хладилника и изваждаше нещо много по-изискано. Но ако Силия поръчваше вегетарианско кърри, прислужницата започваше неодобрително да цъка с език и поднасяше дебел сандвич с шницел. Трейси беше убедена, че най-добре знае от какво има нужда Силия.

— Ти си си добре — оплака се Силия, когато видя, че дъщеря ѝ се усмихва. — С Бари ще вечеряте в някой добър ресторант...

— Ела и ти...

— Не, за бога! Какво ще каже Бари?

— Ще се зарадва. Той много те харесва.

— Скъпа дъще, не забравяй, че съм достигнала зряла петдесет и четири годишна възраст и много добре разбирам, че колкото и да ме харесва, приятелят на дъщеря ми би предпочел да не ме вижда.

Тя много се надяваше, че рано или късно Линдзи и Бари щяха да се оженят. Откакто преди пет години Робърт Дънфорд беше изоставил бременната си съпруга, Силия не преставаше да търси подходящ мъж за дъщеря си.

Отначало смяташе, че Томас Барнуел е точно този човек. Той се бе появил малко след раждането на Алис и от бързината и безразсъдството, с които Линдзи започна връзката си с него, майка ѝ реши, че ще последва сватба. След три месеца вече обмисляше как Линдзи да се разведе с изчезналия Боб.

Но всичко свърши също толкова внезапно, както и започна.

— Какво се случи? — озадачено попита тя Линдзи. — Мислех, че го харесваш.

— Доста си избързала — безмилостно я отрязва дъщеря ѝ. — Преди две седмици усетих, че ние непрекъснато говорим за едно и също. Всъщност имаме много малко да си кажем, и то е само като повод да стигнем по-бързо до леглото...

— Линдзи!

— Е, ти ме попита и аз ти отговарям — каза ѝ с откровеност, която понякога плашеше Силия. — Освен секса нищо друго не ни свързва. И изведнъж се замислих дали ще продължи да ни свързва, когато той започне да оплешивява.

— О, скъпа... — Майка ѝ поклати глава. — Когато си влюбена, не мислиш за тези неща.

— Точно така. Значи не съм чак толкова влюбена.

— Но тогава защо...

Младата жена въздъхна.

— Предполагам, за да се успокоя, че Боб не ме е зарязал, защото съм толкова грозна, и че никой не ме иска.

— Но аз и така можех да ти го кажа! Боб си тръгна само защото не беше готов да бъде баща и глава на семейство. Това е всичко.

— Възможно и така да е. Не зная. Както и да е, но в един момент се замислих дали е разумно да повтарям грешката си.

Когато се влюби в Робърт Дънфорд, Линдзи изобщо не мислеше, че греши. В Кеймбридж двамата се движеха в една компания. Събра ги голямата им любов към водните спортове, тя обичаше да плува, а Боб беше водолаз.

Всяко лято двамата заминаваха на експедиция. Благодарение на Боб видя Червено море, Средиземно море, гръцките острови. Пътуваха заедно с други студенти, живееха много скромно и часове наред прекарваха в морските дълбини, за да търсят коралови полипи, змиорки и кръгли червеи за университетската лаборатория. Боб мечтаеше да стане биолог. Линдзи следваше математика, но още не знаеше към каква професия да се насочи.

Ожениха се веднага след като се дипломираха. По-късно, когато започна да се замисля, тя осъзна, че по някакъв начин неволно бе ускорила развитието на събитията. Поради избухливия характер на баща си не беше щастлива в семейството си и копнееше час по-скоро да се измъкне, да има собствен дом.

Фактът, че веднага от студентската скамейка я взеха на работа на борсата, улесни бракът им от финансова гледна точка. Нейната заплата, както и усетът ѝ към изгодни инвестиции им осигуряваха приличен доход.

Първите две-три години всичко беше чудесно. Нищо не ги обвързваше и с високата заплата на Линдзи те можеха да си позволят да пътуват в чужбина и да участват в морски експедиции. Посетиха дори Южна Америка.

Но след това тя забременя. И месец след като научи за бременността ѝ, Боб си отиде. Изпрати ѝ писмо от Бризбейн. Беше се

включил в експедиция за спасяване на Големия бариерен риф и не възнамеряваше скоро да се връща в Англия. Не ѝ остави нито адрес, нито телефон, за да се свърже с него. Беше ѝ казал „сбогом“ също толкова категорично, колкото ако го беше публикувал в пресата.

И така Силия, която междувременно беше овдовяла, се премести да живее при дъщеря си. Линдзи купи опожарената къща. Двете се заеха да ремонтират порутената сграда, а едновременно с това да лекуват наранените си души. Силия постепенно се възстанови от двадесет и пет годишния си нещастен брак. Започна да обръща внимание на външността си, да боядисва косата си, сложи някой и друг килограм и вече нямаше толкова измъчен вид. Линдзи намери утеха в работата, създаде си име на изключителен специалист и започна да печели пари за банката.

Все още имаше доста проблеми, но Силия смяташе, че се справят добре. Единствената ѝ мечта беше дъщеря ѝ да се разведе с онзи ренегат и да се омъжи за човек, който да я заслужава. Тогава всичко щеше да бъде чудесно.

Линдзи знаеше за надеждите на майка си, но не беше толкова убедена, че имаше нужда точно от това. Слезе на долния етаж и поръча такси. Замисли се дали си заслужаваше отново да промени живота си, като се разведе и се омъжи повторно. Харесваше Бари, и то много. Но трябваше ли заради него да загуби свободата си?

Къщата, в която непрекъснато нещо трябваше да се оправя, поглъщаше всичките ѝ пари. Но това си беше нейната собствена къща и тя можеше да прави с нея каквото си иска. Имаше прекрасно семейство, в което всички добре се разбираха. Имаше майка, която беше независим човек и градеше своя кариера. Имаше прекрасна дъщеричка, която тази есен щеше да тръгне на училище. Имаше любима работа, на която посвещаваеше много време и сили. Всичко беше идеално така.

Нали?

ГЛАВА ТРЕТА

Бари Уайвълстоун чакаше Линдзи в ресторанта. Той беше много внимателен и възпитан човек. Винаги идваше пръв на срещите им. Посрещаше я пред театъра с програмата на представлението и отнасяше палтото ѝ на гардероб. Когато участваха заедно в делови мероприятия, правеше всичко възможно първо да осигури на Линдзи пакет от документи и да я настани на най-доброто място, и едва след това се втурваше да преследва собствените си интереси, свързани с търговията на произведения на изкуството.

Сега стана и усмихнато я поздрави. С високия си ръст над метър и осемдесет, той се извисяваше над дребната японка, която я заведе до масата. Бари беше хубав мъж, преуспяващ, усърден и щастлив както в личния си живот, така и в професията. Сутринта беше преценил, че намръщеното небе изисква една по-жизнерадостна вратовръзка. Беше се спрял на цвета на старо злато, който много подходеше на червеникавокафявите му коси. Имаше светлокафяви очи, остри и наблюдателни. Ръцете му бяха прекалено деликатни за толкова едър мъж, което не беше изненадващо — точно такива ръце би трябвало да има един търговец на картини.

— Нали не съм закъсняла? — попита Линдзи, докато ѝ помагаше да се настани на стола.

— Не, разбира се. Идваш тъкмо навреме. Ще пиеш ли нещо?

Сервитьорката прие поръчката. Приблужи се още едно миниатюрно създание и подаде красиво оформено меню. Бари започна да обсъжда на японски качеството на храната: работата му беше свързана с японски колекционери, така че беше понаучил езика по време на честите си пътувания до Япония. Линдзи никога не се намесваше, въпреки че също знаеше малко японски и забелязваше грешките му. Понякога се замисляше как ли се чувстваха японците, когато чужденците се опитваха да разговарят на родния им език.

Естествено бяха прекалено възпитани, за да ги поправят и да им правят забележки.

Разбраха се да вземат за основно ядене пиле терияки и предпазливо отпиха от напитките си. Японските коктейли приличаха на букети цветя.

— Добре ли мина денят ти? — попита Линдзи.

— Готвим се за аукциона през следващата седмица. Ако си спомняш, бях ти споменал, че смятам да пусна персийските миниатюри.

— О, да. Каза, че очакваш добра печалба.

— Точно така. Колекционерите на персийски миниатюри са готови да платят, независимо от цената. Наложих се да си преговоря някои специализирани справочници. Перспективните клиенти понякога проявяват интерес към малко известни художници и е добре да знаеш кого имат предвид. — Той си взе от ориенталските репички и започна да ѝ обяснява предимствата на търговията с ранно персийско изкуство. Мина известно време преди да се сети да попита Линдзи как е минал денят ѝ.

Тя повдигна рамене и отговори, че нищо особено не се е случило. Бари предпочиташе да не се задълбочава в проблемите на Сити. Още преди няколко месеца Линдзи бе забелязала, че щом се опитва да му разкаже за работата си, погледът му започва да се рее разсеяно над главата ѝ, въпреки че устните му окуражително я подканят да продължава с любезното:

— О, така ли?

Познаваха се от една година и почти половината от това време бяха любовници. Бари беше красив мъж, силен, добре сложен и въпреки че правеше впечатление на уравновесен човек, не му бяха чужди силните страсти. Неговото желание беше пробудило физическото желание у Линдзи и това доста я учудваше. След провала на брака ѝ с Боб и след грешката ѝ с Томас тя беше станала много предпазлива и се беше посветила на работата и семейството. Избягваше сериозните връзки и държеше на деловото приятелство с мъжете. Но беше срещнала Бари в момент, когато беше особено уязвима.

След пенсионирането на Питър Груман Линдзи беше нещастна и самотна и доста бързо бе приела предложението на Бари да пийнат нещо в „Стар и Гартър“. Бяха се запознали в „Менмънс“, където той работеше. Една клиентка, с която всички смятаха, че Линдзи излишно

си губи времето, бе помолила да я придружи на аукцион на декоративно сребро, за да си избере нещо, в което да вложи парите си. Среброто не беше по специалността на Бари Уайвълстоун, но той беше дошъл на аукциона и бавно обикаляше из изложбената зала, за да събере полезна информация за пазара. Той учтиво поговори с тях и така научи, че с Линдзи живеят в един и същи квартал. След няколко дни ѝ се обади.

Скоро се превърнаха в обект на оживени клюки сред колегите ѝ от търговския етаж. Всички дилъри в „Ойстрав“ бяха силно заинтригувани от факта, че приличащата на монахиня госпожица Дънфорд най-после се е влюбила. Дълбочината на нейните чувства се превърна в предмет на доста спорове и дори залагания. Някои твърдяха, че най-много до една година ще се омъжи, други стигаха дори дотам, че прогнозираха как ще напусне Сити, за да се превърне в образцова домакиня в отдалечения Пътни. Повечето жени обаче се отнасяха доста скептично към клюките.

— Не бъдете толкова старомодни! Линдзи спокойно би могла да се справи и с работата си, и да върти десетчленно семейство, стига само да пожелае!

А някои добавяха:

— Но поне е сигурно, че в най-скоро време любовната история ще отиде на второ място след работата. Надали ще продължи дълго.

Линдзи знаеше, че колегите ѝ са непоправими клюкари. Правеше всичко възможно да не смесва личния и професионалния си живот. Но понякога се налагаше да се появи с Бари на служебни събирания. Някои от момичетата твърдяха, че той бил просто „мечта“, според други бил скучен и непрекъснато говорел за антикварни ценности. Веднъж младата жена случайно дочу как един от колегите ѝ подхвърли:

— Този човек никога няма да стане добър търговец. Един търговец трябва да умее да слуша, а не само да говори.

Тя много искаше Бари да се интересува повече от нейната работа. Линдзи обичаше да слуша истории за случайното откриване на гравюра, отдавна смятана за безвъзвратно загубена, или за рекордно високата цена на някоя нефритена ваза, но и тя понякога би могла да разкаже доста любопитни случки. Но някои хора просто нямаха усет към финансите и очевидно Бари беше един от тях. Всеки път, когато се

опитваше да му обясни някои неща, се изнервяше и имаше чувството, че говори като даскалица.

Но физическата страна на връзката им напълно компенсираше липсата на общи интереси във всички останали области. Линдзи беше благодарна на Бари и тази благодарност ги свързваше. Още повече, че майка ѝ го харесваше, а което бе още по-важно — дъщеря ѝ също.

Алис очевидно страдаше от липса на мъжка компания. Вървеше като кученце след Еди Тейлър и непрекъснато му се пречкаше, докато той се катереше по стълбата. От момента, в който се бе запознала с Бари, изпитваше към него обожание. Той винаги ѝ носеше дребно подаръче: ярка книжка с комикси, които баба ѝ решително не одобряваше, дъвчащи бонбони от „Пикън Микс“ или игленик с формата на сърце за деня на Свети Валентин.

Момиченцето не знаеше, че тези интересни неща са избрани и купени от момчето за поръчки във фирмата на Бари. Линдзи се досещаше, но никога не би го издала. Алис имаше нужда да общува с мъже, тъй като бе отгледана и отраснала само сред жени.

Личеше си, че Силия се надява тази връзка да приключи със сватба. Самата Линдзи обаче не беше толкова сигурна, дали и тя се стреми точно към това. От някои намеци бе разбрала, че от бъдещата съпруга на Бари Уайвълстоун се очаква да бъде преди всичко домакиня, „моята малка женичка“, която да умеє да забавлява с остроумни разговори колекционерите отвъд океана. Трябваше да бъде блестяща във всяко едно отношение и в никакъв случай да не си позволява досадни забележки за състоянието на борсата.

Поради тази причина тя отхвърляше мисълта за брак. За момента ѝ беше достатъчно, че е успяла да намери някого, който я желає и я дарява с радостта да бъде обичана.

Линдзи и Бари излязоха от ресторанта в мразовитата мартенска нощ и тръгнаха пеш към неговия апартамент. Той живееше в сграда с изглед към Лондонския мост и църквата „Сейнт Мери“ — доста романтична гледка. Беше едва десет часът, но Линдзи трябваше да става рано и затова те бързо се озоваха в леглото му със старинен балдахин.

Малко по-късно, отпусната и доволна, Линдзи се измъкна от сънливата му прегръдка, макар че никак не ѝ се тръгваше. Докато се обличаше, отново се замисли за връзката им. Винаги беше едно и

също: интерлюдия от физическа близост, бавно възстановяване и накрая, когато се налагаше да си тръгне, се появяваше чувството на загуба.

Бари често питаше:

— А защо не останеш? Би могла направо оттук да отидеш на работа.

Но не беше така. Сутрешната рутина в собствената ѝ къща беше много важна за нея. Будилникът звънеше точно в шест и десет. Тя безшумно се измъкваше от леглото, за да не събуди останалите, макар че сънената Алис понякога идваше в стаята ѝ, докато тя взимаше душ и се обличаше. Междувременно кафето беше готово и дъщеря ѝ измолваше да ѝ сипе една капка в млякото. В шест и половина идваше Судин с колата и тя бързаше да му отвори, преди да е натиснал звънеца. Ако Алис беше будна, излизаше по нощница на стълбите и ѝ махаше за довиждане.

Беше открила Судин Госуами почти случайно. Линдзи използваше услугите на фирма за наемане на коли, за да я откарат през спящия град от Пътни до „Ойстрав“. След известно време стана така, че винаги започна да идва един и същи шофьор — едър тъмнокож азиатец. Той я откарваше до Пютър Лейн и за него това беше последният адрес от нощната смяна. Скоро стана ясно, че той специално е предложил услугите си. Постепенно се превърна в нещо като неин личен шофьор.

Между тях се зароди приятелство. Тя му даваше съвети как най-изгодно да инвестира парите си, а той ѝ говореше за семейството си; тя на свой ред му разказваше за Алис. Той ѝ намери шивачка, която изработваше меките копринени рокли, които бе избрала за свой стил; тя изпращаше клиенти в малкото стопанство на чичо му. През последните няколко години Линдзи беше почти толкова наясно с проблемите на Судин, колкото и със собствените си.

Докато преминаваха през Пътни Бридж, той ѝ разказваше как смята да прекара почивните дни. Изглежда, никой от семейство Госуами досега не бе ходил на почивка. Напротив. Всяка седмица той караше с микробуса жена си, децата, сестра си, зет си и техните деца в оранжерии в Есекс. Там бащата на Судин и чичо му отглеждаха „пак чоа“ — сладки тиквички, бамя и други видове източни плодове и

зеленчуци, които напоследък много се търсеха от любителите на източната кухня.

— Скоро ще имаме семейно тържество. Най-големият ми син се сгодява...

— Какво говориш? Рам? Но, Судин, той е едва шестнадесетгодишен.

— Е, разбира се, всичко отдавна е уредено. Напоследък е станал доста неспокоен. Решил да създава поп група. Затова ние с баща ми преценихме, че ако е сгоден, по-бързо ще му дойде умът в главата.

Линдзи поклати глава. Въпреки петгодишното си приятелство със Судин, все още не можеше да свикне със здравите ръце на азиатското семейство, които направляваха личния живот на младежите.

Неочаквано той каза:

— И вие трябва пак да се омъжите, госпожо Дънфорд.

— Боже Господи! И защо реши така?

— Алис расте, нали така? Крайно време е да има братче или сестриче — за едно дете не е хубаво да расте само. Създават се какви ли не комплекси.

Всичко това беше изречено напълно сериозно. Линдзи с учудване се загледа в добродушното му лице. Помисли си, че Судин надали говори от собствен опит за проблемите на самотните деца, но потисна усмивката си. В неговото семейство всички имаха по няколко братя и сестри.

— Но за да се ожениш, трябва първо да намериш подходящия човек — изтъкна тя.

— О, ето къде вие, западниците, грешите! При нас винаги има кой да се погрижи за това. За една седмица мога да ви намеря добър съпруг, госпожо Дънфорд!

— А според теб какъв трябва да бъде той, Судин?

— О, естествено богат и интелигентен, тъй като вие не бихте могли да живеете с мъж, който е по-глупав от вас. Освен това трябва да бъде добър човек, за да е като истински баща на Алис...

— Стига, стига! Няма чак толкова идеални мъже — засмя се тя.

През останалата част от пътя азиатецът продължи да разсъждава върху качествата на евентуалния бъдещ съпруг. Линдзи нищо не му беше казвала за Бари, нито че в същност е омъжена — той я смяташе за вдовица. Забавляваше се, като подпитваше какво точно се очаква от

идеалния мъж: да се държи добре с Алис, да е съгласен да живее заедно с тъща си, да разбира от компютри и не на последно място да довърши ремонта на къщата. И най-важното — да не се сърди, че трябва да става в шест сутринта, когато Линдзи тръгваше на работа.

Линдзи слезе на Пютър Корт пред „Ойстрав“ и продължи да се усмихва. Кимна на Стъдли, портиера. Бързо пхна магнитната карта през апарата на входа и се качи с асансьора до етажата си. Тук отново използва картата, за да отвори вратата на търговския отдел. В „Ойстрав“, както и във всички финансови институции в Сити, имаше изключителни мерки за сигурност.

Но когато се запозна със списъка на задачите за деня, усмивката ѝ бързо угасна. Трябваше да се срещне с Бартрам и Нейсмит, за да решат кого да назначат на мястото на специалист по анализите.

Вече знаеше, че ще се съгласи с кандидатурата на Уилям Тадиешки. Нямаше разумни причини да се съпротивлява. Но съмненията не я напускаха.

Още докато бяха в кабинета на Бартрам и обсъждаха въпроса, той се обади на Тадиешки.

— Добро утро, господин Тадиешки. Днес имате ли възможност да се отбиете в банката? Да, става въпрос за длъжността на аналитик... Не, не, новините изобщо не са лоши... Да кажем два и половина? Добре, очакваме ви. — Обърна се към останалите: — Изглежда приятен човек.

— Според мен е много подходящ — обади се Нейсмит. — Освен това не е необходимо да се мъчим с ужасното му презиме: помоли да го наричаме Тад.

— Презимето е полско, нали? — попита Бартрам и потърка долната си челюст, която още го наболяваше след вчерашното посещение в зъболекарския кабинет.

— Предполагам, да. Но след като се запознаете с него, ще видите, че е стопроцентов американец. Струва ми се, че банката само ще спечели от назначаването му. — Той се обърна към Линдзи: — Съгласна ли си?

— Разбира се. А сега, ако ме извините, искам да се върна в отдела, защото се налага да присъствам при обсъждането на една сделка.

Не беше съвсем искрена, тъй като при закупуването на „Ленъкс“ всичко се развиваше нормално. До обяд компанията щеше да е купена, и то на цената, определена от нея. Но Линдзи нямаше настроение да обсъжда положителните качества на последното откритие на „Ойстрав“. Усещаше, че се държи глупаво, но нищо не можеше да направи.

Около три и петнадесет следобед, когато Линдзи и нейният екип обядваха сандвичи пред компютрите си, Сирил Бартрам дойде да им представи новия специалист по финансовите анализи.

— Линдзи, запознай се с Тад. Тад, това е Линдзи, която ръководи отдел „Инвестиции в ценни книжа“. О, моля да ме извините. Вие вече се познавате.

— Да, така е. Здравей, Линдзи.

— Добре дошъл на борда — каза тя и му подаде ръка.

Той си помисли, че днес тя не изглежда толкова недостъпна. А и как би могла, седнала пред преполовен сандвич и пластмасова чинийка със салата. Беше в друг тоалет: тъмносива копринена рокля на розови маргаритки и бледорозови перлени обици. Не носеше венчална халка, макар да го бяха предупредили, че била омъжена и предпочитала да се обръщат към нея с „госпожо“, а не с „госпожице“.

Бартрам го разведе из отдела и го запозна с новите му колеги. Но когато един час по-късно излезе от сградата, Тад беше запомнил само Линдзи Дънфорд. Сред жените тя определено бе най-умната, макар и не най-красивата. В отдела по инвестиции в търговията работеше ослепителна блондинка, но и Линдзи Дънфорд не изглеждаше зле.

Тад усещаше, че тя никак не го харесва. Дори бе сигурен, че ще направи всичко възможно, за да не го назначат на мястото, за което се бе кандидатираше. Затова се зарадва, когато установи, че Линдзи не бе позволила на личните си чувства да повлияят върху решението на главния администратор. Надяваше се до една-две седмици да я спечели на своя страна. По принцип с лекота успяваше да накара хората да го харесат.

И действително през следващите седмици той спечели известни позиции в банката. Умееше да разказва вицове и в свободните минути се старееше да забавлява колегите си. Седнал на ръба на нечие бюро, от време на време долавяше погледа на Линдзи през стъклената стена

на кабинета ѝ. В очите ѝ забелязваше нещо, което много приличаше на ревност.

— И тогава момчето от асансьора каза: „Господине, вече четвърти път се качваме и слизаме до петнадесетия етаж. Бихте ли казали къде искате да слезете?“ А Харолд отговорил: „Преди малко лекарят ми каза, че една почивка на планина ще се отрази добре на синузита ми. Просто исках да проверя дали казва истината, преди да похарча толкова пари.“

Слушателите му простенаха:

— О, стига Тад! — Потупваха го по рамото. Той забеляза, че Линдзи се наведе над компютъра, и си помисли, че сигурно никак не е приятно да си отделен от хората зад стъклена преграда.

— О, стъклените стени са задължителен елемент от служебната йерархия — поясни Нан Комптън един ден, когато бяха отишли да изпият по едно питие след работа. — На Уолстрийт началниците нямат ли отделни кабинети?

— Да, понякога. Но има и такива, които обичат да подчертават, че по нищо не се отличават от останалите.

— Линдзи никога не е била една от нас — каза тя. — При нея винаги всичко е било съвсем различно.

— Да-а — съгласи се Тад. — Отначало ми се стори доста странна. Заприлича ми на типична провинциална дамичка. Още първия път ми прочете цяла лекция, колко е лошо да бъдеш безотговорен с чуждите пари...

— Да, това е една от нейните мании. И то отдавна. Сигурно защото баща ѝ е пропилял всичките им спестявания. Двете с майка си са били доста притеснени финансово, докато Линдзи не започнала да играе на борсата.

— Доколкото ми е известно, била е още ученичка, нали?

— Да, а след това е продължила и в университета. Семейството ѝ не е похарчило нищо за нейното образование. Всичките им пари били пръснати по адвокати.

— Какви адвокати? Да не са били съдени?

— Точно обратното. Става въпрос за истинска семейна трагедия, Тад. На Линдзи никак не ѝ е било леко. Разбираш ли, баща ѝ беше луд. О, не, нямам предвид, че е бил освидетелстван — бързо поясни тя, като забеляза изненадата му. — Само те моля никога да не споменаваш

пред нея, че съм ти разказала тези неща. В течение съм, защото по времето, когато господин Клейдел — моминското име на Линдзи е Клейдел — пропиля последните им пари, двете с нея учехме в Кеймбридж и бяхме приятелки. Линдзи имала по-малък брат, Рой, който починал още тригодишен. И то по някаква нелепа случайност. Господин Клейдел обвинил тяхното момиче...

— Кого?

— Чистачката. Тя приготвила някаква смес за почистване на мебели и я сипала в шише от лимонада. Детето я намерило, изпило я и починало. Предварителното следствие отсъдило смърт по случайно стечение на обстоятелствата, но бащата на Линдзи завел дело срещу чистачката...

— Наистина много тъжна история, Нан.

— Нали? Кой би могъл да предположи, че Линдзи е преживяла подобно нещо? Умее да се владее.

— Да, личи си, че е доста хладнокръвна... И какво станало с делото?

— Прекратили го. Тогава господин Клейдел поискал нов съдебен състав. Дълго време отлагали делото и накрая, когато го провели, той отново загубил. Тогава започнал да преследва жената със заплахи и тя била принудена да емигрира, за да се отърве от него.

— И така ли е завършила цялата история?

— Нищо подобно! Господин Клейдел се опитал да заведе дело в Нов Южен Уелс или Виктория, някой от австралийските щати. Но се оказало толкова скъпо, че той загубил всичките си пари. По времето, когато се запознах с Линдзи, те вече живееха само от парите на жена му. Отначало тя беше учителка по математика, но се премести в компютърния бизнес, за да може да работи вкъщи. Страхуваше се да оставя Клейдел сам, нали разбираш? Той беше непредсказуем.

— Божичко, Нан. — Тад отпи от червеното вино. — Наистина е ужасно. Вече съжалявам, че съм си мислел толкова лоши неща за нея. Мислех, че е малко, как да ти кажа, смахната. Или може би се превзема. Особено след като ми изнесе лекция за мечтите на хората.

— Не, била е напълно искрена. Линдзи много добре знае колко важно нещо са парите и как трябва да се използват. От малка е била свидетел как неправилното отношение към парите е превърнало майка ѝ в заложник на един мъж, който бавно е разрушавал своя живот и този

на околните. Разбира се, ако талантът на Линдзи към инвестиране не се бе проявил толкова рано, положението на семейството ѝ щеше да бъде още по-катастрофално.

— Ммм, да — съгласи се Тад. — Сигурно в последно време печели добре — искам да кажа, че сигурно, освен заплата, получава и високи премии. Интересно дали продължава да играе на борсата със свои пари?

— Естествено, като всички нас... — Нан изведнъж се стресна. — Надявам се, не намекваш, че злоупотребяваме със служебна информация?

— Не, разбира се, че не. И през ум не ми е минавало. Въпреки че тя сигурно има възможности. Изкушението да печелиш лесни пари е голямо.

— Знаеш ли, Тад, оказа се, че си доста циничен тип — взмути се Нан. Реши, че бяха отделили достатъчно време, за да обсъждат Линдзи Дънфорд, и насочи разговора в друга посока.

Тя все повече се увличаше от Уилям Тадиешки. Не искаше Линдзи да я конкурира, въпреки че я познаваше отдавна и ѝ беше задължена. Беше наясно, че приятелката ѝ е по-умна и по-хубава от нея.

Нан беше привлекателна жена, макар и прекалено спортен тип, загоряла, гъвкава и елегантна. Не беше омъжена, но бе имала няколко продължителни връзки с мъже от света на финансите, както и от доста различни области. Сред бившите ѝ любовници имаше например един шеф по рекламата, телевизионен актьор и зъболекар от Харли Стрийт. Всеки път, когато си сменяше прическата, колегите ѝ в „Ойстрав“ се досещаха, че отново е влюбена. И сега всички с любопитство отбелязаха, че откакто се появи Тад, кестенявата ѝ коса, отрязана на черта, бе леко подвита и боядисана.

В екипа на Линдзи имаше петима дилъри, сред които две жени. Нан бе едната и Линдзи лично я бе назначила. Другото момиче, Илейн Мейтланд, беше много добре осведомена по всички въпроси, отнасящи се до финансите. Но Нан не я смяташе за съперничка в любовните дела: закръглената и вечно засмяна Илейн наскоро се бе омъжила. Цялото ѝ внимание извън служебните задължения бе посветено на съпруга ѝ Тони. Двете жени от няколко години работеха бюро до бюро.

Имаше и трима мъже, които често се сменяха. Дилърите не се задържаха дълго, защото всички се стремяха към по-спокойна работа. В момента тримата мъже бяха: Алек Джойс, нисък и набит младеж, който в свободното си време играеше на компютърни игри; Мило Макионис, чиято националност бе трудно да се определи, но притежаваше изключителен нюх за изгодни сделки и Макормик Локхарт, или просто Мак, който печелеше най-добре и беше най-амбициозен от всички.

Дилърите на Линдзи заемаха пет от местата в търговския отдел. Общо в отдела имаше около двеста бюра, всяко оборудвано с монитор, телефони, калкулатори, купища справочници. И макар че телефоните бяха програмирани да дават няколко светлинни сигнала, преди да прозвънят, в залата винаги беше много шумно. Освен това дневната светлина от прозорците, които гледаха към Пютър Корт, беше крайно недостатъчна. Затова бяха инсталирани специални лампи, които имитираха дневно осветление. Въпреки това за страничния наблюдател помещението изглеждаше като царството на здрача.

Нан Комптън беше главен дилър и Линдзи най-често общуваше с нея. Веднъж седмично се събираха в кабинета ѝ, за да прегледат резултатите и да определят политиката на отдела за следващите дни. Понякога канеха и Тад, за да използват неговите прогнози, но той винаги беше много зает, защото всъщност обслужваше всички отдели. След месец Линдзи разбра, че ако иска спокойно да поговори с него, най-подходящото време е обедната почивка.

Изглежда той никога не излизаше да обядва навън. В това нямаше нищо необичайно, тъй като борсите съществуваха във всички времеви пояси по света и една криза би могла да избухне по всяко време, включително и когато във Великобритания е време за обедна почивка.

И въпреки това имаше периоди на относително спокойствие. Дилърите и банковите чиновници отиваха на обяд, дори само за да се откъснат за малко от полумрака и шума, от непрекъснатото бръмчене на климатичната инсталация, инсталирана, за да не се разваля техниката, от статичното електричество, което залепваше дрехите към столовете и просветваше в косите им, докато се сресваха.

Но Тад почти никога не излизаше. Линдзи го разбра, когато момчето, при което си поръчваша храна, ѝ донесе списъка и тя

забеляза, че новият служител се е записал за сандвичи до края на седмицата.

— За всеки ден ли? — учуди се тя.

— Точно така — потвърди Мики. — Осолено говеждо с царевични питки за понеделник, печено телешко и салата за вторник, риба тон за...

— Достатъчно, вярвам ти — засмя се младата жена. По-късно обаче това ѝ се стори доста странно.

Самата тя често оставаше на бюрото си през обедната почивка, защото тогава беше най-спокойно и можеше да си довърши изостаналата работа. Скоро след разговора с Мики ѝ се наложи да се види с Тад, за да провери едни данни. Обади се в кабинета му, който заемаше малко ъгълче в другия край на залата, оградено със справочници. Никой не вдигна телефона. След малко опита още един път. Отново никакъв отговор. Тя вдигна рамене и за момента го забрави.

След няколко дни отново по време на обедната почивка Линдзи реши лично да отиде при Тад. На бюрото му бяха оставени пластмасова чинийка, сандвич, увит в целофан, и хартиена салфетка. Нищо не беше докоснато. Стори ѝ се, че никой не проявява интерес към този сандвич. Особено човекът, който го е поръчал.

Е, и това бе възможно. Не беше длъжен да огладнее точно в един часа, когато Мики носеше поръчките.

Но когато по-късно същия следобед Линдзи отново се отби по работа при Тад, без да иска забеляза недокоснатия сандвич, изхвърлен в кошчето за боклук. На следващия ден вече специално отиде да провери какво става. Намери още един изхвърлен сандвич.

Колко странно. Всеки ден да си поръчваш храна и да не я изяждаш, докато вършиш някаква друга работа...

Следователно, доколкото можеше да отсъди Линдзи, през обедната почивка Тад никога не беше на работното си място. Тогава къде ходеше?

Стресна се от въпроса, който сама си бе задала. Дори ѝ стана неудобно. Всеки имаше право да си поръчва сандвичи, а след това да ги изхвърля. Наистина бе странно, но не беше и престъпление. И все пак хората си поръчваха храна на работното място с една-единствена

цел — за да си спестят времето и усилията да излизат да се хранят навън. Оставаш на работното си място, защото имаш работа.

Тад не беше на мястото си, значи в края на краищата излизаше от сградата. Линдзи внимателно подпита Стъдли, портиера, дали господин Тадиешки е излизал от сградата. Не беше трудно да се провери, тъй като служителите имаха магнитни карти, които отбелязваха всяко влизане и излизане от служебните помещения на банката, а данните от автоматa се въвеждаха в компютър.

Но Стъдли не си направи труда да проверява в компютъра. Той имаше доста добра памет.

— Не, госпожице. Господин Тадиешки много рядко излиза през обедната почивка.

„Много рядко излиза през обедната почивка.“ Това означаваше, че оставаше в офиса, но той никога не беше там. Тогава къде ходеше? И какво правеше?

Ами ако Тад беше шпионин?

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

В Сити отдават голямо значение на мерките за безопасност. Повечето фирми разполагат с информация, която би могла да бъде използвана за непочтени цели. Наскоро бяха избухнали редица скандали, които причиниха загуби в милиони лири и което бе още по-страшно, подрониха общественото доверие в сигурността на банките.

Затова мисълта, че Тад може да е шпионин, накара Линдзи да изстине. След това здравият разум надделя. Засега знаеше само, че Тад Тадиешки не беше на работното си място по времето, когато според нея би трябвало да е там. Не бе напускал сградата, така че вероятно се намираще някъде в банката.

Това не означаваше непременно, че е направил нещо нередно. Вероятно се опитваше да свикне с разположението на помещенията в „Ойстрав“. Самата Линдзи беше минала по този път, когато постъпи на работа в банката. Необходимо ѝ беше известно време, докато открие най-краткото разстояние до справочната библиотека, до кабинета на председателя или до изхода към вътрешния двор с пейките, където обичаше да си почива през лятото.

„Но това — помисли си тя — продължи не повече от десетина дни, а Тад работи в «Ойстрав» вече повече от месец. Нима досега не се е научил да се ориентира?“

Естествено би могло да има и други причини, поради които да се крие. Например любовна история. Може би се срещаше с някое момиче? И все пак, доколкото бе успяла да разбере, той почти никога не излизаше по време на обедната почивка. И най-страстната любовна авантюра не би могла да се крепи на тайни срещи всеки ден по обяд. Освен това момичето сигурно беше служителка на „Ойстрав“. Иначе защо да се срещат в сградата на банката?

Най-сигурният начин да се разкрие една тайна авантюра, бе внезапната промяна на поведението. Не можеше да не направи впечатление, ако някоя служителка оставаше на работното си място през обедната почивка и избягваше колегите си, с които по-рано е

излизала на обяд. Най-малкото същите тези колеги щяха да започнат да душат и слухтят наоколо, докато разберат какво става. Освен това, ако влюбените наистина държаха връзката им да остане в тайна, биха могли да си намерят много по-добро място от банката — Сити беше пълно с уединени кътчета и заведения.

А и защо бе необходимо да се крият? Освен ако жената беше омъжена, например като Илейн Мейтланд. Но надали партньорката на Тад беше точно Илейн. Тя бе омъжена отскоро и явно държеше на брака си. Едва ли би рискувала да се злепостави с някоя случайна връзка. Сред останалите млади жени в банката имаше доста позикусни в тъй наречените „свободни брачни отношения“, които позволяваха на съпрузите да си търсят забавления извън семейството.

Следователно не ставаше дума за тайна любовна връзка. Какво оставаше? Хазарт?

Някои чиновници в Сити — предимно мъже — играеха хазарт. По принцип на подобни увлечения не се гледаше с добро око, освен ако ставаше дума за конни залагания или тото. Тези, които редовно посещаваха казиното, много старателно се прикриваха. Но за да играе на карти или да залага на рулетка, Тад трябваше да излиза от сградата.

Линдзи знаеше, че някои колеги се събират след работа на покер. Но не беше чувала да се играе покер в сградата на банката, и то през обедната почивка. За това бързо щяха да научат куриерите и портиерът и веднага щяха да плъзнат слухове.

И не на последно място мерките за сигурност в банката бяха доста строги. За да преминеш от един отдел в друг, трябваше да използваш магнитна карта. Ако в компютъра се появят сведения, че няколко души — шест или седем — редовно се събират в един от кабинетите по време на почивката, вътрешната охрана бързо щеше да попадне на следите им.

Какво оставаше?

Шпионаж.

Линдзи се възмути от себе си. Нямахше право да подозира Тад Тадиешки в нещо толкова непочтено само защото ѝ беше неприятен. Въпреки че вече бяха имали и такива случаи. Всеки, който идваше от чужда фирма, би могъл да се окаже това, което в МИ-5 наричаха „къртица“ — човек, изпратен да разузнае инвестиционните планове на „Ойстрав“ за следващата година. В момента се извършваха големи

промени. Новият данък върху допълнителните доходи щеше да направи прогнозирането на цените за газ, вода и електричество доста несигурно. Ръководството на банката често правеше разчети за влиянието на тези промени.

Но кой би изпратил човек чак от Ню Йорк да се занимава с тези толкова специфично британски проблеми?

А защо не? Тад беше аналитик. Той би могъл да прегледа баланса на фирмите от Британия, Европа, страните от тихоокеанското крайбрежие, изобщо навсякъде по света и да си направи съответните изводи. В съвременността финансите не се ограничаваха с националните граници, те бяха обвързани в световен мащаб.

Данъчните модели на една страна биха могли да бъдат копирани и използвани навсякъде другаде. Естествено данъкът върху допълнителните доходи разкриваше само един от аспектите на британската финансова система. Със сигурност имаше десетки други, които оказваха влияние върху икономиката на чужди страни.

В този момент телефонът зазвъня и разговорите отвлякоха Линдзи от решаването на загадката. Очакваше я твърде напрегнат следобед. Реши засега да не мисли повече за Тадиешки.

На следващия ден в един часа отново се отби в тесния офис на Тад. Отново нямаше никого. На бюрото върху обичайната пластмасова чинийка лежеше още един неразтворен сандвич. „Риба тон“ — помисли си Линдзи и ѝ стана смешно, като си представи колко усилия трябваше да полага един шпионин, за да планира всеки ден разнообразно меню за прикритие.

Поколеба се, но любопитството надделя и предпазливо затвори вратата. Погледна в най-горното чекмедже на бюрото. Там имаше купчина листове, моливи, флумастери с тънки писци и скъп джобен калкулатор, телбод и други канцеларски принадлежности, без които не можеше нито един чиновник. След това отвори страничното чекмедже. Там видя сгъната вратовръзка с леке, вероятно от червено вино. Пакет мъжки носни кърпи. Ножчета за бръснене за еднократна употреба.

Бързо затвори чекмеджето. Всъщност какво правеше? Шпионираше. Потръпна от отвращение и тръгна към вратата.

Но не излезе, а спря и отново се обърна към бюрото. Вече беше проверила две чекмеджета и нищо не ѝ пречеше да надникне и в

останалите. Изпълнена с омраза към самата себе си, Линдзи се върна и дръпна следващото странично чекмедже. Беше заключено.

Добре, а защо да не е заключено? Всеки човек има право на лични вещи — дневници, бележници с адреси и телефонни номера на познати, семейни снимки.

Линдзи също имаше подобно чекмедже в бюрото си, но никога не го заключваше. Всичко, което не желаше да стане всеобщо достояние, беше скрито с парола в компютъра ѝ. Беше сигурна, че същото се отнася и за останалите служители в банката. Всички, които работеха в Сити, в известен смисъл бяха технократи и държаха на всяка цена първи да се сдобият с възможно най-малкия електронен бележник или да изпитат новия CD-ROM. Но Линдзи можеше да се закълне, че никой от колегите ѝ не крие вещите си в заключено чекмедже.

Върна се в кабинета си. Реши да се съсредоточи върху подозрителното поведение на Тад. Почака до два часа, когато той би трябвало да се е върнал от „обяд“. Отиде в другия край на залата, където се намираше кабинетът му, и започна да се върти наоколо.

След десетина минути той се появи откъм търговския отдел. Забеляза я през стъклената стена и бързо тръгна към нея.

— Мене ли чакаш? — попита.

— Да. Искан да попитам дали имаш копие от доклада за канадските горива, който изготви за отдела по облигации?

— Разбира се. Ела. — Въведе я в кабинета и бързо извади от полицата една папка. Отвори я, намери документа, който му бе поискала, и ѝ го подаде.

— Не си си изял сандвича — отбеляза тя и кимна към бюрото.

— Какво? — Той проследи погледа ѝ. — А... да... Мисля, че британските сандвичи далеч не са съвършени.

— В какъв смисъл?

— Виждаш ли, когато си поръчаш сандвич в Ню Йорк, получаваш нещо дебело поне двадесет сантиметра с пикантна туршия и картофена салата. Не мога да се нахраня с тези превзети хапчици. — Тад се усмихна, явно за да предизвика съчувствие.

— Надявам се, че навън си намерил нещо по-подходящо за твоя изискан вкус.

— О... да... Хапнах в една закусвалня хубава английска пържола и пай с бърбечета. Не беше зле. Но пък не обичам топла бира.

— Е, благодаря ти за помощта — каза тя.

Пържола, пай с бърбечета и топла бира. Лъжеше. Изобщо не бе напускал сградата. Линдзи вече бе проверила в компютъра.

Сега вече наистина се разтревожи.

Един скандал щеше да се отрази зле на банката. Ако се окажеше, че Тад Тадиешки е замесен в шпионаж, трябваше да го помолят да напусне. И то колкото се може по-бързо и по-безшумно.

Разбира се, за да уволниш един човек, трябва да имаш сериозна причина. Линдзи нямаше доказателства, че той се занимава с нещо непочтено. Ами ако направо го попита: „Къде ходи по време на обедната почивка?“. Но той винаги можеше да измисли нещо убедително. Например би могъл да каже, че ходи в лоджията — зимната градина в другия край на сградата, където всеки можеше да се отпусне за един час и необезпокояван от никого да реши кръстословицата във „Файненшъл Таймс“. Би могъл да излъже, че е бил в някоя от стаите, където ходеха да пушат, тъй като в главната сграда пушенето бе забранено. Но той не пушеше и беше забелязала днешния вестник, изхвърлен в кошчето за боклук. Би могъл да измисли още куп подобни лъжи.

Засега реши пред никого да не повдига въпроса за странните изчезвания на Тад. Освен това бе сигурна, че той ще стане по-предпазлив. И се оказа права. На следващия ден го видя в компанията на трима служители от търговския отдел. Смееха се и се шегуваха и очевидно бяха решили да излизат. Линдзи отново се отби в кабинета му от чисто любопитство. Липсваше обичайният сандвич. „Постоянната поръчка“ бе отменена.

И все пак не можеше да остави нещата така. Искаше на всяка цена да разбере с какво се занимава този човек. Почти беше сигурна, че е следил продажбите. Търговските операции естествено се провеждаха по телефоните и компютрите, но за всяка сделка трябваше да се изготви и писмен доклад. Тези доклади периодично се събираха от „куриери“ — мъже и жени от персонала, които се познаваха по ярката лента на ръкава със знака на банка „Ойстрав“ — старомодно изписани тъмносини инициали О. Б. на светлокафяв фон.

Само най-висшите служители имаха достъп до тези доклади. Смяташе се, че така дилърите не биха могли да ги фалшифицират. Опасността от незаконно облагодетелстване чрез подобна подмяна бе малко вероятна, тъй като всички разговори от телефоните на „Ойстрав“ се записваха на магнетофон и ако възникнеше проблем, информацията винаги би могла да бъде сверена от няколко източника. И въпреки това един опитен и любопитен аналитик би могъл да научи доста неща от тези доклади.

Куриерите минаваха често, но никога през обедната почивка. По това време те слизаха да обядват в барчето на партерния етаж. Първото следобедно събиране на докладите се извършваше около два и петнадесет следобед. Така че всеки, който оставаше в търговския отдел между един и два часа, би могъл доста да научи.

Основната сбирка на докладите се пазеше в кабинета на главния контролър. После ги използваша за повторна проверка на паричните преводи след приключването на сделките. В кабинета на контролъора можеше да се влезе със същата магнитна карта, която отваряше всички останали врати. Така че вместо да се разхожда из търговския отдел, Тад много по-лесно би могъл да проникне в този кабинет и за половин час спокойно да прегледа цялата документация.

През следващите няколко дни Линдзи с равнодушен вид се разхождаше из залата и наблюдаваше кабинета на контролъора. Често минаваше край бюрата на служителите от търговския отдел, като „попиваше“ информация от мониторите на дилърите. Ако някой ѝ обърнеше внимание, тя бързо слагаше ръка на рамото му и правеше някоя приятелска забележка.

В поведението ѝ нямаше нищо необичайно. Беше го правила и преди, за да почувства пулса на пазара, особено когато обмисляше промяна в тактиката за инвестиране на някои особено важни ценни книжа.

И за да не прави впечатление, че проявява прекалено любопитство към работата на дилърите, тя продължаваше разходката си до залата на търговския капитал и счетоводния отдел. Това също беше напълно естествено. В задълженията ѝ влизаше да следи всичко, което ставаше на етажа.

По време на разговора с Лоринг, заместник-началника на отдела за търговски капитал, внезапно ѝ хрумна една мисъл. Ежедневно в

банката се предвиждаха огромни суми за заеми. Беше достатъчно един шпионин да влезе в залата през обедната почивка, да включи компютъра и веднага да получи ценна информация.

Естествено необходимо бе да знае паролата. Това не беше толкова трудно. Например всички знаеха, че един от дилърите използваше имената на двете си приятелки: ако набереш едното и не успееш да влезеш в неговите файлове, със сигурност второто ще свърши работа. Веднъж момчето, дошло да изчисти компютъра на майка ѝ от вирус, бе споменало, че всъщност най-лесно се откриват така наречените свръхсекретни пароли и той лично би могъл да проникне във всяка база данни.

Линдзи си помисли, че на следващото съвещание на ръководството би могла отново да постави въпроса за затягане на мерките за сигурност. Но надали щеше да има голям ефект. Непрекъснато се говореше за по-ефективна охрана, след което бдителността се увеличаваше за около две седмици и после нещата отново тръгваха постарому.

Освен това, ако Тад наистина търсеше нещо, всяка промяна в охранителната система само щеше да го накара да стане по-предпазлив. А и Линдзи все още не бе сигурна, че той върши нещо нередно.

Веднъж в края на април тя си тръгна от работа по обичайния маршрут с метрото и автобуса. Мислите ѝ бяха заети с какви ли не проблеми. Секретарят на Министерството на финансите щеше да обяви бюджета в средата на лятото: дотогава тя трябваше да предвиди промените, за да защити интересите на клиентите си.

Под нейно попечителство се намираха профсъюзните пенсионни фондове, два или три образователни фонда и инвестициите на няколко крупни осигурителни фирми. Всичко това бе много по-важно, отколкото неясните подозрения спрямо Тадиешки, които на всичкото отгоре можеха да се окажат съвсем несъстоятелни.

До този момент не бе открила нищо, което да потвърди съмненията ѝ. Крайно време беше да забрави тази история и да се съсредоточи върху реалните си проблеми.

На стъпалата пред къщата я чакаше Алис.

— Хайде, виж колко е ярко слънцето! Водата в басейна е чудесна. — Дъщеря ѝ много обичаше да плува под лъчите на слънцето,

които се промъкваха през стъкления покрив, а след това да се излежава на шезлонга.

— Изчакай само да се обадя на баба ти и на Трейси, че съм се прибрала от работа. — Линдзи надникна през кухненската врата и извика: — Трейси, тук съм.

— Ако отивате към басейна, вземете чистите кърпи. Оставила съм ги до задната врата.

— Добре.

Двете с дъщеря й едновременно се гмурнаха във водата и решиха да се състезават коя ще стигне първа до противоположния край на басейна. Линдзи много внимаваше да не задминава Алис. След това трябваше да види последния страхотен скок във вода, измислен от Алис — представляваше нещо като кълбо във въздуха, завършващо с плъосване във водата, в резултат на което всичко наоколо бе мокро.

Освежени и отпочинали, двете се прибраха в къщата. Алис веднага отиде да си изпие горещия чай, който по настояване на Трейси пиеше всеки ден, освен през летните горещини. Трейси беше убедена, че детето ще се простуди от непрекъснатото плискане в басейна, и затова държеше да се вземат предпазни мерки.

Линдзи отиде да се преоблече и да си изсуши косата. Когато минаваше покрай стаята на майка си, тя ѝ извика:

— Ела и затвори вратата след себе си. Имам нови планове за градината.

Когато не беше заета с поредния проект, Силия кроеше грандиозни планове за къщата. Изготвяше великолепни компютърни графики и правеше изчисления на разходите, включително и за градинарство, напояване, павиране на пътеките и за нови видове цветя. За всичко това беше необходимо цяло състояние. Според Линдзи засега бе достатъчно, че бяха успели да спасят розовите храсти и бяха отскубнала плевелите. Но за да достави удоволствие на майка си, се съгласи да разгледа поредния ѝ план.

— Какво има за вечеря? — попита тя с известно опасение. Кой знае каква беше последната приумица на Трейси.

— Охо, тази вечер аз готвя — каза Силия. — Не се притеснявай. Няма да има отвратително руло от пуйка със замразени картофи.

В действителност Силия изобщо не обичаше да готви. Но понякога, когато имаше време и желание, предварително съставяше

менюто и стриктно спазваше указанията в готварската книга. Трейси презрително сумтеше, докато Силия размишляваше върху указанията.

— Глупости и превземки — мърмореше тя неодобрително. Но никога не пропускаше да прибере останалата храна и да я занесе на съпруга си.

Линдзи облече стари джинси и свободна блуза и обу кожени мокасини. Когато слезе долу, приближаваше шест часът. От кухнята се носеше апетитна миризма. Алис дойде в хола и помоли да остане да вечеря с тях.

— Не може, миличко. Нали знаеш, че за теб е късно да вечеряш в осем часа.

— Искам поне да опитам — оплака се детето. — Никога не съм яла от манджите на Сеси.

— Знаеш ли какво? Хайде да я помолим да приготви нещо специално за тебе, и то още сега!

— Наистина ли, мамо?

— Да, разбира се. Защо не? Тя е страхотна готвачка и всичко може.

Двете отидоха в кухнята. Силия бъркаше нещо в тигана на печката. До нея беше застанала Трейси и нетърпеливо я гледаше в ръцете.

— Какво правиш, Сеси? — попита Алис, като отиде при баба си и я дръпна за кърпата, която тя използваше вместо кухненска престилка.

— Ананасов сос по беарнски. Не ме дърпай, миличко. Ще обърна тигана.

— Може ли да го опитам? Дай ми малко!

— Ананасов сос по беарнски? — въпросително вдигна вежди Линдзи.

— Рецептата е австралийска — поясни майка ѝ. — Тази вечер менюто е интернационално. Първо имаме рибена чорба със сухари, после пиле по съсекски с ананасов сос по беарнски и желирано манго за десерт.

— Искам желирано манго — помоли Алис.

— Обещах ѝ да приготвиш нещо специално за нея — обясни Линдзи — тъй като тя няма да може да опита от всички вкусоти.

— Знаеш ли какво? — попита Силия. — А какво ще кажете за моя специалитет от беарнски яйца? И то върху филийка?

— Ооо, чудесно!

Измисленият набързо специалитет се оказа бъркани яйца, залети с една супена лъжица от гъстия ананасов сос. Доволна, Алис изяде всичко, поигра с майка си на домино и отиде да се изкъпе преди сън. Линдзи се качи да ѝ прочете една глава от книжката на любимата Кристин Пулейн-Томпсън и след десетина минути дъщеря ѝ вече бе заспала.

Къщата притихна. Линдзи целуна дъщеря си по главичката и слезе долу. Помисли си колко беше спокойно вкъщи, за разлика от шума и напрежението в банката.

Трейси Тейлър сервира масата за двама и се оттегли да гледа телевизия. Линдзи седна да прегледа писмата. Сутрин излизаше, преди да пристигне пощата и затова обикновено се занимаваше с нея вечер.

Очакваше я цяла купчина писма. Тя отиде в дневната, разположи се удобно и си наля чаша вино от бутилката, която бе отворила майка ѝ. Отпи няколко глътки и остана доволна — виното беше „Ниерштайнер“.

— Това ли е виното за интернационалната кухня? — попита.

— Да си призная — започна Силия — този беарнски сос ми изглежда доста странен. Всъщност не знам какво вино му подхожда. Ако предпочиташ, ще извадя бутилка шабли.

— Не, не — разсеяно възрази Линдзи и продължи да чете. — Пристигна сметката за дървения парапет. Единадесет хиляди лири.

— Какво? За едни най-обикновени пръчки!

— Е, но все пак е черешово дърво...

— Това е просто смешно — възмути се майка ѝ и отиде да провери какво става със супата.

Когато отново се върна в хола, дъщеря ѝ беше бяла като платно и объркано се взираше в някакъв евтин плик от кафява хартия.

— Какво има, Линдзи? — извика Силия, изпусна супената лъжица на масата и се втурна към дъщеря си.

— Виж това — каза тя.

Силия взе плика. В него имаше снимка, на която беше тя заедно с Алис. Двете бяха заснети в момента, в който излизаха от забавачката и тичаха към колата през дъжда.

— Какво?... — започна тя.

— Погледни отзад.

Обърна снимката.

Отзад с големи черни букви бе написано: „МАХНИ СЕ ОТ ПЪТЯ МИ“.

ГЛАВА ПЕТА

Ръката на Силия се разтрепери. Беше едновременно учудена и ужасена. Изпусна снимката.

— Кой го изпраща?

— Нямам представа.

— Някой... някой е снимал мен и Алис... Но защо?

— Това е предупреждение.

— Предупреждение ли?

— „Махни се от пътя ми, в противен случай...“

Силия се облегна на масата, за да не падне. Не знаеше какво да каже. Във всичко това имаше нещо жестоко, нещо, което тя не се осмеляваше да назове с думи, защото така то ставаше още по-реално.

— На кого си застанала на пътя?

— Не зная.

— Но, Линдзи, все пак би трябвало да имаш идея, защо някой... някой ще...

— Не зная, мамо. Аз... наистина не зная.

Седеше и се взираше в снимката, сложена на масата пред нея. От блестящата ѝ повърхност я гледаха умалените лица на майка ѝ и дъщеря ѝ. Хората, които ѝ бяха най-скъпи.

Внезапно ѝ прилоша.

Стана и препъвайки се, се втурна към тоалетната и повърна. Минаха няколко минути, докато се съвземе. Наплиска лицето си със студена вода и си изми зъбите. Когато се върна в дневната, още трепереше.

Майка ѝ продължаваше да седи до масата със здраво стиснати устни и затворени очи. Опитваше се да си възвърне самообладанието. Вдигна очи, когато влезе Линдзи.

— Вече по-добре ли си?

— Да.

— Струва ми се, че ни е останало някакво бренди. Казват, че помагало.

Линдзи стана и извади шишето с бренди от шкафа. Наля в две чаши и ги донесе на масата. Подаде едната на майка си, отпусна се на стола срещу нея и отпи.

— Сигурно е някой луд — предположи майка ѝ.

— Не мисля, че един луд би написал подобно нещо на гърба на снимката. — Тя я взе и внимателно започна да разглежда едрите букви.

Беше чувала, че по принцип всеки ръкопис би могъл да бъде идентифициран дори когато се използва само печатни букви. Но и така да беше, Линдзи не познаваше този почерк. Замислено поклати глава.

— Но това е човек, който те познава. — Силия си пое дъх, за да събере кураж и да произнесе следващите думи. — Дали не е някой, който работи в „Ойстрав“?

Колега? Човек, с когото работи? Възможно ли бе някой от колегите ѝ да е способен на толкова жестока постъпка? Отново поклати глава, въпреки че разумът ѝ говореше друго. Този, който бе изпратил писмото, със сигурност беше от „Ойстрав“. Това беше единственото място, където Линдзи би могла да застане „на пътя“ на някого.

— Ако е някой от банката... — избухна тя. Веднага си представи лицето на Тад Тадиешки. Но нали той беше ангажиран в банката от седем и тридесет сутринта до четири следобед. А снимката беше направена около обяд, когато Силия прибираще Алис от забавачката. По това време Тад беше на работа и тя го виждаше през стъклената стена на кабинета си.

А ако имаше съучастник?

„По-спокойно — каза си. — Отначало го подозираш в неясно какви престъпления, а след това стигаш до извода, че има и съучастник.“

Съучастник, но в какво? В какво всъщност подозираше Тад?

Интересно на кого пречеше? Не правеше нищо необичайно. Действително обикаляше банката, за да разбере с какво се занимава Тад, но иначе в поведението ѝ нямаше нищо неестествено. Никого не заплашваше.

И въпреки това някой си бе направил труда да снима майка ѝ и дъщеря ѝ и да ѝ изпрати заплашително послание. Линдзи бързо прехвърли наум имената на колегите си. Дали не бе някой от по-

високите етажи на служебната йерархия? Или беше дилър, замесен в нещо незаконно? Можеше да бъде дори някой от куриерите или портиер, който краде канцеларски материали.

Не, не ставаше въпрос за дреболия. Никой, замесен в дребна кражба, не би отправял толкова сериозно, толкова ужасно предупреждение. Който ѝ да беше този човек, беше я ударил по най-чувствителното място — нейното семейство. Явно не се тревожеше, че е откраднал десетина евтини плика за писма; страхуваше се, че Линдзи ще го залови с куфарче, пълно с пари. И то големи пари. Затова беше предприел съответните мерки.

Силия остави чашата и каза:

— Сетих се, че срещу шок помага и силно подсладен чай. От това бренди направо се напих. — Нервно прокара ръка през косата си. — Не е хубаво да се пие алкохол на празен стомах. Трябва да хапнем нещо.

— Не мога, Сеси.

— Да, но се налага. Естествено всичко това отпада. — Посочи с жест масата, на която бе сложен супникът. — Предпочитам нещо просто, например хляб и масло или бисквити и сирене. Хайде, ела.

Двете станаха и отидоха в просторната уютна кухня, където пилето с беарнски сос апетитно ухаеше. Силия отиде до печката, изключи я, зареди кафеварката и след няколко неуспешни опита отвори кутията за хляб. Разсеяно потърси ножа. Линдзи го забеляза първа и бързо го прибра в чекмеджето, преди майка ѝ да е успяла да направи някоя поразия.

— Хайде да вечеряме само бисквити с кафе.

— Добре. — Силия въздъхна и се отпусна на твърдия кухненски стол. — Извинявай, пиленце. Знаеш, че не съм свикнала с алкохола.

— Кафето ще те отрезви. — Тя взе чашите за кафе и когато кафеварката започна да съска, веднага наля горещата кафява течност. Извади бисквити от кутия „Джакобс Крийм Крекърс“.

Поседяха мълчаливо, изчаквайки да премине влиянието на алкохола. След няколко минути Силия взе една бисквита.

Линдзи имаше усещането, че всичко това се е случвало и преди.

Когато беше малка, двете често седяха по същия начин, търсейки утеха една в друга след някоя безобразна сцена на бащата на Линдзи. Емлин Клейдел беше свикнал да излива разочарованията си върху

жена си и дъщеря си. Те били виновни за смъртта на сина му — не бивало да наемат такава жена за слугиня; трябвало да не я изпускат от очи; не е трябвало да й позволяват да слага отровната смес в бутилка от лимонада; трябвало да гледат Рой; трябвало да му помагат в търсенето на справедливост; как не ги било срам да бъдат толкова спокойни и равнодушни, когато законът още веднъж бил доказал своето безсилие...

На техните плещи бяха легнали грижите за плащането на сметките; те трябваше сами да вземат решение дали да се изключи отоплението на горния етаж; да заделят от залька си, да минат старата кола на технически преглед, за да не я спрат от движение. А и къщата ставаше все по-мрачна и по-мрачна, защото отдавна имаше нужда от преобоядисване; кърпите и чаршафите се бяха изпокъсали. Силия отчаяно се нуждаеше от надомна работа и именно тогава започна да подготвя ученици за приемни изпити и да изготвя статистически отчети на фирми...

Когато баща ѝ почина, Линдзи реши, че онези дни никога не трябва да се повтарят. Двете с майка ѝ вече имаха дом, в който се чувстваха на сигурно място, имаха достатъчно пари, за да го поддържат и ремонтират. Силия се бе върнала към любимата си работа. Имаше внучка, която обожаваше, и беше свободна да прави това, което иска, свободата да живее и да се наслаждава на живота.

Но сега се появи това писмо...

— Мисля, че когато изтрезнеем, най-добре ще е да повикаме полицията — каза тя.

— Не!

— Какво?

— Няма да викаме никаква полиция.

— Но, скъпа! Длъжни сме да ги уведомим. Имаме нужда от защита, особено ако правилно сме разбрали какво означава тази снимка.

— Не! Не искам да викам полиция.

— Линдзи, нека бъдем разумни. Какво друго можем да направим? Не можем да допуснем някой да заплашва Алис!

— Разбира се. Но какво ще направи полицията? Не могат да ни осигурят постоянна охрана...

— Но поне...

— Е, сигурно ще ни наблюдават един-два дни, но и на тях не им достигат хора...

— Някой трябва да ни защити, Линдзи! Не можем да се крием до края на живота си.

— Не, мамо, естествено, че не можем. Остави ме да помисля.

— Линдзи, няма за какво да мислиш. Някой заплашва детето и ние сме длъжни да...

— Слушай, мамо. Моля те, остави ме да помисля. — Тя отпи от кафето. — Някой — не зная точно кой — смята, че аз с моите действия го застрашavam. Не зная с какво точно съм го изплашила и затова не мога да му покажа, че съм разбрала предупреждението му.

— Но все пак трябва да имаш някаква представа, Линдзи...

— Обаче нямам. Наистина нямам. Вярно е, че напоследък следя един човек от „Ойстрав“, но иначе не правя нищо необичайно. Не виждам как да дам знак на този, който е изпратил писмото, че съм разбрала и искам да се подчиня на предупреждението му. Говоря съвсем искрено, Сеси. Объркана съм и не знам какво да правя.

Майка й замислено я изгледа.

— Много неприятно — промърмори. — И все пак полицията...

— Ако се обадя на местните ченгета, те ще направят всичко, което могат. Но имам чувството — а сигурно и ти мислиш така — че това писмо е свързано с „Ойстрав“. Но ако се обърна към полицията в Сити, могат да възникнат допълнителни усложнения. Знаеш какво е положението напоследък — и най-малкият намек за скандал е в състояние да предизвика паника. Ако се разбере, че може би някой от банката ме заплашва, последствията са непредсказуеми...

— Не ме е грижа какво ще се говори за „Ойстрав“ — изкрещя Силия. — Единственото, което ме интересува, е безопасността на Алис.

— Да не мислиш, че мен не ме интересува? Естествено, че това е най-важното. Но ми се струва, че трябва да има и друг начин да се справим с положението.

— Какъв? Какво можем да направим?

— Например — започна Линдзи, — ако вие двете с Алис заминете някъде, никой не би могъл да ви заплашва, нали така?

— Ако заминем ли? Да не искаш да напуснем къщата?

— Да.

— И къде ще отидем?

— Нека да помисля малко.

Силия добре познаваше дъщеря си и реши да уважи молбата ѝ. Винаги, когато се замислеше върху някой проблем, Линдзи предлагаше и решение. Майка ѝ си допи кафето, изяде още няколко бисквити и когато прецени, че главата ѝ е достатъчно прояснена, прибра недокоснатата храна в хладилника и раздигна масата. Домашните занимания ѝ отнеха не повече от половин час.

След като приключи, отиде в дневната. Разположи се в любимото си кресло и си наложи търпеливо да чака.

Към девет и половина Линдзи дойде при нея.

— Утре — започна тя — както обикновено ще заведеш Алис на забавачка...

— Какво?

— Не се страхувай, всичко ще бъде наред. Когато стигнете училището, веднага я изведи през изхода към Стандертън Лейн...

— През задния вход?

— Точно така. Ще излезете през задния вход направо на улицата. Там ще ви чака кола. Двете с Алис се качват и ще ви откарат на безопасно място.

— И къде е то?

— Не искам да ти казвам, защото се страхувам да не се изпуснеш пред Алис, а ти я знаеш каква е бърбрица. Ако онзи човек ви следи, а тя каже нещо точно когато влизате в забавачката, целият план може да се провали.

— Значи аз като някоя ученичка трябва само да изпълнявам каквото ми кажеш, така ли?

— Мамо, така е най-добре. Когато видиш колата, веднага ще разбереш, че всичко е наред.

— А какво ще стане с моята собствена кола?

— По-късно Еди ще отиде да я прибере.

— Хм. — Силия никак не беше доволна. Беше свикнала да планира, да свежда проблемите до цифрови сигнали — ясни и организирани. Изглеждаше ѝ ненормално сляпо да се доверява на решенията на друг човек.

— И колко време трябва да отсъстваме? — попита най-накрая.

— Докато разбере кой стои зад всичко това.

— Ти смяташ да разбереш? Ти самата?

— Да.

— И мога ли да попитам колко време ще продължи всичко това?

— Не вярвам да ми отнеме много време, мамо. Подозирам, че някой е подготвил крупна измама. Ако не разбере кой е и не попреча на плана му, „Ойстрав“ може да има големи неприятности.

— „Ойстрав“! Какво ме е грижа за „Ойстрав“! Обади се във финансовата полиция и те да се оправят!

— Не. В момента, в който се намеси финансовата полиция, престъпниците ще се покрият. Обикновено в такива случаи бързат да унищожат уликите. Това никак не е трудно, мамо, и ти много добре го знаеш. За броени секунди можеш да изтриеш от компютъра информация, която те изобличава, а след това само специалисти могат да я възстановят. Не, смятам сама да открия този човек, който и да е той. Ще го търся, докато не открия улики, които да представя на полицията.

— Но...

— За мен ще е много по-лесно да открия следите му, отколкото за външен човек от финансовата полиция...

— Но ти през цялото време ще бъдеш изложена на опасност! — Майка ѝ протегна ръце, все едно че искаше да сграбчи Линдзи и силно да я разтърси, докато се вразуми.

Тя бързо се отдръпна. Това беше само символичен жест, деликатно напомняне, че вече е голямо момиче. Беше ядосана. Гневеше се преди всичко на себе си, че в първия момент толкова се уплаши.

— Който и да е изпратил снимката, той самият се чувства в опасност. Да не би да си въобразява, че ще му позволя безнаказано да заплашва семейството ми?

— Скъпа, той е готов да извърши нещо ужасно — не можеш сама да се справиш с него...

— И защо мислиш така? — бързо се извърна към майка си Линдзи. — Не виждаш ли, че не е много умен? Преценил е, че го застрашавам, и веднага прави нещо изключително безразсъдно — изпраща ми заплашително писмо. Това е необмислено действие. Този човек не умее да планира ходовете си. Струва ми се, че имам малко повече мозък от него...

— Мозък... Разбира се, че си много умна, Линдзи. Но може би умът не е достатъчен, когато си имаш работа с някой, очевидно...

— Да, който очевидно какво? Помисли си, мамо. Няма конкретна заплаха. Той стреля напосоки. Не желая да бъда сплашвана. Когато се убедя, че ти и Алис сте в безопасност, ще видим кой е по-добър в тази игра. Знаеш, че и аз мога да бъда доста опасна, когато играя на собствен терен.

— Когато ние с Алис сме в безопасност... Това означава някъде скрити. Сега ли ще се обадиш на човека, който ще ни откара с кола?

— Не, ще го уредя утре...

— Утре? А защо не веднага?

— Защото не е необходимо. Утре както винаги ще отида на работа. Ще изляза както обикновено в шест и тридесет. Ако някой ни следи, няма да забележи нищо неестествено. Ти както всеки друг ден ще тръгнеш с колата за забавачката. Когато стигнеш там...

— Веднага извеждам Алис през задния изход и някой ни откарва в една тайнствена страна. — Силия въздъхна и тръгна към вратата. — Най-добре е да се кача горе и да си приготвя някои неща...

— Не! Никакъв багаж! Ако някой ви следи, трябва да си помисли, че ти просто водиш Алис на училище.

— Но нали имаме нужда от някакви дрехи, четки за зъби...

— Винаги можеш да спреш по пътя и да купиш всичко необходимо. Вземи си само кредитната карта.

— А какво ще каже Алис?

— Кажй й, че си играете на приключения.

— Да, права си. Точно на това си играем — мрачно отбеляза Силия. — Ами Треиси и Еди?

— Около девет и половина ще се обадя на Еди от службата да отиде да прибере колата. Ще му обясня, когато се видим.

През тази нощ двете не можаха да заспят. Когато сутринта се измъкваше от леглото, Линдзи беше благодарна, че Алис кротко си спеше. Впрочем, както и Силия, която се бе унесла в неспокоен сън едва призори.

Линдзи излезе пред къщата и видя големия форд на Судин. Настани се до него и той както обикновено се усмихна.

— Добро утро.

Тя почака, докато преминат от Хийт и се спуснат по Пътни Хил, и едва тогава проговори:

— Судин, имам нужда от твоята помощ.

— От моята помощ ли? Разбира се, госпожо Дънфорд, винаги съм готов да ви услужа.

— Семейството ми е в опасност...

— В опасност? — Изненадан, той се обърна към нея, забравил за момент уличното движение. — Кой ви заплашва?

— Не зная. Заплахата е анонимна...

— А какво мислят в полиция...

— Нямам намерение да се обаждам в полицията, Судин. Смятам сама да се оправя. Обаче преди това искам да изведа майка си и дъщеря си от къщата и да ги изпратя някъде, където никой няма да ги открие.

— Е, и? — попита той. Отнасяше се с голямо уважение към преценката на госпожа Дънфорд. Знаеше, че тя всичко ще му обясни.

— Можеш ли да уредиш някой да ги вземе от задния вход на забавачката на Алис? Намира се на Стандертън Лейн, малко след Стандертън Роуд...

— Да, зная къде е.

— Изпрати някоя кола, но гледай никой да не забележи, защото може да ги наблюдават.

— Изглежда, положението е много сериозно, госпожо Дънфорд. Разбира се, че ще изпратя човек. Например брат ми Чандра.

— Благодаря ти. — Двамата обсъдиха подробностите. През цялото време Судин кимаше и когато тя му обясни плана си, започна да се усмихва.

Остави я както обикновено на Пютър Лейн. Когато Линдзи излезе от колата, той каза:

— Всичко ще бъде направено точно както искате. Ами утре? Утре е събота и няма да се видим преди понеделник. Какво ще правим?

— Ще поддържаме връзка по телефона. Благодаря ти, Судин.

— Радвам се, че мога да ви помогна.

Тази сутрин Линдзи оглеждаше колегите си с особено внимание. Както винаги беше дошла първа на работа, останалите от отдела

пристигнаха малко след нея. Преди уикенда винаги имаше сделки за довършване.

В един момент се усети, че прекалено изпитателно се взира във всяко лице. „Ти ли си? Ти си престъпникът, страхливецът, който заплашва семейството ми от мрака?“

Но всички изглеждаха както обикновено. Илейн Мейтланд беше с нова рокля, тъй като смяташе да прекара почивните дни в Париж. Тад Тадиешки се появи с голяма кана кафе и кифлички с шоколад и веднага започна да черпи колегите си. Алек Джойс се задълбочи в компютърната игра, която си бе купил предишния ден и нямаше търпение да я изпробва.

Всичко беше толкова спокойно. И в същото време беше като насън, все едно че ги наблюдаваше във вълшебно огледало. Всеки един от тези хора можеше да се окаже враг. Как да повярва, когато знаеше колко са симпатични, трудолюбиви и благонадеждни?

И все пак, за да оцелееш в Сити, трябва да си як като стомана. Колегите й непрекъснато поемаха огромен риск, бяха проверени в извънредни ситуации и в този смисъл бяха необикновени хора. Линдзи много добре знаеше, че всеки, който е способен да устои на напрежението на дилърската работа, би имал и смелостта да извърши престъпление. Включително да й отправя заплахи. А може би и да ги изпълни.

В девет и тридесет се обади вкъщи по мобилния телефон. Обади се Трейси Тейлър.

— О, добро утро, госпожо Дънфорд.

— Трейси, би ли помолила Еди да отиде в забавачката на Алис и да прибере колата на госпожа Клейдел?

— Да не се е повредила?

— Не, наложи се майка ми да замине по семейни проблеми в провинцията. Взе такси до гарата и остави колата с молба Еди да я прибере...

— Заминала ли е?

— Да, заедно с Алис. Случиха се непредвидени обстоятелства. Помоли Еди да провери спирачките, Силия често се оплаква, че нещо заяждали.

— Добре — отвърна прислужницата, без изобщо да подлага думите й на съмнение. Трейси не беше любопитна. Целият й свят се

въртеше около Еди. А на него тя знаеше, че ще му достави удоволствие да се позанимае със стария „Дьо Шево“. Макар и неграмотен, Еди беше добър шофьор и отличен механик. Линдзи и досега не можеше да си обясни как е успял да издържи шофьорския изпит.

В един часа трябваше да отиде на делови обяд. Изтърпя го стоически, като поддържаше, или поне така си въобразяваше, смислен разговор. В първия удобен момент се извини учтиво и се оттегли. Излезе от ресторанта, намери в градинката закътана пейка близо до слънчевия часовник и седна. Извади мобифона и набра номера, който ѝ бе продиктувал Судин. Когато вдигнаха слушалката, помоли да разговаря с госпожа Клейдел.

— Един момент, моля — каза учтив глас с индийски акцент.

И след миг вече разговаряше с майка си и Алис. Дъщеря ѝ първо се обади:

— Мамо, мамо, не можеш да си представиш какви чудеса! Те имат много малки къщички като нашия басейн, само че вместо вода там има растения!

Алис и майка ѝ вече бяха в безопасност в имението в Съсекс, където многобройните роднини на Судин Госуами отглеждаха екзотични растения. Никой нямаше да се досети да ги търси точно там.

ГЛАВА ШЕСТА

Денят се оказа много по-изтощителен, отколкото Линдзи бе очаквала. Когато се върна от официалния обяд в „Малмезон“, се наложи спешно да отговори на няколко телефонни обаждания, част от които бяха от Щатите и Канада. В компютъра я очакваха неразпечатани писма от електронната поща. Точно когато се канеше да си тръгва, се обади Бари да ѝ напомни за срещата в събота вечер. Беше я поканил да го придружи на важен банкет, организиран от неговата галерия в чест на известно европейско величие в областта на изкуството.

— О...

— Само не ми казвай, че си забравила!

— Не, разбира се, че не съм. — Беше си отбелязала в персоналния електронен бележник, който невинно примигваше пред погледа ѝ. Въпреки това наистина бе забравила. Този ден още от сутринта беше изключително разсеяна.

— Тогава ще мина да те взема в седем и половина...

— Няма нужда, Бари, ще взема такси...

— Но защо? В седем и половина съм у вас.

А може и да беше за добро, че имаше среща. Мислеше след работа да се отбие във фермата в Бърнхам, за да види как са се настанили майка и Алис. Но, от друга страна, не беше разумно толкова явно да се отклонява от обичайната си рутина. Нямаше представа дали се намираше под постоянно наблюдение, но чувстваше, че този, който бе изпратил снимката, можеше да я проследи, за да види реакцията ѝ. Изглежда, бе по-добре да не се втурва толкова лекомислено към имението на Госуами.

Освен това беше твърде изморена. През нощта не спа, а и днес програмата ѝ беше доста напрегната. Трябваше да се прибере вкъщи и да измисли правдоподобно оправдание за пред Трейси и Еди за отсъствието на майка си и Алис. Искаше да си почине, като се наспи и помързелува, както обикновено правеше в събота. Само така този, който я следеше, нямаше да разбере, че домашните ѝ не са вкъщи.

Трейси я посрещна с новината, че използвала отсъствието на Алис и госпожа Клейдел, за да подреди техните стаи.

— Само не пипай компютрите на Сеси! — изплаши се Линдзи при мисълта какво би могло да ги сполети.

Прислужницата презрително изфуча:

— И през ум не ми е минавало. — Когато веднъж се опитала да ги почисти и ги изключи от мрежата, последва голям скандал. Оттогава си позволяваше само да ги почисти от праха.

— Някой да се е обаждал?

— Да, телефонът звъня по едно време. Но нали имах работа, оставих включен телефонния секретар.

Линдзи отиде в покрития басейн и тогава се появи Еди.

— Защо не хвърлите едно око на ситроена? Нищо му няма, само дето е на преклонна възраст.

— Така ли? Сигурно Сеси, без да иска е блокирала спирачките. Нали знаеш колко е разсеяна.

Кръглото лице на Еди се набръчка от смях.

— Майка ви е най-лошият шофьор, когото познавам. И какво толкова ѝ харесва тази стара консерва? Защо не си купи някой по-нов модел?

Линдзи нямаше как да му обясни, че Силия е много привързана към стария ситроен. Това беше единственият спомен, който бе пожелала да запази от злополучния си брак с Емлин Клейдел.

Плуването премахна напрежението ѝ. Трейси бе приготвила вечеря от замразена съомга в сметанов сос, замразен грах и консервирани зелени домати. Линдзи държеше сама да си свари кафето, и то главно от страх, че ще ѝ поднесат замразени изсушени гранули от големия буркан в кухнята — запазена марка на супермаркета, в който предпочиташе да пазарува Трейси.

Докато чакаше да стане кафето, отиде да прослуша телефонния секретар. Първо се бе обадил доставчикът на дървен материал, който бе изпратил умопомрачителната сметка за парапета. Една приятелка на Линдзи, която живееше в Испания, щеше да идва през юни и молеше да ѝ купи билети за опера. И накрая се обади непознат глас, без да се представя.

— Госпожо Дънфорд? Получихте ли моето произведение на изкуството? Помислете сериозно върху това, което пише отзад. Не се

шегувам.

След това рязко затвори телефона. Настъпи тишина.

Превъртя лентата, за да прослуша записа още веднъж. Отново се чу същият глас. Беше студен и доста дрезгав. Пусна записа още три пъти и успя да установи следните неща: първо, със сигурност говореше англичанин, така че не беше Тад Тадиешки; второ, човекът определено се стараеше да говори колкото се може по-грубо, но си личеше, че е образован; и последно, това беше гласът на човек, когото тя не познаваше.

Но това нищо не означаваше. Нали вече бе мислила за възможността Тад да има съучастник.

Линдзи записа анонимното обаждане на още една касета. Искаше да го запази като вещественно доказателство. Когато залови този човек, който и да бе той, щеше да го предаде на полицията заедно с лентата. Надяваше се да бъде обвинен поне за психически тормоз, тъй като знаеше, че ако наистина е замесен във финансова злоупотреба, спокойно може да се измъкне и без съдебен процес. Банките никак не обичаха да водят съдебните дела.

Прекара останалата част от вечерта потънала в мисли. Това ѝ бе станало навик: винаги внимателно обмисляше постъпките си и рядко действаше, без предварително да е предвидила всички възможни последствия. Точно затова беше изключително ценен специалист по инвестиране: като шахматистите обичаше да предвиди четири-пет хода напред.

Най-накрая реши да прекара съботния ден както обикновено — да отиде на пазар на Хай Стрийт, след което да обядва в някое ресторантче в Хийт и после да си направи косата за вечерта. В неделя вече щеше да отиде до Есекс. Тогава нямаше как да не забележи, ако някой наистина я следи. Отново остана будна почти до три през нощта, увлечена в съставяне на конспиративни планове.

Банкетът в Дорчестър се оказа точно толкова скучен и изтощителен, колкото се опасяваше. За да достави удоволствие на Бари, си беше облякла рокля от Каролайн Чарлз. Тя беше от тъмносиньо копринено трико с бели ивици, дълга и плътно прилепнала по тялото. Косата ѝ беше прибрана на тила. Беше си сложила малки обици със сапфири. Линдзи се държа много мило с колегите на Бари, особено с жените, които също бяха облечени официално, но бяха

впечатлени от нейната рокля и се опитваха да отгатнат откъде е купена. Размени няколко учтиви фрази на френски с виновника за тържеството, а той галантно ѝ целуна ръка със сбръчканите си старчески устни.

Кухнята беше добра, виното — отлично, но когато наближи десет и половина, тя усети, че всеки момент може да заспи. От дълго време следваше твърдо установен режим: ставане преди шест, лягане при възможност преди десет или поне не по-късно от единадесет. Беше отчайваща компания за театър или дискотека.

Бари я закара до вратата на дома ѝ почти заспала. Когато по-рано вечерта дойде да я вземе, носеше подарък за Алис — комплект отвратителни пластмасови шнолички в кревящо синьо, точно такива, каквито тя много обичаше.

— О, съжалявам, Алис не е в къщи...

— Не е вкъщи ли? — Случваше се за пръв път през тази една година, откакто се познаваха.

— Да, тя е... при една съседка. Отиде на гости у една съученичка. Няма да ѝ се отрази зле да смени малко обстановката.

— Разбира се. Ще оставя шнолите на масичката в коридора.

Отсъствието на детето съвсем естествено предизвика у Бари съответните мисли. Една от причините Линдзи да идва в неговия апартамент бе, че тя не искаше да обяснява на Алис защо в стаята на мама идваше да спи чужд мъж. И ето сега се бе появила удобна възможност — Алис отсъстваше и Линдзи бе само негова. И то не само за тази вечер, а и за целия утрешен ден, защото бе неделя и тя нямаше да ходи на работа в онази отвратителна банка.

Така че когато спряха пред къщата, той изключи мотора и тръгна след Линдзи. Както беше сънена, тя попита:

— За едно питие ли идваш?

— Не, искам да остана през цялата нощ — отговори Бари и обви ръка около кръста ѝ.

Тя знаеше, че трябваше да го отпрати, но толкова ѝ се спеше, че нямаше сили да разговаря. Освен това нали това беше Бари. Скъпият стар приятел Бари, на когото можеше да се разчита. Той винаги постъпваше правилно.

Качиха се на горния етаж в притихналата къща. Бари я водеше през цялото време, но учтиво изчака тя сама да го покани в стаята си.

Влязоха и той веднага я взе в прегръдките си. Линдзи се отпусна в ръцете му, успокоена от неговата сила и стоплена от желанието му. Сънливо отговаряше на неговите движения и го остави да я люби с обичайната почти груба ненаситност. Едва ли беше забелязал, че тя не успя да стигне до кулминацията. А и да бе забелязал, сигурно бе решил, че на сутринта ще има възможност да се реваншира.

Но точно тук сбърка. В шест без десет будилникът на Линдзи започна тихичко да бръмчи, все едно, че се извиняваше за събуждането. Тя механично протегна ръка и натисна бутона. Снощи бе забравила да го изключи. В този момент почувства Бари до себе си и се зачуди какво ли е станало. След това си спомни. Предпазливо седна и се загледа в мъжа, който спеше в леглото ѝ.

Не знаеше какво да прави и беше объркана. Имаше намерение днес да отиде в Бърнхам он Кроуч, където индийците произвеждаха екзотични плодове и зеленчуци. Беше късно да променя плановете си. Искеше да види майка си и дъщеря си. Не беше свикнала да се отделя от тях. Освен това имаше важни неща, които искаше да обсъди със Силия.

Внимателно се измъкна от леглото, за да не събуди Бари. Наметна си едно кимоно и слезе на долния етаж да поръча такси. Взе си душ и си изми зъбите в банята на майка си, отново от страх да не попречи на съня на Бари. Обу си джинси и маратонки, сложи си памучно поло.

След това написа на Бари бележка:

„Ужасно съжалявам, но се налага да изляза. Трейси ще ти приготви закуска. По-късно ще ти се обадя.“

На кухненската маса остави бележка и за Трейси.

„Нима да се прибирам целия ден. Вчера един приятел остана да спи у нас. Дай му нещо да хапне, преди да си тръгне.“

В шест и петнадесет тихо излезе от къщата. Небето беше започнало да просветлява. Съседите още спяха, улиците бяха пусти, ако не се броеше една рижа котка, която пъргаво се промъкваше между кофите за боклук. Линдзи отиде пеш до Грийн Май и седна на една пейка да изчака колата. Помоли шофьора да я закара до Ливърпул Стрийт. Няколко пъти влезе и излезе през вратите на гарата, докато окончателно се убеди, че никой не я следи. Всъщност дори не бе очаквала някой да стане в неделя в шест часа сутринта, само и само да я следи. А и тя непременно щеше да забележи всеки, излязъл толкова рано на улицата.

Линдзи разполагаше с достатъчно време да закуси в заведението на гарата, след което хвана влака в осем и двадесет за Уикфорд. Беше поръчала и там да я чака такси, за да я откара в индийските оранжерии, които се намираха на югоизток от Бърнхам и имаха изглед към Ривър Кроуч и мочурищата.

Пролетното утро постепенно се затопли. Мъглата, покрила ниските равнини, които водеха до делтата на реката, се вдигна. Над водите ѝ прелетя ято гъски. Линдзи се почувства по-уверена и бодро. „Бог е на небето, и светът продължава да се върти“ — тихичко пропя тя.

Таксито спря пред внушителна врата от ковано желязо, зад която се виждаше неголяма тухлена постройка. На нея имаше надпис в бяло и жълто: „Екзотични продукти. Доставчици на Гурме Веджетъбълс“.

Линдзи слезе от колата и в същия момент от вратата на сградата изскочи дъщеря ѝ.

— Мамичко! — Сграбчи я през кръста и започна да подскача и да я прегръща, сякаш не се бяха виждали поне месец.

След малко се приближи и Силия. Носеше на ръце около двегодишно пухкаво момченце.

— Здравей, скъпа. Запознай се, това е Гови. Закусвала ли си?

— Да, благодаря. Още на Ливърпул Стрийт. Тук е страхотно, нали?

Под облачното небе се простираха няколко декара стъкло. Някъде в далечината боботеше невидим трактор. Зад ъгъла се показа младеж с тиранти, който тикаше пред себе си количка, натоварена с кутии с разсад.

— О, страшно ще се изненадаш. Става дума за сериозно производство. — Майка ѝ се загледа след количката. — Това е кориандър. Още утре в осем сутринта ще се продава в супермаркетите. Ела да се запознаеш с господин Госуами старши.

Господин Госуами старши седеше пред екрана на компютъра си и се ядосваше. Но когато Линдзи влезе, той веднага стана да я посрещне. Гневното му изражение бързо се смени с широка усмивка.

— Добре дошли, госпожо Дънфорд. Племенникът ми толкова много ми е разказвал за вас! Много ми е приятно да се запознаем.

— Благодаря, господин Госуами. Аз също се радвам да се запознаем и съм ви много благодарна, че...

— Не, не, моля ви. Ние само ви връщаме услугата, която ни направихте. Кой предупреди Судин за слуховете относно Саут Контитент Банк? Кой предвиди кризата и ни спаси от разоряване? Ние сме ви много задължени, госпожо Дънфорд. Освен това да дадеш подслон на дете е свято задължение. — Той силно разтърси ръцете на Линдзи по европейски маниер.

— Господин Госуами има даже и коза — обяви Алис. — Тя дава мляко и яде абсолютно всичко, което ѝ дадеш. Вече опитах. И хартия яде.

— Алис! — възмути се баба ѝ. Тя извинително се обърна към домакина: — Съжалявам, да не ѝ стане нещо на козата?

— Не, не. Алис е права. Нини наистина яде всичко и нищо ѝ няма. А сега, госпожо Дънфорд, искате ли чай? Или предпочитате кафе? И сигурно желаете да поговорите с майка си за вашите семейни проблеми. Хайде, Гови, ела при дядо. — Той взе мълчаливото бебе от ръцете на Силия. — Ела, Алис. Отиваме да видим какво правят папагалите. — Той излезе с децата, като междуременно се обади по портативния радиоприемник да донесат разхладителни напитки за гостите.

— Какво чуват ушите ми? Папагали и кози? — учудено повтори Линдзи.

— О, папагалите са диви. Преди две години избягали от някаква зоологическа градина и, изглежда, тук им е харесало. Козата е за Гови. Не понася готовите бебешки храни. Оттук. — Силия я преведе през закрыта алея към къщата, където ги посрещна усмихната възрастна

жена в памучна пола и пуловер. Над веждите ѝ бе поставен червеният знак на щастието.

— Това е госпожа Госуами старша. Останалите от семейството са навън, при оранжерииите. А това е дъщеря ми, госпожа Дънфорд.

Госпожа Госуами поздрави Линдзи по индийски със събрани длани.

— Радвам се да се запознаем. Ние сме ви много благодарни.

— О, моля ви. Радвам се, ако наистина съм помогнала на Судин. Аз трябва да ви благодаря...

Известно време двете жени се надпреварваха да изразяват благодарностите си. Прекъсна ги появяването на едно по-младо копие на госпожа Госуами. Носеше поднос с чаен сервиз и огромни парчета сладкиш.

— Сега ще ви оставя да си поговорите на спокойствие...

— Но, моля ви, не е необходимо да заемаме дневната ви...

— Не, не, останете тук. Трябва да отида да проверя какво става с готвенето. Семейството ни е голямо, госпожо Дънфорд. И всички непрекъснато са гладни поради тежката работа. — Тя се поклони с усмивка и се оттегли към кухнята.

Линдзи се отпусна на удобното канапе, отрупано с възглавнички.

— Е, като за временно убежище никак не е зле. — В хола имаше няколко големи огледала с позлатени рамки, плюшени завеси с панделки и стъклен шкаф, в който бяха наредени източни сребърни предмети.

— Не можеш да си представиш колко са любезни, Линдзи. Даже не се сърдят на Алис, която си пъха носа навсякъде и даже предложи да им смени напоителните тръби! Спокойствие и търпение — ето как обясняват поведението си. За пръв път виждам нещо подобно. Наоколо се въртят поне шест деца под десетгодишна възраст, а досега никой нито веднъж не е повишил глас. Добре, де. — Силия най-после реши да смени темата и си наля чай. — Какви са новините от Лондон?

— Човекът е оставил съобщение на телефонния секретар...

— О, Боже!

— Нищо трагично не е станало. Просто искаше да потвърди заплахата. За всеки случай презаписах обаждането.

— Друго?

— Нищо особено. — Беше решила да не казва на майка си, че Бари е останал през нощта, защото нямаше отношение към проблемите им. — Възможно е известно време нищо да не се случи. Докато не взема решение как точно да действам, оставям следващия ход отново на фотографа.

— Значи мислиш, че става дума за мъж?

— Нарече снимката свое „произведение на изкуството“. Гласът ми е непознат. В петък естествено огледах колегите, но никой нямаше гузен вид. Но ако се замислиш, когато някой се захване с финансова злоупотреба, почти със сигурност има съучастници — един или даже двама.

— Това не увеличава ли риска за него?

— Така е, но вероятно не може да се избегне. В „Ойстрав“ има няколко отдела. Може би нашият човек има нужда от помощник в друг отдел, за да осъществи сделката докрай.

— За какви сделки става дума?

— Точно това не мога да разбера. Жалко, че нямаш под ръка компютър, мамо.

Силия се изчерви и придоби малко виновен вид.

— Всъщност ако трябва да бъдем честни...

— Какво?

— Нали ми каза да не нося багаж. Но напоследък работех върху едно нещо и исках да го довърша.

— Е, и?

— Взех си моя „Фуджитцу“ в чантата.

„Фуджитцу“ беше ултрапортативен процесор пентиум, който Силия използваше през лятото, когато предпочиташе да работи в градината. Побираше се в дамска чанта или раничка, каквито бяха на мода в последно време.

Линдзи се засмя. Трябваше да се досети, че майка ѝ няма да допусне да се раздели задълго от любимите си компютри.

— Тук има ли нещо, към което би могла да се включиш? — попита тя.

— В петък следобед отидох до Бърнхам с камионетката на Госуами и взех под наем мултимедия — оставих ги в стаята си. Така че съм напълно оборудвана и веднага мога да започна да действам.

— Страхотно! — Младата жена дояде сладкиша със сметана и вкус на папая. — Веднага започваме.

Спалнята, определена за Силия, се намираше в дъното на къщата, която неведнъж бе надстроявана, за да побере непрекъснато разрастващото се семейство. Двете се изкачваха и слизаха по някакви стъпала, минаваха през многобройни коридорчета, докато накрая Силия въведе Линдзи в уютна стаичка с мансарден прозорец, който гледаше към вътрешен двор, затрупан с чували изкуствен тор. В стаята имаше легло, вграден гардероб, маса, бюро, отрупано с книги по градинарство, и два стола. Очевидно стаята беше на някое от децата на Госуами.

— Това е стаята на Виджия, сега тя учи в колеж — обясни Силия.

Беше разчистила тоалетката, за да подреди техниката. Включи я, но на екрана се появи само мигащият курсор.

— Какво искаш да направя?

— Можеш ли да проникнеш в компютрите на основните отдели на „Ойстрав“?

— Каж ми някаква парола?

— Зная само някои ключови думи, но не всичките. И естествено не зная как да проникнеш в личните и засекретените файлове.

— Дай ми някакви данни, Линдзи. Става въпрос за огромна информация. Какво точно да търся?

— Ами по-особени сделки. Например възможно е някой да измъкна пари и да ги прехвърля в чуждестранни сметки...

— Но, миличка, това сигурно непрекъснато се прави. Говоря за прехвърлянето в чуждестранни сметки...

— Да, но в тези сделки трябва да има нещо странно. Например няма нищо особено в прехвърлянето на един милион лири от сметката на „Блогс и съдружници“ към „Симпкинс Интернешънъл“ за един милион дялово участие. По-скоро ще изглежда като поредица от прехвърляния на голяма сума или на малки части, но доста бързо...

— Хм — отбеляза Силия и помръкна. — Изглежда, ще се занимавам с това до края на живота си. Освен това може да не позная, че става въпрос за по-особена сделка. Не може ли поне да определиш някакъв период от време. Колко назад да проверявам? Един месец? Шест месеца?

— От средата на март — отвърна Линдзи; имаше предвид времето, когато Тад Тадиешки беше започнал работа в банката. Усещаше, че не е права да го подозира, тъй като нямаше сериозни улики, но все отнякъде трябваше да започне.

— Какво да правя с информацията, която бих искала да обсъдя с тебе? Да ти я препращам ли по електронната поща вкъщи?

— Да, идеята не е лоша.

— Мамичко! — Алис нахлу в стаята, като подскочаше нетърпеливо. — Господин Госуами каза, че вече сигурно сте свършили с тайното заседание, така че ела бързо да видиш какво има в стъклените къщички! Аз ще ти обяснявам как се казват растенията. А когато се върна в забавачката, ще направя изложба и ще разкажа на децата, защото никой не е виждал как растат направо от земята...

Линдзи последва дъщеря си.

— Няма ли и ти да дойдеш? — попита тя Силия.

— Не, смятам веднага да започна работа — каза майка й. Очевидно пръстите я сърбяха час по-скоро да се захване с новата задача.

Така че Линдзи отиде сама да разгледа растенията. На лехите в оранжерии растяха най-причудливите видове, които можеше да си представи. Хората на Госуами непрекъснато работеха: плевяха, събираха опадалите листа, почистваха насекомите. Времето бе слънчево, топло и спокойно. Линдзи чувстваше как постепенно се отпуска и я обзема неописуемо блаженство.

Приблизително по същото време в Пътни, в стаята на Линдзи, Бари Уайвълстоун се събуди. Протегна се лениво и се претърколи в леглото, за да прегърне любимата жена, но намери само празна възглавница. Разочарован, той седна и се огледа. Линдзи не беше в стаята. Бари стана и надникна в банята. И там нямаше никого.

Едва тогава забеляза бележката, подпряна на нощната лампа.

„Ужасно съжалявам, но се налага да изляза. Трейси ще ти приготви закуска. По-късно ще ти се обадя.“

Мина известно време, докато Бари проумее смисъла на думите. И тогава побесня. Скъса бележката, хвърли парченцата на пода и си грабна дрехите.

Долу в кухнята Трейси разбъркваше вкусна неделна закуска. Изведнъж по стълбите се чуха забързани стъпки. След това се блъсна входната врата и се чу бръмченето на двигател. Накрая по тяхната улица някаква кола потегли с невероятна скорост.

— Изглежда, не закусва — каза си Трейси.

ГЛАВА СЕДМА

Судин пристигна във фермата по обяд и докара още дузина роднини. Обедът се проточи няколко часа, тъй като семейството се хранеше на смени: едни ставаха от масата и отиваха на работа, след тях пристигаха други.

Линдзи сложи Алис да спи по обичайното време с любимата Пулейн-Томпсън, която вече и двете знаеха наизуст. След това се сбогува с домакините и отиде отново да поговори с майка си. Засега Силия не бе постигнала никакъв резултат, но се договориха какво да правят през следващите дни. Линдзи се качи в микробуса заедно с повечето членове на семейство Госуами, които в понеделник бяха на работа и Судин ги откара в града.

Около девет и тридесет вечерта оставиха Линдзи на нейната улица.

— До утре — каза Судин и си тръгна.

Още щом завъртя ключа, Трейси излезе да я посрещне.

— Утре ще минат от химическото чистене. Миналата седмица им дадох зелената и тъмносинята ви рокля, искате ли утре да дам и черната?

— Черната ли? О, да, бях с нея в петък, нали? Да, трябва да се занесе на химическо чистене.

— Сега ще я приготвя...

— Няма нужда. И без това се качвам горе, след малко ще я донеса. — Тя се качи в стаята си, взе душ, преоблече се, сложи си хавлия и занесе черната копринена рокля на икономката.

Прибраха я в найлонов плик, за да е готова, когато дойдат хората от химическото чистене.

— Искате ли да хапнете нещо?

— Ще си направя сандвич — каза Линдзи и бързо тръгна към кухнята, следвана от Трейси. Само Еди харесваше сандвичите на жена си, и то главно защото имаха най-малко десетсантиметрова плънка, полята обилно с лютив доматиен сос.

Младата жена си приготви сандвич, извади кутия бира от хладилника и качи подноса в стаята си. Докато наливаше бирата си, си спомни, че беше видяла нещо важно, но не му бе обърнала внимание. Беше в коридора, докато подаваше на Трейси роклята.

О, Божичко! Сините шнолички, които вчера Бари остави за Алис! Обеща да му се обади, но съвсем го забрави.

Погледна часовника до леглото. Дали беше късно да му позвъни още сега?

Отиде до вратата и извика:

— Трейси?

— Да?

— Гостенинът, който остана снощи — ти сервира ли му закуска?

Трейси тръгна нагоре по стълбите.

— Той не пожела да закуси.

— Така ли?

— Да. Изскочи от къщата като пощурял.

— И какво каза?

— Нищо. Изобщо не го видях. Профуча, без дори да каже „добро утро“.

— О, Боже!

Икономката умираше от любопитство. Много ѝ се искаше да попита дали това беше господин Уайвълстоун. Той винаги носеше на детето подаръци като сините шнолички. Но господинът обикновено бе толкова любезен. Не е възможно той да е изхвърчал от къщата с блъскане на вратите и без дори да поздрави.

Линдзи се върна в стаята си, обзета от чувство за вина. Как можа да го забрави? Още веднъж погледна часовника. Беше десет часът. Длъжна бе да му се обади дори и ако според нейните разбирания беше прекалено късно: за разлика от Линдзи Бари беше нощна птица. Сигурно още гледаше телевизия и нямаше намерение да си ляга.

Натисна запаметяващия бутон на телефона до леглото. Телефонът от другата страна прозвъня, но никой не вдигна слушалката. След това се включи телефонният секретар: „Това е домът на Уайвълстоун. В момента отсъствам, така че моля ви, оставете съобщение.“

— Бари — каза тя. — Аз съм, Линдзи. Съжалявам, че се обаждам толкова късно. Ако си вкъщи, моля те, вдигни слушалката.

Изчака, но никой не отговори.

— Бари, зная, че ми се сърдиш. Искам да ти се извиня. Моля те, обади се.

Пак никакъв отговор.

— Бари, ужасно съжалявам, че сутринта се наложи толкова бързо да изляза. Нямах избор. Трябваше да ти се обадя по-рано, но бях много заета. Моля те, вдигни слушалката и кажи, че си ми простил.

Пак нищо. Линдзи въздъхна и затвори.

От другата страна Бари мрачно се взираше в примигващия апарат. Да не би Линдзи да си въобразяваше, че може да оправи нещата с двеминутен разговор в десет часа през нощта? Цял ден я бе чакал да се обади — естествено нямаше намерение да вдига телефона, но държеше тя да разбере колко е сърдит.

Той беше обиден и разочарован, защото тя бе показала неуважение към неговите чувства. Беше се настроил да прекарат едно спокойно утро в леглото, след което да се разходят до някое близко заведение и да пийнат нещо. Беше си представял как щяха по-късно да отидат на обяд, следобед да прегледат неделните вестници и накрая да вечерят навън, преди Линдзи да започне да настоява — а тя никога не пропускаше — да си легнат рано. Тогава той щеше да се прибере в апартамента си доволен след приятно прекарания уикенд.

Но плановете му бяха осуетени. Сигурно е трябвало да се юрне на някой от нейните досадни едnodневни семинари — „Гаванът на печалбата като импулс за действие“ или „Глобалната търговия — мит или реалност?“. Лъжеше се, ако си въобразяваше, че този път ще ѝ се размине лесно.

На следващия ден Линдзи потърси Бари в „Менмънс“, и то по време, когато според нея би трябвало да е свободен. Секретарката му ѝ съобщи, че господин Уайвълстоун бил на заседание. Обади се след един час. Господин Уайвълстоун бил на среща с клиент. Самата Линдзи неведнъж бе използвала подобни извинения, за да се отърве от досадни телефонни обаждания, затова помоли секретарката си Милисът да продължи да звъни.

— Но ако ти кажат, че се е освободил, не ги карай да изчакат. — Представяше си колко ще се ядоса Бари, ако вдигне слушалката и се наложи да чака, докато го свържат с Линдзи. — Аз ще му се обадя по-късно лично.

„Аха — помисли си Милисът, — любовно спречкване.“

Но този ден господин Уайвълстоун непрекъснато беше зает, мобилният му телефон беше изключен, а в апартамента му отговаряше само телефонният секретар. Линдзи така и не успя да се свърже с него.

С всеки изминал час тя се чувстваше все по-виновна. Очевидно сериозно бе обидила Бари. Замисли се и прецени, че действително е постъпила некрасиво, но нали се беше извинила и се опитваше да поговори с него. Какво още да направи? Да му изпрати цветя?

Не, не точно цветя. Но нещо друго — например бутилка портвайн — би било напълно уместно. Около два и половина Линдзи излезе за малко от банката и отиде в близкия магазин за алкохол. Поръча бутилка „Олд Кръстед“, помоли да я предадат лично на господин Уайвълстоун и пъкна в опаковката предварително приготвена бележка:

„Зная, че се държах безотговорно, и искрено съжалявам.

С обич, Линдзи.“

Бари щеше да получи виното едва когато се прибере вкъщи, а това означаваше около седем. Тогава отново щеше да му се обади, за да провери дали му е минало.

Но в четири часа, точно когато се готвеше да си тръгва, в банката внезапно настъпи паника. От Чикаго се включиха в наддаването за пшеницата след прогнозите на Търговската палата за много слаба реколта. Това на свой ред разтревожи руското правителство, тъй като руснаците възнамеряваха да купят американска пшеница от новата реколта, за да покрият вътрешния дефицит. От своя страна тези действия доведоха до прединфарктно състояние на френската борса, защото френските банки бяха поели ангажимент да отпуснат заем на руското правителство за закупуването на житото и сега и те трябваше да намерят допълнително пари.

Цялата тази верига оказва сериозно влияние върху състоянието на ценните книжа на клиентите на Линдзи. Тя беше инвестирала парите им в американски компании, собственици на складове за зърно, и ако реколтата беше слаба, печалбата значително щеше да намалее. Това

означаваше и спад в дивидентите. Линдзи имаше също така и клиенти, които притежаваха акции от френски банки: тя и по-рано бе обезпокоена от евентуалните загуби, които щяха да предизвикат руските заеми.

От друга страна, някои от фондовете ѝ бяха инвестирани в пазара на средства за потребление, включително и в търговията със зърно. Цената на пшеницата започваше да расте. Трябваше колкото се може по-бързо да се възстановят загубите и да се реализира печалбата. Линдзи и нейният екип останаха до късно на работа, без да отделят поглед от примигващите екрани, отразяващи промените в цените. Най-накрая пазарът започна да се успокоява. Ами ако сега продаде пшеницата и спечели? Или да изчака до утре, за да се убеди, че цените няма да продължат да растат?

Вероятно цената на пшеницата щеше да продължи да нараства. Но стойността на фондовете, инвестирани във френски акции, можеше и да спадне. Линдзи обаче беше сигурна, че френското правителство поне заради престижа си нямаше да допусне да настъпи срив. При това положение основният проблем оставаха прогнозите за реколтата на пшеницата.

Тад Тадиешки имаше известен опит с чикагския пазар. Той се присъедини към екипа на Линдзи, отхвърли решенията на изнервената Илейн и направи собствени предположения, които след малко се потвърдиха.

— Пазарът на пшеницата ще бъде все така неспокоен, докато не затворят на Уолстрийт — обясни той. — Първото по-сериозно стабилизиране може да се очаква около края на работното време.

— И после? — попита Линдзи.

— После те ще си тръгнат, ще вечерят със семействата си, ще изпият по едно питие и тогава спокойно ще преценят, че има достатъчно жито, за да посрещнат нуждите на руснаците. Утре още преди обяд цените ще спаднат до разумно средно ниво.

— Тогава веднага трябва да реализираме печалба, като продаваме. А сутринта ще започнем да купуваме, за да си възстановим инвестициите, така ли?

— Сама се досети.

Линдзи внимателно наблюдаваше Тад, който се беше облегал на бюрото на Илейн. Защо му се доверяваше? Все пак не можеше да е чак

толкова глупав да ѝ дава лоши съвети в кризисна ситуация. Каквито и да бяха причините, които го бяха довели на работа в Лондон, надали би рискувал да се изложи, като губи парите на „Ойстрав“.

Тя си погледна часовника. Беше седем и половина. На Уолстрийт беше едва ранен следобед. Френската борса отдавна бе затворила, а в Москва беше около десет вечерта, така че и там вероятно нищо нямаше да предприемат. Щеше да мисли за френските банки утре сутринта, когато отворят борсата. Ако Тад беше прав за Уолстрийт, тогава трябваше веднага да се съсредоточат върху акциите с пшеницата.

Накрая реши да му се довери.

— Добре, момчета, изчакваме — каза на дилърите. — Затваряме!

— Умирам за глътка алкохол — обяви Нан Комптън.

— Хайде, бързо! Отиваме направо в „Дандис“! — Мъжете от екипа бързо минаха напред. Всички нетърпеливо си грабнаха чантите и тръгнаха към изхода.

Долу на партера вече бе на смяна нощният портиер Грешам. Той вдигна поглед над обичайния си „Мирър“, докато те нетърпеливо пъхаха картите си в автомата, за да излязат от сградата.

— Лека нощ, лека нощ — разсеяно отговаряше той и след малко отново се върна към вестника. Дилърите на Линдзи бързо излязоха на Пютър Лейн, заобиколиха на следващата пряка по Корнхил и нахлуха в уютния полумрак на „Дандис“.

Често идваха тук да изпият по чаша вино. Персоналът познаваше всеки от тях по име и отдавна не питаше за поръчките. Разположиха се в ъгъла на заведението около голяма кръгла маса от дъбов фурнир и веднага им донесоха напитките.

— Празнувате ли нещо? — попита сервитьорът, макар да не очакваше да му отговорят. Служителите на „Ойстрав“ никога не говореха за служебните си проблеми.

Илейн изпи чаша вино и съобщи, че си тръгва, защото Тони щял да я чака.

— Обади му се и кажи, че имаш още малко работа — предложиха ѝ останалите, но тя само се усмихна, махна с ръка и хукна.

— Още са влюбени — ухили се Мак Лонгман.

Линдзи забеляза, че беше седнала срещу Тад. Не съжаляваше, защото бе решила, че е крайно време да го опознае по-добре. Винаги

би могла да излезе да пийне или дори да вечеря с колегите си, но с него беше по-различно — в известен смисъл той не беше от нейния екип.

— А аз си въобразявах, че ще прекарам един приятен, спокоен ден в службата — обади се отляво Нан.

— „Надежда всяка тука оставете...“ — изрецитира Тад.

— Какво беше това? Прилича на гатанка от компютърна игра за зандани, пазени от страшни дракони — поинтересува се Алек Джойс, който беше голям специалист по тези игри.

— По-скоро е нещо от Библията — предположи Мак.

— Чаша шампанско за всеки, който отгатне — засмя се Тад.

— *Lasciate ogni speranza* — промърмори Линдзи.

— Казал го е някой италианец! — извика Нан, вече доста пийнала и мислите ѝ започваха да се объркват. — Либераче?

— Точно така. Шампанско за Нан, защото успя да познае Либераче — каза Тад.

— Но Либераче е пианист, а не играе на компютърни игри с дракончета — протестира Алек.

— Да, но откъде си толкова сигурен какво прави Либераче, когато не свири на пиано? — възрази Тад. — Всъщност никой от нас не знае какво правят другите, когато не ги виждаме.

— А това вече е вярно — сериозно се съгласи Мило Макионис. — Прозвуча като философска сентенция, Тад.

— Като заговорихме за философия, какво ще кажете да хапнем нещо? Умирам от глад — заяви Тад.

— Не си ли изяде сандвича на обяд?

Той бързо се обърна и погледна Линдзи в очите. Беше доловил предизвикателството във въпроса ѝ. За миг през погледа му премина нещо като възхищение.

— Гладна съм, гладна съм, гладна съм — извика Нан. — Тим, донеси менюто.

Сервитьорът донесе менюто. Линдзи си поръча пай с месо. Мъжете, естествено, се спряха на сандвичи със свинско. Нан изчака да види какво ще си избере Тад, и също като него си поръча пържола.

След малко донесоха обещаното шампанско. Линдзи започна да протестира, че не се пие шампанско с пържола, но останалите се разкрещяха срещу нея. Започнаха да си задават гатанки — любимата им игра през свободното време.

Най-накрая Мило и Мак заявиха, че са капнали и искат да се прибират. Алек отиде да се обади на един приятел от друга фирма, който беше седнал с колегите си в другия край на заведението. Линдзи бавно си допиваше шампанското. Имаше чувството, че Тад стои заради нея, а Нан с нетърпение я чака да си тръгне, за да може отново да го обсеби.

— Линдзи, не трябваше ли вече да си бъдеш вкъщи и да четеш на Алис приказка за лека нощ? — не издържа накрая Нан и погледна часовника над бара.

— Не, тази вечер няма да й чета нищо.

— А пък аз си въобразявах, че ти като добра майка всяка вечер я приспиваш.

— Така е. Но в момента Алис не е вкъщи.

— Така ли? — учуди се Нан. Говореше малко завалено от изпитото шампанско. — Мислех, че тя никога не се отделя от тебе.

— Изпратих я да прекара няколко дни при приятели в провинцията. — Линдзи стана и си взе чантата. — Но мисля, че е време и за моята приказка за лека нощ. Лека нощ.

— Искаш ли да ти поръчам такси? — предложи услугите си Тад.

— Няма нужда. Ще взема метрото пред банката.

— Е, тогава ще те изпратя до станцията на метрото.

— Останете с мен, сър Галахад — протестира Нан. — Още е само девет часът. Бандитите и вампирите още не са излезли по улиците на Лондон.

Тад се засмя.

— Права си. Стори ми се, че е поне полунощ, но ние, финансистите, имаме доста по-различно усещане за времето от нормалните хора. И въпреки това бих искал да те изпратя до метрото, Линдзи.

— Тогава всички си тръгваме заедно — заяви Нан и направи опит да се изправи.

Линдзи вече бе уредила сметката. Излязоха на улицата в прохладната майска нощ. И въпреки че Нан обикновено се прибираше до апартамента си в Уопинг с автобус, сега отмина своята спирка и продължи с тях до банката.

Пред входа на метрото Линдзи се сбогува и си помисли, че Тад няма да може лесно да се освободи от компанията на Нан. Естествено,

ако изобщо имаше подобни намерения. Вече се носеха слухове за връзка между двамата, но все още не ставаше дума за нещо сериозно. Но пък и Линдзи напоследък не обръщаше много внимание на разговорите в службата. Ако високият ранг имаше своите привилегии, то несъмнено, имаше и своите слаби места.

Едва когато излезе от метрото на Пътни Бридж, се сети, че отново бе забравила да позвъни на Бари. За малко да извади мобилния си телефон, но се сети колко лошо впечатление правеха хората, които стояха по тъмните улици и говореха по телефона. Щеше да се обади от къщи.

Но Бари отново беше включил телефонния секретар. Линдзи се надяваше, че бутилката портвайн ще го умилостиви, но се бе излъгала. Извини се още веднъж и спомена, че през целия ден безуспешно се е опитвала да се свърже с него и това много я е огорчило.

След това отиде при басейна. Откакто беше сама, свикна да плува гола, наслаждавайки се на водата, която се стичаше по тялото ѝ. Почувства как тревожните мисли постепенно я напуснаха.

Като се пренебрегне факта, че все още имаше проблеми за решаване, денят бе преминал добре. Линдзи и екипът ѝ се бяха справили с извънредна ситуация и бяха прекарвали чудесна вечер заедно. Донякъде бе успяла да установи контакт с Тад Тадиешки и вече имаше по-ясно мнение за него.

Наистина все още не можеше да се освободи от чувството на безпокойство, но се оказа, че той притежава и някои положителни черти. Например беше способен да се справи със сложен служебен проблем и да даде разумен съвет. Имаше чувство за хумор — хареса ѝ как бе успял да покаже невежеството на Нан с цитата от Данте.

Утре трябваше да реши проблема със зърното — предпазливо да проучи намеренията на френските банки и дали клиентите ѝ не биха могли да спечелят от това. Усети се, че вече изцяло се осланя на предвижданията на Тад за състоянието на Уолстрийт.

А що се отнасяше до другия проблем — Линдзи бе наясно, че Бари никак не е лесен, но реши да продължи да се извинява, докато той не ѝ проговори. Тя беше голям специалист в извиненията, цял живот ѝ се бе налагало да се извинява пред някого. Това също беше част от нейните умения като ръководител. Понякога, точно в най-големия разгар на работата, се случваше да се изкаже остро или да

прояви несправедливост към някой от дилърите. В такива случаи винаги бързаше да се извини. Не допускаше неприятните чувства да се задълбочат.

Очакваше я много работа докато разбере кой заплашва семейството ѝ. Докато бяха в „Дандис“, отново беше огледала екипа си. Трудно бе да се предположи, че някой от тези хора би могъл най-хладнокръвно да изпрати онази снимка. Нан веднага отпаднаше — беше нейна дългогодишна приятелка. Не можеше да бъде и вечно засмяната малка Илейн, която се носеше по вълните на щастието в един сполучлив брак. Не и Мак — беше прекалено интелигентен и безпристрастен. Мило? Е, Мило... Той беше имигрант от гръцка Македония, човек с неясна националност, но определено най-много от всичко държеше да спечели стабилни позиции в британското общество. А що се отнася до Алек Джойс, та той си беше още момче, което играе на компютърни игри. Едно много умно момче, въпреки че може би предпочиташе прекалено демонични игри... Но и той бе напълно безобиден.

Не можеше да бъде човек от нейния екип. Все пак в „Ойстрав“ работеха много хора. Значи беше от друг отдел. Някой, който подобно на паяк, плетеше отровната си паяжина далеч от погледа на Линдзи...

Засега тя бе изиграла своя ход и беше блокирала действията му. Семейството ѝ беше укрито на място, където никой не би се досетил да ги потърси и следователно не можеше да им навреди. Затвори очи и си представи спокойната атмосфера във фермата. Беше пълно с хора. Силия и Алис просто се губеха сред тях, бяха почти невидими. Там бе почти невъзможно да проникне външен човек. И същевременно те не бяха далеч, тъй като Линдзи поддържаше непрекъснатата връзка с майка си и Судин.

Гмурна се до мраморното дъно на басейна и бързо преплува няколко метра под вода, за да се убеди, че е в добра физическа форма. След това изплува на повърхността и изтръска водните капки от лицето си.

През стъкления покрив се виждаше луната, чието сребристо сияние проникваше през перлените облаци. Някъде в Хийт слабо изписка сова.

Линдзи се измъкна от басейна, уви се в хавлиена кърпа и както беше боса, се прибра в къщата. Взе си душ и си изсуши косата. Облече

си кимоното и отиде в стаята на майка си.

Помещението беше доста просторно и това беше естествено, след като тук бяха разположени всичките ѝ компютри. Самата Силия спеше в съседната стая, първоначално замислена като гардеробна — приличаше на монашеска килия, в която се събираха само едно легло, огледало и гардероб. Прозорецът беше кръгъл, с красива дърворезба.

Покрай едната стена в стаята с компютрите имаше солидна дървена маса и стол на колелца. На масата бяха наредени четири компютъра, два принтера, контейнер за дискети, телефон и модем. Тук Силия понякога работеше върху няколко проекта едновременно.

Линдзи отвори електронната поща и разпечата посланията на Силия. Събра листовете и ги отнесе в стаята си с намерението да ги прегледа в леглото. Майка ѝ ѝ изпращаше таблица с шест редици имена и малка колона с цифри. Не забеляза нищо особено — това бяха имената на фирми, които движеха пари и всичко беше напълно законно. Въздъхна, сгъна листовете и си легна.

На сутринта Судин донесе още новини от фермата.

— Алис се оплаква, че няма къде да плува. Вярно е, че фермата е близо до реката, но не можем да я пуснем да плува там.

— Още е много студено — съгласи се Линдзи.

— Освен това е и опасно — каза той. — Има подводни течения. Бабаджи обеща да я заведе в градския басейн. Майка ти каза, че щяла да ѝ купи бански.

— Благодаря ти, Судин, семейството ти е много мило.

— Алис става все по-добра в градинарството. Много ѝ харесва. Вчера събра килограм бамя от сорта, който вие наричате „дамски пръстчета“. Беше много горда, когато сложихме нейните зеленчуци при нашите и ги изпратихме на пазара.

— Представям си. Може пък да реши да си изкарва хляба с градинарство — засмя се Линдзи.

Когато влезе в кабинета си, веднага включи компютрите, за да провери какво става на далекоизточните пазари. Френските банки поддържаха тесни връзки с бившите си колонии и ако се наложеше да се увеличат руските заеми, вероятно допълнителното финансиране щеше да дойде оттам. Около час наблюдава движението на далекоизточните борси и си състави план за работата през деня.

След това отново се замисли какво да прави с Бари. Дали да продължи да му изпраща послания? И какви по-точно? Докато обмисляше този проблем, в чантата ѝ записука мобилният телефон. Линдзи го извади и го включи. Прозвуча гласът на Силия:

— Линдзи, сама ли си?

— Да, защо?

— Искам да ти кажа нещо много важно.

Линдзи се намръщи. Дали не бе открит ключът към загадката?

— За какво се отнася?

— Докато сверявах данните, се свързах със служебния ти компютър. Някой е бъркал в личните ти файлове.

ГЛАВА ОСМА

Линдзи изстина. Това означаваше нахлуване в нейния личен свят. Беше шокиращо, болезнено, ужасно.

— Там ли си още? — попита Силия.

— Момент. — Тя нямаше желание да говори. Трябваше да си поеме дъх. Изненада се, когато забеляза, че ръцете ѝ треперят.

Помълча малко и изрече:

— Не мога да говоря оттук, всеки момент може да влезе някой. Ще ти се обадя след половин час.

— Добре. Чакам.

Линдзи влезе в търговската зала. Беше девет часът и кипеше трескава дейност. Тад стоеше до монитора на Мак, наблюдаваше цифрите на екрана и след малко отбеляза:

— След няколко часа, когато отворят на Уолстрийт, ще видиш как ще започнат да спадат...

Линдзи отиде при Нан — главния ѝ дилър.

— Ще се измъкна за няколко минути — отивам да си взема нещо за закуска...

— Искаш ли да дойда с тебе?

— Не, благодаря. Искам само чаша кафе и кроасан. По-добре да си тук и да следиш какво става на френската борса...

— Да, вече започнаха да проявяват интерес към прогнозите за цените на житото. Нали продължаваме да се придържаме към предишния курс? Свързах се с Пелертън по видеофона. — Пелертън беше брокер по средствата за потребление.

— Но в момента не се интересуваме точно от средства за потребление, нали? Така че започваме да продаваме, ако цената се повиши с три четвърти или с половин процент. Но все пак е по-добре да изчакаме до три четвърти, няма причина да бързаме да се освободим от акциите. Кажи на Пелертън също да отлага, ако иска да играе за твърда печалба.

— Да, сега разбрах какво искаш.

Стъдли се усмихна на Линдзи, когато я видя да минава през фойето.

— Отивате да глътнете малко въздух, а?

— Да, и веднага се връщам.

В „Ойстрав“ съществуваше неписан закон да не се използват телефоните за лични разговори. Отчасти защото се знаеше, че всички телефонни разговори задължително се записват. Стъдли беше свикнал служителите да излизат навън, за да се обадят на домашните си или на приятели.

Младата жена отиде в малката книжарница на Ледънхол, на гърба на която имаше кафене. Все още нямаше много посетители. Настани се на ъглова маса, поръча си каничка кафе и набра телефона на фермата. Силия веднага вдигна слушалката.

— А сега ми кажи какво точно си открила, Сеси — каза Линдзи.

— Стана рано тази сутрин. Нали знаеш как се чувствам, когато имам да разрешавам нов проблем? Щом се събудя, веднага сядам на компютъра. Използвах всички пароли, които ми даде, и тъкмо започнах да отварям напосоки файловете на отделите, когато изведнъж се замислих за личните пароли. Реших да опитам първо твоята и да проверя за колко време мога да отворя файловете ти от това разстояние.

Линдзи често си сменяше паролата. В момента използваше имената на персонажи от гръцката митология: беше започнала с деветте музи и в момента работеше с имената на богини. Спомни си как наскоро се бе пошегувала пред майка си, че скоро и те ще се изчерпят, тъй като беше стигнала до Селена, богинята на Луната.

— И какво откри?

— Естествено в началото просто разглеждах данните. След това реших да навляза малко по-дълбоко и тогава забелязах, че някой е отварял файла в неделя вечерта. Но много добре си спомням, че по същото време ти беше тук, при нас, а не в „Ойстрав“.

— Да, така беше. А от фермата се прибрах направо вкъщи.

— Тогава върнах данните назад и попаднах на още две подозрителни прониквания — едно около десет часа вечерта на четвърти април и едно в един през нощта в последната седмица на март, но не съм сигурна за датата, защото който го е направил, и в двата случая много старателно се е опитал да прикрие следите си.

— Можеш ли да разбереш дали файлът е отварян от кабинета ми или от разстояние?

— Бих казала, че е направено в кабинета ти и от компютъра на бюрото ти, но това е само моето мнение.

Линдзи имаше пълно доверие в преценката на майка си за всичко, което се отнасяше до компютри.

— Има ли нещо нередно във файловете преди последната седмица на март?

— Доколкото мога да видя засега, не.

Последната седмица на март. Точно когато Тад постъпи на работа в „Ойстрав“.

— Какво смяташ да правиш? — попита Силия.

— Да сменя паролата.

Майка ѝ горчиво се изсмя.

— Тогава престани да използваш имена от гръцката митология. Нямаме работа с глупак. Този човек се е добрал до паролата ти два пъти, защото ти си я сменила между март и април.

Точно така. През март паролата беше Палас, през април я бе сменила на Персефона, през май — на Селена. Избираше имената от една книга, на която случайно бе попаднала в книжарничка на Чаринг Крос Роуд — „Преоткриване на боговете на Стара Гърция“. Заедно с други дреболии я държеше в горното чекмедже на бюрото си, което никога не се заключваше.

Някой е влизал в кабинета ѝ, ровил е в бюрото ѝ, намерил е книгата и се е досетил за какво служи. Линдзи не можеше да разбере как се бе досетил кое точно име използваше в момента. Сигурно е седнал и е проверил всички имена подред, докато не е получил достъп до файловете ѝ. И го беше направил неведнъж, а два пъти. Е, поне втория път не е бил особено затруднен, ако се е сетил да следва азбучния ред.

Беше сигурна, че Тад шпионира нейните файлове. Подказваше ѝ го нейният безпогрешен инстинкт, а той неведнъж ѝ бе помагал да вземе правилни решения за това как да защити вложенията на клиентите си или да реализира по-висока печалба. Тад беше достатъчно интелигентен да се досети за предназначението на справочника по гръцка митология.

Но какво би могъл да спечели от това? В личните ѝ файлове нямаше нищо съществено. Малко информация за личните ѝ банкови сметки, планове за инвестиране, разчет на разходите по ремонта на къщата за две години напред, бележки за дейността на екипа през последната година и още няколко дребни неща, за които в момента не можеше да се сети.

— Който и да е влизал в личните ми файлове, не виждам какво би могъл да спечели — замислено изрече.

— Така е. Мислиш ли, че същият човек е изпратил заплашителното писмо?

— Не зная, мамо — простена Линдзи. Първия път много се бе изплашила, но сега, след като размисли, беше по-скоро озадачена. Не знаеше кой е този човек, нито защо го е направил.

— Искаш ли да продължа?

— Да, моля те. — А и какво ли друго биха могли да предприемат?

— Да продължа с личните файлове или да потърся паролите на другите отдели?

— Просто не зная какво да ти кажа... Струва ми се, че който е започнал тази игра, не би оставил информация в личния си файл в банката. По-скоро виж отделите. Ако има движение на пари, все трябва да има някаква следа.

— Ти си шефът — каза Силия и затвори.

Когато се прибра в кабинета си, Линдзи веднага извади от бюрото „Преоткриването на боговете на Стара Гърция“ и я запрати в кошчето. Така всеки, който влезеше, щеше да види изхвърлената книга. Точно това беше целта — искаше натрапникът да разбере, че е попаднала на следите му.

След това се обади в своята банка, за да се убеди, че никой не е използвал информацията от файла, за да посегне на парите ѝ. Всичко беше наред. Помоли да прехвърлят остатъка на нова сметка и от банката се съгласиха без възражения.

След това написа „Селена“ на компютъра, натисна клавиша за изтриване на информация и въведе нова парола — „Сеговия“. Това беше името на любимия ѝ китарист. Отсега нататък паролите щяха да бъдат свързани с изпълнението на китара. Линдзи беше абсолютно

сигурна, че онзи човек нямаше как да се досети: малко хора знаеха, че е любител китарист, защото свиреше само за себе си.

До края на деня продължи да се тревожи за проникването в личните ѝ файлове. Сигурно беше Тад Тадиешки, нямаше кой друг да бъде. Но за какво би могъл да използва тази информация? Защо се интересуваше от нея? Дали следеше само нея?

И защо бе дошъл да работи в тяхната банка?

Денят завърши много по-спокойно, отколкото бе започнал. Напрежението от предишния ден около прогнозите за реколтата на житото и поведението на компаниите, собственици на зърнени складове, вече бе утихнало. Френските банки дискретно уредиха проблема с руския заем. Линдзи си тръгна към три и половина.

Както обикновено първо отиде в басейна, след което изпи чаша от силния чай на Треиси и се обади на един приятел от Ню Йорк. Бъди Тромбърг бе прехвърлил петдесетте години и вече не работеше на Уолстрийт. В момента се занимаваше със съставяне на ежемесечен финансов бюлетин, който се публикуваше в няколко престижни списания. Бъди познаваше финансовите проблеми и имаше добра памет.

— Как си, миличка? Кога ще дойдеш да видиш чичко Бъди?

— Веднага щом ме поканите на семинар от вашата страна на океана. А ти как си?

— Страхотно, не мога да се оплача. Знаеш ли, че бях номиниран за наградата за най-добър финансист на годината?

— И какво? Спечели ли?

— Не, по дяволите. Но не изглежда зле на визитката ми — „Номиниран за най-добър финансист на годината“.

— Но това не е ли чисто мошеничество, Бъди?

Поговориха си известно време, след това той отбеляза:

— Всичко това е чудесно, но надали се обаждаш само за да подвъчем кокалите на старите приятели. Какъв е проблемът?

— Опитвам се да събера информация за един човек, който наскоро дойде на работа в „Ойстрав“, Бъди. Казва се Уилям Тадиешки. Чакай да ти го продиктувам буква по буква, защото изписването е сложно.

— Вече го записах. И какво се е случило с него?

— Работи при нас като консултант по анализите. Първо искам да разбера дали го познаваш.

— Защо? Да не би да се е изложил?

— Не, не е това. Много е добър в професията. Идва с прекрасни препоръки от „Хърли Гунет“.

— Тогава какво те тревожи, скъпа?

— Просто искам да науча нещо повече за него. Притеснява ме фактът, че след като се е справял толкова добре като дилър в една от водещите фирми на Уолстрийт, е решил да се премести в търговска банка в Лондон?

— Не го ли попита?

— Разбира се. Каза, че баща му живеел в Прованс...

— Прованс във Франция?

— Да. След като се пенсионираше като търговец на недвижими имоти, решил да става художник и бил доста заможен. Спомена и за някакъв необмислен брак с негов модел. Ето защо Тадиешки се преместил в Лондон, за да държи баща си под око.

— Звучи правдоподобно. Предполагам, че независимо от твърденията на Фройд има доста бащи и синове, които са много близки и поддържат прекрасни отношения. А какво представлява фирмата за недвижими имоти на Тадиешки старши?

— Ако съм запомнила правилно, казва се „Мейнстрийм Пропърти Дивелъпмънт“ или „Мейнстрийм Риълти“. Извършва търговска дейност във Флорида.

— Това също звучи убедително. Точно във Флорида може да се направи състояние от недвижими имоти.

— Съгласен ли си да проведеш няколко дискретни проучвания, Бъди? Просто за мое успокоение. Но в никакъв случай не бива да привличаш внимание към него.

— На всичко съм готов за тебе, сладка моя. Обаче ми трябват ден-два, става ли?

— Бъди, ти си съкровище.

— Обзалагам се, че си го казвала и на други мъже. Добре, Линдзи, ще ти се обадя.

— Благодаря ти. А, Бъди... би ли се обадил вкъщи? Ако ме няма, остави съобщение и аз ще се свържа с тебе.

— Няма проблеми.

Изминаха два дни. Линдзи все още не бе успяла лично да поговори с Бари, но в четвъртък той неочаквано реши да се смили над нея.

— Веднага ще ви свържа — съобщи секретарката му и в следващия момент тя чу гласа му:

— Линдзи, ти ли си?

— Бари! Най-после! Вече се бях уплашила, че ще се наложи до края на живота си да разговарям с телефонния ти секретар.

— Бях много зает — отвърна той студено. — След десетина дни ни предстои голяма сделка, продаваме гравюри от империята на Моголите. А ти какво правиш, Линдзи?

— Нищо особено. — Истината бе, че беше преуморена и изнервена. Не знаеше какви стъпки да предприеме и дали изобщо си заслужаваше. Беше изтощена от непрекъснатото напрежение. Но тъй като беше свикнала на извънредни натоварвания покрай служебните си ангажименти, не сметна за необходимо да занимава Бари с проблемите си. — А ти как си?

— Нали ти казах, имам много работа. Между другото, благодаря ти за виното.

— Добро ли беше?

— Все още не съм го отворил, но съм сигурен, че е отлично.

По тона му се усещаше, че още не ѝ бе простил. Значи беше дошло време да се извини още веднъж.

— Бари, надявам се, че ще ме извиниш и ще забравиш това, което се случи в неделя. Имах причини да постъпя така и съм сигурна, че ще ме разбереш, когато ти обясня.

— Зная, че си делова жена, Линдзи. Разбирам те. — Но по гласа му личеше, че отново нищо не разбира.

Тя сподави една въздишка.

— Ще се видим ли скоро?

— Ами... може би през уикенда?

— Не и през уикенда — бързо отвърна тя. — В събота е Дербито и „Ойстрав“ ще посреща гости. — А в неделя отново имаше намерение да отиде в Съсека — Не ми е удобно през уикенда.

— Разбирам.

„Не, нищо не разбираш“ — помисли си тя, но изрече:

— Какво ще кажеш за понеделник вечерта, Бари?

— В понеделник трябва да присъствам на разопаковането на пратката с гравюрите.

— Тогава във вторник.

— Добре, във вторник. Отбелязвам си го. Ако дотогава възникне нещо непредвидено, винаги можем да се чуем.

— Разбира се, Бари.

По време на разговора в гласа му нямаше никаква сърдечност. Линдзи можеше само да се надява, че до вторник настроението му ще се оправи.

Прибра се вкъщи, дълбоко замислена за отношенията си с Бари. Беше ѝ симпатичен и не искаше да го загуби. Връзката с него заемаше важно място в живота ѝ. Майка ѝ също го харесваше и не пропускаше да намекне, че очаква рано или късно двамата да се оженят. И Алис го обожаваше. Ако не заради друго, поне затова, че запълваше една голяма празнина в живота на дъщеря ѝ. За нея той беше нещо като заместник-баща. Поради всички тези причини Линдзи не искаше да си разваля отношенията с Бари.

Когато влезе в къщата, Трейси и Еди буквално се втурнаха към нея.

— О, госпожо Дънфорд, скъпа! О, колко ужасно! Усещате ли миризмата? Колко се изплашихме само! Но вече всичко е наред — извика Трейси. — Моят Еди веднага го забеляза, така че щетите не са големи. Но, Божичко, какви вандали и хулигани са се навъдили напоследък!

— Какво? — Сърцето ѝ подскочи. — Какво се е случило?

— Сама ще видите, госпожо Дънфорд. Каква отвратителна постъпка!

Еди я заведе до вратата на хола. Пред бюрото от орехово дърво, сложено до прозореца, който излизаше към задния двор, беше оставена очукана метална кофа за боклук. Под нея килимът беше целият на мокри петна. На стола до бюрото имаше пожарогасител.

— Какво, за бога...

— Щом отворихме вратата, и подушихме, че нещо гори. Нямаше как да не забележим. Еди влезе, видя дима и веднага извади пожарогасителя от килера...

— Сложили са главно хартия — изръмжа Еди. — Но имаше и дървена рамка и счупени стъкла, така че бих казал...

— Пожар? — недоумяващо попита Линдзи.

— Ха! — презрително изсумтя Трейси. — Искали са само да предизвикат бъркотия, ако питате мен. Сигурно са някакви хлапета...

— Но как са успели да влязат в къщата? Вие не бяхте ли тука?

— Не. Ако си спомняте, днес трябваше да отида да погледна онзи парапет от черешово дърво или по-точно да го сменя с нещо друго. Нали знаете, че един човек в Гилфорд търси да купи предмети от хубаво старинно дърво. Всъщност се интересува най-вече от старинни предмети. И аз, нали ви казах, му се обадох. И той каза, че имал много красиво розово дърво. Двамата с Трейс трябваше да отделим един ден, за да отидем да го видим. И нали вие отговорихте да купим това, което според нас е подходящо...

— Но нали беше заключено? И освен това имаме алармена система. Нали включихте алармата, преди да излезете?

Еди притеснено я погледна. Истината бе, че той смяташе включването на алармата за излишно главоболие и бе предпочел да се довери на секретните брави. Освен това никога не проверяваше дали прозорците са затворени, въпреки че не пропускаше да заключи здраво предната врата.

Линдзи предпазливо влезе в хола. Килимът беше в отвратително състояние и трябваше да се изпрати на химическо чистене. Внимателно се огледа, но не забеляза нещо да липсва. Много странно — да нахлуе някакъв хулиган и да пропусне ценния часовник „Медж енд Дътън“ на камината.

Погледът ѝ бе привлечен от лист хартия, оставен на бюрото. Тя предпазливо се доближи. Беше от нейната хартия за писма, която държеше в бюрото. Вдигна листа и прочете:

„Пожарът можеше да бъде истински. ПОСЛЕДНО
ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ.“

ГЛАВА ДЕВЕТА

Трейси влезе след Линдзи и надникна в бележката.

— Какво пише?

— О, само мръсотии — отговори тя, смачка листа и го захвърли.

— Ама какви деца са се навъдили напоследък! Да повикаме ли ченгетата?

— Ами, глупости — възрази мъжът ѝ, убеден, че от полицаите няма голяма полза, след като така и не успяха да заловят хлапетата, които бяха разбили камионетката му. — Остави. Не ни е притрябвал целият този шум.

— Прав си, Еди. Ще дадем килима на химическо чистене и с това ще се приключи.

— Не съм толкова сигурна — замисли се Трейси. — Може би е редно да се обадим в полицията.

— Ами — повтори Еди и я смушка, за да ѝ напомни, че тогава всички щяха да разберат кой е забравил да включи алармата.

С това случаят приключи. Трейси отиде да потърси в телефонния указател фирма, която се занимава с почистване на килими, а Линдзи взе бележката и се качи в стаята си, за да я разгледа на спокойствие.

Същите големи букви, изписани с черен химикал, както и първия път. И по същия начин предупреждението беше дебело подчертано.

Но съдържанието... „Пожарът можеше да бъде истински.“

Това със сигурност не бяха думи на истински престъпник. Човек, свикнал да отправя заплахи, по-скоро щеше да напише нещо като „Живи ще ви опека“. Вместо това пишеше „Пожарът можеше да бъде истински.“ Все едно, че говореше управител на банка: „Това би могло да доведе до сериозен пробив във вашите авоари.“

А самият пожар? Цялата къща е била на негово разположение. Би могъл да направи всичко — да изпочупи мебелите, да изхвърли старинния часовник през прозореца. А какво прави вместо това? Пали огън в метална кофа. Линдзи спокойно можеше да си представи как слага в кофата листове хартия и внимателно ги подпалва със запалка

„Бик“. Не е имал достатъчно подпалки и е взел от бюрото снимката на Питър Груман от тържеството по случай пенсионирането му.

Този човек определено не беше професионалист. Най-обикновен аматьор. Ако алармата беше включена, сигурно щеше да избяга ужасен от остриите й писъци.

Кой беше този човек? И кои бяха неговите съучастници?

Линдзи заключи листа с втората заплаха в чекмеджето на тоалетката, където беше прибрала снимката и лентата със записа на телефонното обаждане. След това отиде в стаята на майка си, за да провери дали и там няма да открие поразия. Доколкото можеше да се прецени от пръв поглед, всичко беше наред. Изглежда, нарушителят не се беше качвал на горния етаж. Страхувал се е, подсказва й интуицията. Бил е прекалено уплашен, за да се качи горе и по този начин да се отдалечи от прозореца, през който е влязъл и през който е смятал да се измъкне.

Отдолу Трейси се провикна:

— Утре ще изпратят човек от фирмата за почистване на килими. Няма проблеми.

— Добре. — Линдзи слезе в коридора. Изведнъж й хрумна, че ако престъпникът, макар и аматьор, се беше опитал да проникне в къщата, когато Трейси и Еди бяха вътре, можеше да се стигне до истинска трагедия. Еди сигурно щеше да се втурне да го преследва. Той беше от мъжете, които от нищо не се страхуват.

— Вдругиден е Дербито — каза тя. — Аз ще бъда там с колеги. Какво ще кажете да заключим къщата и да отидем заедно до Епсъм?

— О, ще бъде чудесно! — кръглото лице на Трейси светна от радост.

— А защо двамата с Еди не си вземете няколко почивни дни? Няма смисъл да се въртите из къщата по цял ден само заради мен.

— Но, госпожо Дънфорд, не можем да ви оставим сама след тази история. За нищо на света! — Трейси кимна към дневната.

— О, аз също няма да бъда тук. Мислех да замина в провинцията при майка ми и Алис. Така че не виждам защо да не го направим.

— В такъв случай... Да, защо не? Отивам да попитам Еди.

Мейзи, една от лелите на Еди, имаше каравана в околностите на Брайтън, която почти винаги беше свободна. Скоро уредиха всички подробности. До Епсъм щяха да пътуват отделно: Линдзи с

лимузината, наета от банката, за да вземе служителите от тържествения обяд в „Савой“, а Трейси и Еди — с камионетката. Линдзи предложи на Тейлърови малка премия, с която да участват в залаганията за своя фаворит. След това те щяха да заминат на едноседмична почивка в Брайтън. По този начин, като им осигури краткотрайна почивка, тя отклони вниманието им от пожара. Освен това искаше да ги предпази от ново нападение.

Самата Линдзи бе решила след надбягванията да се прибере къщи, тъй като нямаше намерение да напуска Лондон. Тук беше мястото на битката — странната, невидима и необяснима битка с нейния тайнствен противник.

За да се успокои, отново се върна в басейна. След това си сложи хавлия и се изтегна на шезлонга под лъчите на слънцето. Пусна касета с „Вила Лобос“ в изпълнение на Джон Уилямс, затвори очи и се отпусна под нежните звуци на южноамериканските ритми, които извличаха от китарата пръстите на китариста.

Прекъсна я гласът на Трейси:

— На телефона, госпожо Дънфорд!

Линдзи се качи в стаята си и вдигна слушалката. Беше Бъди Тромбърг.

— Как си, сладка моя? — попита той. — Днес направи ли един милион?

— Почти. А ти?

— Тук е рано сутринта, но след малко отивам да видя какво става на борсата. Линдзи, що се отнася до твоя приятел Тадиешки, Маги казва, че е включен в персоналните файлове на „Хърли Гунет“ като брокер, но тя никога не го е виждала и не знае кой е.

— Какво?

— Човек — фантом.

— Коя е тази Маги? Може ли да ѝ се вярва?

— Маги е близка приятелка на един мой много близък приятел, всъщност това е секретарката на завеждащия отдел „Кадри“ в „Хърли Гунет“. Аз имам много приятели, Линдзи — не можеш да издаваш финансов бюлетин, без да имаш вътрешна информация.

— Но какво означава това, Бъди? Значи той е бил на работа в „Хърли Гунет“, но момичето не го познава?

— Е, може да е, както вие, англичаните, казвате „момче с връзки“. Някой от вицепрезидентите на банката му дължи някой и друг долар и затова го е включил в служебните ведомости.

— Тоест получава заплата, но без да работи?

— Случва се. Особено ако момчето държи малък компромат срещу някоя важна клечка.

— Имаш предвид изнудване? — Тя затаи дъх.

— Не е изключено. Но...

— Но какво?

— Изглежда, не е получавал пари — неочаквано съобщи той. — Маги е почти сигурна, че са го включили в списъците допълнително, просто за да се отбележи присъствието му във фирмата. Например ако някой реши да провери файловете на администрацията.

Линдзи се замисли. Не можеше да проумее какво би могло да означава това.

— С други думи, става въпрос за компютърна измама?

— Поне тя мисли така.

— Но кой е могъл да го направи, Бъди?

— О, я стига! Момчетата непрекъснато ровят из файловете на компанията, много често просто на шега. Какво по-лесно от това да отвориш файла със списъка на персонала на „Хърли Гунет“ и да се впишеш, особено ако ти трябва добра препоръка?

Всичко това беше много обезпокоително. За момента реши да отложи разсъжденията по този въпрос.

— А провери ли фирмата на баща му — „Мейнстрийм Пропърти Дивелъпмънт“?

— Да, прегледах документацията. Няма проблеми, получих копие от миналогодишния счетоводен баланс — добра инвестиция, стои начело на няколко фирми в Маями. Но никога не е била собственост на човек на име Тадиешки. Всъщност, сладка моя, всички имена в борда на директорите са испански.

— Испански ли?

— Да, не знаеше ли... Половината Флорида е собственост на венецуелци и колумбийци.

— За какво говориш, Бъди?

— Много мръсни пари се инвестират в недвижими имоти, а колумбийците разполагат с достатъчно мръсни пари.

— Отидохме прекалено далеч, Бъди...

— Ще ти кажа още нещо. Потърсих господин Тадиешки в телефонния указател...

— В телефонния указател?

— Защо не? Нали се предполага, че е работил на Уолстрийт и освен това разбира от финанси достатъчно, за да говори убедително и пред теб. Следователно залагам десет на едно, че е от Ню Йорк и трябва да го има в телефонния указател. И наистина успях. Регистриран е на Уест Ейтсент — беше доста неприятен квартал, но през последните десетина години стана престижен. Набрах номера и се обади едно момиче. Твърди, че е наемателка на господин Тадиешки, който бил на работа в чужбина. Нищо не знаеше за него, освен че му плаща наем. Тогава вчера взех такси и отидох да поговоря със съседите. Къщата представлява солидна каменна постройка, преустроена в четири апартамента. Никак не е зле. Не бих имал нищо против и аз да живея там.

— И какво откри? — прекъсна го Линдзи, за да го подсети по-бързо да стигне до същността на въпроса.

— Господин Тадиешки действително е живял там, преди да замине в чужбина. Описаха го като висок слаб мъж, около тридесет и шест — тридесет и седем годишен, облича се добре и непрекъснато се шегува. Струва ми се, че разведената дама от етажа проявява към него определен интерес.

— И с какво се занимава според нея?

— О, знае само, че „работи на Уолстрийт“. Досетила се е по вестниците и списанията, които получава.

— Ами бащата?

Бъди си прочисти гърлото, за да подчертае, че се готви да съобщи нещо важно.

— Господин Тадиешки старши е починал преди пет години. Бил приятен възрастен човек, но за съжаление със слабо сърце. Портиерът е бил на погребението му.

Линдзи помълча за момент, след това тъжно изрече:

— Значи ни е наговорил куп лъжи.

— Така изглежда, сладка моя.

— Още в началото ми се стори, че в него има нещо...

— Мошеническо, ето какво.

— Но ти нищо не знаеш, Бъди! Питър гарантира за него.

— Питър?

— Питър Груман, предишният председател на банката, имам предвид на „Ойстрав“. Обади се на някакъв човек в „Хърли Гунет“, за да провери Тадиешки, и му казаха, че всичко било чисто.

— На кого се е обаждал?

— Чакай малко да си спомня... Блебъл? Май беше Джон Блебъл.

— Да, точно така. Той е главният вицепрезидент на фирмата — финансист от старата школа, много почтен човек. Значи той лично е гарантирал за Тадиешки? Доста странно, не мислиш ли?

— Бъди, цялата история е странна. Защо ли е дошъл този човек в „Ойстрав“?

— Предполагам, не е за добро. Слушай, Линдзи, мисли, че трябва да бъдеш по-внимателна. Този човек е споменал, че семейството му е свързано с „Мейнстрийм Пропърти Дивелъпмънт“. Това ме навежда на мисълта, че ако се обадиш във фирмата, те също ще гарантират за Тадиешки старши. Бях съвсем сериозен, като казах, че в Маями се въртят мръсни пари.

— Ще внимавам, Бъди. Ти също. Може би трябва да предупредиш своята приятелка Маги да не се изпусне пред някого за измамата в административните файлове.

— О, разбира се! Тя умее да се грижи за своите интереси и сама ми каза, че смятала да забрави за тези записи. Мога ли с още нещо да ти бъда полезен?

— Най-добре е да престанем да се занимаваме с тази история. Страшно ти благодаря за всичко, което направи.

— Ако разкриеш някоя сочна афера, скъпа, не забравяй пръв да ме информираш.

Тя се засмя и затвори. Това, което Бъди ѝ каза, окончателно я обърка. Замисли се върху новите разкрития, но дойде Треиси да съобщи, че вечерята е готова. Този път беше приготвила от замразените деликатеси на кулинарния отдел на „Хародс“ — пиле с аспержи в сметанов сос. Линдзи се нахрани, без изобщо да забележи какво яде.

Когато приближи времето Алис да си ляга, обади се във фермата, за да разбере какво е правила през деня („Ходихме в градския басейн и

аз преплувах пет дължини“), след което дълго си пожелавах лека нощ. После майка ѝ пое слушалката.

— Сеси, откри ли нещо съществено в компютърните файлове?

— Нищо сериозно. Някой от счетоводния отдел, изглежда, прибира малки суми от най-активните клиенти. Веднага ще ти изпратя данните. А при тебе има ли нещо ново?

— Има и изглежда доста сериозно. — Започна да разказва за пожара, но майка ѝ веднага я прекъсна:

— Това вече е по-опасно от снимката! Веднага трябва да се обадиш в полицията, Линдзи. Става дума за втора заплаха.

— Отначало не го приех насериозно, защото ми се стори просто абсурдно. Но преди малко говорих с един приятел от Ню Йорк и... Просто не зная... Вече съм сигурна, че цялата история е свързана с банката.

— Е, нали от самото начало мислехме така...

— Да, но определено не става въпрос за дребна кражба на служител от счетоводството. Спомних си, че когато обсъждахме сметката за парапета... Помниш ли?

— За парапета от черешово дърво? — недоумяващо повтори Силия.

— Тогава се разбрахме, че днес Еди трябва да отиде до склада в Съри и да потърси нещо по-подходящо. В банката много се смяха — нали съм прочута с безкрайния ремонт на къщата. Преди малко се опитах да си спомня пред кого точно съм споменавала за парапета. И... и се сетих, че говорих за това в заседателната зала, докато чакахме председателят да открие събранието.

— Нищо не разбирам, скъпа...

— Как не разбираш, та аз всъщност съм обявила, че днес къщата ще бъде празна. Тогава нашият човек е разбрал, че му се удава идеална възможност да ме сплаши още един път.

— Но... както казваш... значи може да е някой от ръководството, Линдзи.

Линдзи въздъхна.

— Може да има връзка със сведенията, които ми предаде моят приятел от Ню Йорк. Според него също става дума за много големи пари и това ме кара да мисля, че в дъното на историята стои влиятелен

човек. — Веднага щом произнесе тези думи, си помисли за Питър Груман.

— Зная, че пак ще се разсърдиш и ще започнеш да спориш, но мисля, че е крайно време да отидеш в полицията...

— Не. Но за по-сигурно изпратих Трейси и Еди на почивка.

— На почивка? Ами ти какво ще правиш? Не бива да оставаш сама, Линдзи! Забранявам ти!

— Не, сигурно и аз няма да остана в къщата — съгласи се Линдзи, като си спомни предположението на Бъди за ролята на колумбийската мафия. В първия момент се бе отнесла доста скептично към думите му. Но след като вече бе сигурно, че поради някакви неизвестни причини Тад Тадиешки се намираше в Лондон с фалшива самоличност, и тази възможност не бе за пренебрегване.

— Ела да живееш при нас. Господин Госуами много ще се зарадва, а има и място...

— Не е удобно, Сеси. Трябва да бъда в Лондон...

— Но не и в тази къща! Моля те, скъпа. — Гласът на майка й звучеше толкова напрегнато, че Линдзи си представи цялата история от нейна гледна точка. Нали и тя се бе чувствала по същия начин, когато имаше опасност за Алис.

— Добре — предаде се и бързо състави нов план. — Засега бих могла да се преместя в някой от служебните апартаменти. Този в Кенъри е много подходящ.

— Каквото и да е, само да не си сама в тази голяма къща...

— Мамо, успокой се. Паниката няма да ни помогне да се справим.

— Няма да ни е от голяма полза и ако някой ужасен бандит те цапардоса по главата! Сигурна съм, че трябва да се обадиш в полицията! Моля те!

— Нали направихме всичко възможно да се предпазим. Не зная защо този човек се е насочил точно към мене, но във всеки случай не вярвам местното полицейско управление да може да направи нещо. Заплахите са свързани с „Ойстрав“, Сеси. Само в службата мога да разбера какво се иска от мен.

— Ако искаш да постигна някакъв резултат с компютъра, трябва да ми обясниш някои неща — каза Силия, вече достатъчно успокоена,

за да мисли разумно. — Не мислиш ли, че е по-добре да се върна в Лондон?

— Но нали само преди една минута твърдеше, че в къщата не е безопасно...

— Предлагам да дойда с тебе в апартамента на Кенъри Уорф. Няма ли да ни побере и двете?

— О, естествено. Нали е предназначен за важни особи — петролни шейхове и немски банкери.

— Добре, тогава се връщам...

— Ами Алис?

— Нека да остане тук. На нея много ѝ харесва, Линдзи. Обича да бере зеленчуци в оранжерията, защото така се чувства като голям човек. Харесва ѝ да се грижи за Гови и го възприема като жива кукла, с която може да си играе.

— Но това е прекалено голяма отговорност за...

— Нищо подобно, скъпа. Говоря напълно сериозно. Семейството наистина много се радва, че може да ти помогне.

Линдзи не можеше да отрече, че присъствието на майка ѝ щеше да бъде голямо облекчение за нея. Силия разбираше от компютри много повече от всеки друг. Освен това Линдзи имаше нужда да разговаря с някого. Част от напрежението се дължеше на това, че на никого в банката вече нямаше доверие.

Докато обмисляше предложението, майка ѝ отново се обади:

— Много е лесно. Момчетата непрекъснато пътуват до Лондон с пресни продукти за магазини и ресторанти. Просто ще ги помоля да се отбият в Пътни, ще натоваря компютрите в камионетката и утре по обяд вече ще съм в апартамента. Докато се върнеш от работа, ще съм си подредила нещата и ще се захвана с работа.

— Но аз няма да се преместя, докато Еди и Трейси не заминат за Брайтън...

— И кога ще стане това?

Обясни ѝ как бяха решили да стигнат до Елсъм и да прекарат уикенда.

— Не искам да се местя веднага в апартамента, защото трябва да си взема роклята за Дербито, а тя ще се измачка...

— Боже Господи — извика майка ѝ, като не знаеше да плаче ли или да се смее, — само една жена може да разсъждава по този начин!

— Както и да е. Освен това, ако замина предварително, трябва да измислям някакво обяснение за пред Еди и Трейси.

— Добре. Но след това веднага се местиш, разбрахме ли се?

— Добре, мамо, печелиш. В неделя ще си събера багажа. Това ще прозвучи убедително и пред Тейлъррови, защото им казах, че смятам да прекарам няколко дни при теб и Алис в провинцията. Судин ще ми пренесе нещата и никой няма да се досети къде съм. Момичето, което чисти апартамента, ще реши, че си уреждам любовно гнезденце, когато я помоля да не казва на никого за преместването. А ако онзи човек се сети да пита за служебния апартамент...

— Има ли такава опасност?

— Не вярвам, мамо. И все пак ако случайно се сети да попита, Мелиса веднага ще ми каже и тогава... ще разберем кой е, нали така?

— Как можеш да бъдеш толкова спокойна! — отново избухна майка й.

— А какво предпочиташ? Да изпадна в истерия ли? Нали точно на това разчита господин Х? Вече си мисля, че не е много умен...

— Не ми се вярва, след като се е сетил да извърши злоупотреба...

— Може би той лично не е много умен. Може би някой му дърпа конците.

— Някой по-умен...

— Достатъчно умен да разбере, че съм напуснала къщата и вероятно съм се нанесла в някой от служебните апартаменти. Но и така да е, какво друго бихме могли да направим? И в двата апартамента има сигурна охранителна система — от „Ойстрав“ никога не биха рискували безопасността на нашите клиенти, особено ако са големи клечки!

— Но трябва да се справиш сама с толкова много неща. Не можеш ли да помолиш някой да ти помогне? Например да се посъветваш с Питър Груман? Той винаги намира най-доброто решение.

— Вече съм помислила и за Питър — каза Линдзи и след като чу тази успокояваща забележка, майка й остана доволна.

Но ако знаеше какво точно си мислеше дъщеря й, нямаше да бъде толкова спокойна. Линдзи много бе мислила за посещението при Питър, когато бе споделила с него своите подозрения.

Беше показала на Питър биографията на Тад. Той бе останал доволен и се бе опитал да я убеди да я приеме за чиста монета. Когато продължи да се тревожи, той бе предложил да се обади на Джон Блебъл в „Хърли Гунет“.

Питър я бе убедил, че Блебъл е човек, заслужаващ доверие. Неговата гаранция за Тад била напълно достатъчна.

Но... Ами ако Питър изобщо не се бе обаждал в Ню Йорк?

Линдзи отново си припомни събитията от онази вечер. Питър предложи да се обади, отиде в кабинета си и тя го чу как говореше оттам с обичайния си силен и ясен глас. С други думи, тя бе чула неговата част от диалога.

Но какви доказателства имаше, че той наистина се бе свързал с Ню Йорк? Откъде да е сигурна, че не е говорил само на слушалката?

Отврати се от себе си. Пак си въобразяваше невъзможни неща. Питър Груман, бившият председател на „Ойстрав“, да е замесен в злоупотреба?

Какво правеше той, затворен в луксозния си апартамент в Барбикан? Можеше да вижда любимото си Сити, но вече не бе част от него.

Лесно можеше да си представи как досадата и напрежението биха могли да тласнат един толкова активен човек към нечестна постъпка. И преди се бе случвало. Някои хора играеха срещу Сити най-вече за пари, но понякога просто заради удоволствието да докажат, че биха могли да го направят и да спечелят.

Питър, изглежда, много държеше да я убеди да приеме Тад Тадиешки. Ами ако той лично го бе поканил в „Ойстрав“? Или поне бе подготвил идването му?

Заплахите срещу семейството на Линдзи бяха започнали откакто се появи Тад. Сега бе разбрала от Бъди, че всичко, свързано с него, е измама — биографията, семейството, предполагаемият мотив за преместването му в Лондон.

Каквото и да го бе довело тук, то нямаше нищо общо с баща му. Тогава за какво ставаше дума?

Тя не смееше веднага да му потърси обяснение, тъй като той, изглежда, имаше съучастник. И ако наистина заговорничеше с Питър Груман, имаше подкрепата на един блестящ ум. При най-малката заплаха от разобличаване всички доказателства за престъпленията им

щяха да бъдат унищожени. А ако Линдзи направи поне един погрешен ход — от „Ойстрав“ щяха да останат само развалини.

На следващата сутрин будилникът прекъсна неспокойния ѝ сън. Главата я болеше, слепоочията ѝ пулсираха. Искаше ѝ се колкото се може по-скоро да разреши загадката.

И докъде бе стигнала засега? Да подозира Питър, нейния ръководител и приятел от пет години? Просто невероятно.

В колата на път за Пютър Лейн изложи пред Судин новия план.

— Вчера пак имахме проблем в къщата, Судин — каза тя. — Някой се е опитал да запали пожар в дневната.

— Пожар! Боже Господи! Вие добре ли сте? Има ли някой пострадал?

— Не, не, огънят беше съвсем слаб — запален в метална кофа — и все пак се разтревожихме. Мисля, че е най-добре за известно време да напуснем къщата. В събота ще можеш ли да пренесеш багажа ми на един адрес на Кенъри Уорф? И отново те моля на никого да не казваш.

Той я погледна разтревожено с топлите си кафяви очи, но нищо не каза, защото изпитваше пълно доверие към нейните решения.

— Да, разбира се, госпожо Дънфорд. Ще направя всичко необходимо.

Когато остана малко по-свободна, Линдзи веднага се обади в охранителната фирма, чиито услуги често се използваша от „Ойстрав“. Помоли да изпратят патрулна кола да следи къщата ѝ от днешния ден до второ нареждане.

— Икономката и нейният съпруг са все още там, но утре, в събота сутринта, всички заминаваме за провинцията. Алармената система ще бъде непрекъснато включена. Може ли да се свърже с вашия офис така, че веднага да разберете, ако някой се опита да я изключи?

— Разбира се, госпожо, няма проблеми.

След това Линдзи отиде в отдела за връзки с обществеността на „Ойстрав“ и помоли временно да използва един от служебните апартаменти. Обясни, че нейната къща — а всичките ѝ колеги бяха в течение, че тя се намираше в състояние на непрекъснато „подобрене“ — за една-две седмици ще бъде непригодна за живеене.

Отново всичко мина гладко. От „Ойстрав“ бяха наели два апартамента — единият на Кенъри Уорф, другият в Мейфеър.

Апартаментът в Мейфеър беше зает в момента — там бяха настанени гостите, пристигнали за тържеството на банката и Дербито. Както бе очаквала, веднага ѝ дадоха ключовете от другия апартамент.

Линдзи извади електронния си бележник и направи списък със задачите. По обяд трябваше да отиде да отключи апартамента и да се запаси с хляб и мляко. Утре трябваше да предупреди в телефонната централа къде да прехвърлят всички обаждания чрез домашния ѝ телефонен секретар; да си опакова куфара, за да е готов за Судин; да заключи и да включи алармата, преди да тръгне към „Савой“, откъдето щяха да потеглят за Епсъм. И междувременно трябваше да намери време за фризьор. Дербито беше важно събитие за служителите на „Ойстрав“ и щяха да присъстват високопоставени клиенти.

Изведнъж изпита гняв и горчивина. Този човек, който и да бе той, беше успял всичко да развали. Беше я отделил от дъщеричката ѝ, беше я прогонил от дома ѝ, беше я докарал до състояние на непрестанна тревога и дори бе разрушил простичкото удоволствие от празника на банката. Беше си приготвила много красива рокля, която сега висеше в гардероба — беше в блестящо люляково — доста различна от пастелните коприни, които носеше в службата. С нетърпение очакваше да я облече, а ето че сега гледаше на роклята не като на удоволствие, а като на досадна подробност, която не трябваше да забравя.

Ако Тад Тадиешки беше част от този план, ако той бе причината за тази бъркотия в живота ѝ, тя щеше да го изпрати в затвора поне за хиляда години.

На следващия ден в Епсъм Линдзи си припомни и другия заподозрян. Тържеството на банката не можеше да мине без Питър Груман: той бе въвел това ежегодно събитие като част от обществените задължения на „Ойстрав“ и въпреки че вече не я ръководеше, влиянието му бе все така силно. Присъстваше в качеството си на бивш председател. И щяха да продължат да го канят и занапред, тъй като той активно участваше във финансовите пазари, макар и вече като частен инвеститор.

Питър бавно се приближи до Линдзи и я поздрави.

— Скъпа моя, колко е приятно човек да те види. — Взе ръката ѝ с двете си ръце и я повдигна към устните си.

Разбира се, че той не би могъл да стои зад нападението на дома й. Наблюдаваше го, докато разговаряше с приятелите си. Аристократичен профил, снежнобяла коса и елегантен вид — всичко това говореше за едно величествено присъствие във финансовия свят.

Питър беше неин приятел, неин учител. Именно на него дължеше кариерата, тъй като той я бе забелязал сред останалите служители. Беше невъзможно да си представи, че би могъл да бъде мошеник, измамник. Ако това се окажеше вярно, основите на нейния свят щяха да се срутят.

И въпреки това — и то също бе резултат от последните събитията — Линдзи реши да не се съветва с него за проблемите си. Вече на никого не можеше да има доверие.

ГЛАВА ДЕСЕТА

След Епсъм Линдзи се прибра направо в апартамента. Майка ѝ вече беше там и тъкмо ставаше, след като беше поспала на уютното канапе в хола.

— Здравей — каза тя и се прозя. — Победители ли се връщаме?

Дъщеря ѝ се засмя. Още преди години си беше разработила специална стратегия на поведение за конните надбягвания. Обръщаше се с молба към някой от гостите да направи залагане от нейно име. Така хем той се чувстваше поласкан, хем тя си спестяваше досадното изчитане на характеристиките на състезателните коне.

— Днес предоставих честта на господин Жускнар от Утрехт и той спечели около четири лири. А ти как си? Успя ли да свършиш нещо?

— Съставих програма на компютъра сам да продължи търсенето и излязох да се поразходя. Кварталът е доста приятен. През лятото сигурно идва прохладата откъм реката, но се чудя дали не е прекалено ветровито през зимата... Гладна ли си? На връщане се отбих да напазарувам.

— Не, благодаря. От сутринта непрекъснато дъвча — гъши пастет, сандвичи със съомга. Не бих отказала чаша чай, но само ако и на теб ти се пие. — Линдзи отиде да съблече официалния си тоалет — синя сламена шапка, люлякова рокля от копринен опал и високи обувки в подходящ цвят. Всичко беше много красиво, но крайно неудобно.

Прозорците на спалнята гледаха към лагуните. Постоя малко, взирайки се в отражението на сградите във водата — тъмни очертания върху също така тъмните води на реката. От двата служебни апартамента на „Ойстрав“ този беше по-стилният. Беше мебелиран в буржоазния стил на XIX век с високи скринове от тъмно дърво и месингови лампи със зелени абажури. Обстановката беше впечатляваща, но я отделяше цял един свят от светлия провинциален

стил, който тя бе наложила в къщата в Пътни. Тук никога не би могла да се почувства като у дома.

За да се освежи, наплиска лицето си с вода, окачи люляковата рокля в гардероба и се преоблече в памучна пола и риза. Когато се върна в дневната, Силия вече сервираше чая върху ниска махагонова масичка. Чашките бяха в стил дерби, чайникът беше от истински делфтски порцелан.

— Красиви предмети — отбеляза майка ѝ. — Намерих в кухнята емайлирани кутии за чай. По етикетите разбрах, че това е „Асам“.

— Каквото и да е, само не „Ърл Грей“!

— Това ме подсеща да попитам как е Питър?

— Беше много красив — с кремава вратовръзка и костюм тройка.

— Сигурно гледката в Куин Стенд е била разкошна: мъжете в костюми, дамите облечени по последна мода. А как е артритът на Питър?

— Струва ми се, че е по-зле, но нали знаеш — той не разрешава да се споменава.

— Говори ли с него?

— Не бих казала, че точно там беше подходящото място или време, Сеси. — Тя съзнателно избягваше прекия отговор, но не си представяше как би могла да сподели с майка си подозрението, че Питър е престъпник.

Докато пиеха чая, Силия сподели какво е открила:

— Казах ли ти за програмата, която съставих днес сутринта?

— Да?

— Насочих я да прерови някои от отделите на „Ойстрав“ — тези, на които знаех паролите.

— И какво се опитваш да откриеш?

— Нали казваш, че не те интересува дали някой чиновник от счетоводството от време на време прибира по някоя лира? Реших да проверя за големи суми, които се движат много активно. Доколкото разбирам не търсим и някой, който е депозирал един милион лири и ги е оставил да лежат в очакване на годишна рента, нали?

— Да, търсим човек, който кара банката да работи за негова лична изгода.

— Затова реших, че парите трябва да се движат много бързо. И струва ми се, попаднах на нещо любопитно.

— Наистина ли?

— Ела да ти покажа. — Тя остави чашата и я поведе към дневната. Беше подредила компютрите на масата, но под тях беше постлала дебело вълнено одеяло от страх да не издраска скъпата полирана повърхност.

Показа на Линдзи една разпечатка. Тя взе листа и внимателно го прочете. Не забеляза нищо особено: това бяха сметките на две фирми. Паричните суми идваха от освободената от данъци зона на Антилските острови, за няколко дни оставаха в счетоводството на „Ойстрав“, след което се прехвърляха в европейски банки. Парите по едната сметка отиваха в Швейцария, по втората — в Лихтенщайн.

— В движението на тези суми няма нищо незаконно, мамо — каза. — Някои компании често използват банковите си сметки, за да прехвърлят парите си в най-печелившите отрасли. Много от клиентите ни го правят. Аз също придвижвам парите на пенсионния фонд, когато забележа някаква възможност за увеличение на приходите.

— Но накрая парите отново се връщат в пенсионния фонд, нали? Не се прехвърлят на други сметки.

— Но в процеса на търговията...

— Просто си помислих, че е доста странно. По тези две сметки непрекъснато се превеждат пари от депозити, направени на Антилите, но никога не се задържат. Парите просто преминават оттук и отиват някъде другаде. Искам да кажа, че операциите следват определен модел. А нали аз се опитвах точно да открия някакъв модел, в който да участва голяма парична сума.

Силия извика данните на екрана на компютъра. Показаха се сметките на първата фирма за последните осем месеца. Нямахше съмнение. Графично представено от Силия, движението на парите очертаваше определен модел.

Тя натисна един клавиш и се появиха други данни — този път за втората компания. И тук очевидно се следваше същият модел.

— Хм — каза Линдзи и седна пред компютъра. — Дай да видим къде отиват парите.

Екранът примигна и данните се пренаредиха. Тя поиска от компютъра да посочи направленията. Още едно примигване и командата беше изпълнена.

— Да... — Замислено се облегна назад. — Всички направления са свързани със страни, в които действащите закони осигуряват секретност на банковите сметки. А парите идват от друга страна, в която „конфиденциалността“ е още по-важна.

Силия изглеждаше доволна.

— Е, това точно не го знаех. Но е важно, нали?

— Да... Истината е, скъпа, че доста високоуважавани личности изпращат парите си в Монсерат, Панама и Антилските острови. Но това не означава задължително, че се върши нещо нередно.

— Тогава защо го правят?

— За да заобиколят данъците... За по-висок лихвен процент... — Замълча. — Както и да е. Интересно кой ли е този „Нешънъл Нордън Консенстрал“.

— Южноамериканска компания.

— Да, нали? Бих искала да я проуча малко по-добре. А другата, „Глоубъл Саундфаст“...

— Тази може да е редовна. Името ѝ внушава доверие.

— Мамо, всеки е свободен да сложи каквото иска име на фирмата си. Това не е противозаконно, но нищо не означава.

— Сигурно все пак има някакво правило...

— Нищо подобно. Точно затова инвеститорите трябва много да внимават къде си влагат парите. Големите имена невинаги означават големи компании... Въпреки че, изглежда, „Глоубъл Саундфаст“ работи с доста големи суми...

— Тогава трябва и нея да провериш.

— Да, ще го направя още в понеделник. Няма да е трудно в банката. Разполагаме със специализирани програмни продукти, в които са изброени всички компании, а в библиотеката е пълно със справочници.

— Още утре може да отидеш...

— Утре е неделя и аз смятам да отида в Есекс, при Алис — твърдо заяви Линдзи. — Същото се отнася и за тебе. Достатъчно дълго си седяла пред компютъра.

Неделният ден мина великолепно. Судин ги качи на микробуса и заедно с голяма група приятели и роднини ги закара във фермата. Алис веднага им разказа какво още е научила и свършила. Ходила на плуване в градския басейн; отделили ѝ цяла леха домати, за които тя

лично трябвало да се грижи; открила, че реката се намира само на половин час път от фермата и там било страхотно, защото имало много мидички, водорасли и красиви парчета дърво, изхвърлени от водата на брега.

— Бабаджи не ме пуска да ходя сама, но пък Тапти много обича реката, защото лови риба, обаче нищо не хваща. Има две въдици, но не ми дава да ги пипам, защото кукичките били опасни. Мамо, нали не е вярно? Толкова са мънички.

— Напротив, опасни са и той е напълно прав да не ти разрешава да си играеш с тях. Кога ще узреят твоите домати, миличко? — бързо попита Линдзи, за да отклони разговора от опасните въдици.

— Е, не чак когато стана голяма, но няма да е скоро. Бабаджи казва, че търпението е една от най-големите добродетели на Вишну...

— Какво? О, Божичко, „добродетели“! Доста нови думи си научила, миличка.

— Да, така е — гордо изрече момиченцето.

— Само почакай да видиш какво представление ще изнесе в забавачката — засмя се Силия, когато по-късно Линдзи ѝ предаде разговора. — Ще има да им разказва как е отглеждала домати и кой е Вишну...

— О, как искам по-бързо да се върне в забавачката! — извика дъщеря ѝ и се почувства съвсем безпомощна. — Тази история може да продължи седмици наред...

— Не се тревожи, скъпа — успокои я майка ѝ. — Детето се чувства добре и е щастливо. Освен това тук ще научи много повече, отколкото в забавачката. А на училище ще тръгне чак през септември. Надявам се, че дотогава всичко ще е приключило.

Линдзи не беше толкова сигурна.

На следващата сутрин на екраните на вътрешната компютърна мрежа на „Ойстрав“ се появи съобщение, че снимките от Елсъм са готови и са изложени в закритата галерия.

Отделът за връзки с обществеността винаги правеше изложба от снимки след събития, в които бяха участвали служителите на банката. Добрият тон изискваше да се прояви интерес към изложбата, затова веднага щом се освободи, Линдзи отиде да я разгледа.

Там вече се бяха събрали служители, които коментираха снимките.

— Дамата в изумруденозелено трябва да е съпругата на господин Лаутенбард — отбеляза някой от присъстващите.

— Много е елегантна. Мисля, че до нея Линдзи изглежда като че ли е тръгнала на градинско увеселение с тази ефирна рокля и бледосиня сламена шапка.

— Не я обиждай, приятелче — чу се глас, който тя веднага разпозна. — Момчетата в Ню Йорк щяха да паднат, ако я бяха видели.

— Много ти благодаря, Тад — обади се Линдзи. — Съгласен ли си да се подпишеш под това твърдение?

— О, извинявай. Не видях, че си тук...

Тя се изненада, че той, винаги толкова остроумен и със завидно самообладание, се притесни. Сега беше моментът да го хване натясно и да го попита какво знае за „Нешънъл Нордън Консентрал“. Но беше прекалено рисковано. Можеше да го подплаши и да го накара застане нащрек.

Вниманието ѝ се насочи към Нейсмит, който започна да разказва за какво си бяха говорили по време на надбягванията. И въпреки че ставаше дума за светско събитие, винаги беше полезно да се научи някоя и друга клюка. Линдзи се измъкна, като реши да използва момента и да се отбие в библиотеката. Най-добрите справочници липсваха. Провери в автоматизираната система за цитиране на борсовите операции, но нищо не можа да открие. Сигурно щеше да намери „Нешънъл Нордън Консентрал“ и „Глоубъл Саундфаст“ в по-малко престижни справочници.

Засега разполагаше само с информацията на „Ойстрав“. И двете сметки бяха открити наскоро една след друга през септември миналата година. Компаниите бяха представили необходимите препоръки от четири внушаващи доверие фирми, едната от които беше престижна японска банка. Освен това и двете компании бяха направили високи депозити, задължителни при откриване на сметка в търговска банка. Смяташе се, че при това положение не е необходимо да се подлагат на специално проучване.

И все пак беше странно, че за тези компании липсваше информация в стандартните справочници. Там не се споменаваха само много дребни фирми. А нито една от двете не беше чак толкова малка,

като се съдеше по ежемесечните им парични преводи. Движението на милиони долари предполагаше голяма делова активност. Защо тогава не бяха включени в справочниците?

Най-накрая Линдзи успя да ги открие в бюлетина на кредитните агенции, където се посочваше оценката на финансовото състояние на фирмите. И „Нешънъл Нордън Консенстрал“, и „Глоубъл Саундфаст“ бяха получили най-високата степен — ААА. Това вече би трябвало окончателно да я успокои. Всяка компания, получила такава висока оценка, би трябвало да е безупречна. Тя се забърза към заседателната зала, където я очакваха за участие в телевизионен репортаж.

През целия ден мисълта ѝ непрекъснато се връщаше към двете компании. Какво точно произвеждаха? „Глоубъл Саундфаст“ би трябвало да е в музикалния бизнес или в комуникациите — напоследък в тези области се откриваха стотици нови фирми. Но с какво ли се занимаваше „Нешънъл Нордън Консенстрал“?... С транспортиране на дървесен материал? Или със строителството на нефтопровода до Аляска?

На следващия ден отново се върна към проблема с двете компании. Обади се на колеги в Ню Йорк и от тях разбра, че „Нешънъл Нордън Консенстрал“ управлява фонд от Колорадо. „Глоубъл Саундфаст“ произвеждаше техническо оборудване за океански изследвания. Но на въпроса кои бяха директорите на двете фирми ѝ отговориха, че са необходими доста по-задълбочени проучвания. Неочаквано се разбра, че и двете компании бяха филиали на по-големи компании.

Оказа се изключително трудно да се получи информация кой притежава или ръководи „Нешънъл Нордън Консенстрал“ и „Глоубъл Саундфаст“. Това вече беше обезпокоително. Нито една уважаваща себе си търговска банка не би приела за клиент фирма, управлявана от директор-фантом.

Линдзи се замисли дали някой си е направил труда да провери препоръките им. В крайна сметка те лесно можеха да бъдат фалшифицирани. Още повече, след като единият от поръчителите беше японска банка. Този факт сам по себе си се смяташе за достатъчна гаранция.

Тя си помисли, че даже в една японска банка се срещаха недотам почтени чиновници. Само преди четири дни бяха съобщили за

арестуването на четирима високопоставени банкови служители, отпуснали заем на една токийска банда, известна като „Сокая“. Щом бе възможно да се отпускат заеми, какво оставаше за едни препоръки.

Линдзи имаше нужда да се откъсне от тези мисли за ден-два. Освен това тази вечер щеше да вечеря с Бари. Трябваше да престане да се занимава с банката и да се съсредоточи върху него.

Той се обади рано следобед, за да потвърди срещата.

— Смятам да те заведа в Ричмънд, в новото заведение на брега на реката...

— О, Бари, не зная дали... Не може ли да не излизаме от Лондон? За мен така е много по-удобно...

— Вече съм запазил маса и освен това нали ще дойда да те взема с колата.

— Но аз няма да тръгна от къщи, Бари. Ще бъда в града...

— О, само не ми казвай, че пак ще се забавиш на някое досадно заседание...

— Уверявам те, няма нищо подобно. Когато се видим, всичко ще ти обясня. Не може ли да се срещнем в Сити? — Тя се притесняваше не толкова за това как щеше да стигне до Ричмънд, колкото как щеше да се прибере. Искаше да си легне преди единадесет, а пътуването през целия град щеше да отнеме най-малко един час.

Изведнъж се сети, че изобщо не бе предвидила посещение в апартамента на Бари. Но нали се предполагаше, че довечера щеше да се състои тяхната помирителна среща? Какво да му каже, ако той ѝ предложи романтична интерлюдия, за да скрепят мирния договор? Затова бързо продължи:

— Разбрах, че са открили великолепен индийски ресторант в Сити — „Лал Форт“. Зная колко обичаш източната кухня...

— „Лал Форт“! Това трябва да се намира чак някъде в Ийст Енд...

— Добре де, както кажеш...

Бари определено не остана доволен, когато плановете му се провалиха. Снизходителният му тон веднага се смени с неприкрито раздражение. Линдзи знаеше, че ще се наложи да приеме следващото му предложение, каквото и да бе то.

— Добре тогава, хайде да отидем в „Елоиз“. Там ме познават и предполагам няма да е трудно да намерим маса дори и без

предварителна резервация.

— Добре, Бари, в „Елоиз“. В колко часа? Седем и половина?

— По-добре в осем — обидено каза той. — Знаеш, че за мен там е много по-неудобно отколкото в Ричмънд.

Тя би могла да възрази, че и на нея няма да ѝ е лесно да стигне до Сохо, но премълча. Държеше на всяка цена да се сдобрят.

Майка ѝ много се зарадва, когато разбра, че излиза с Бари.

— Какво смяташ да си облечеш? — попита тя, като си помисли за ограничения гардероб, който дъщеря ѝ беше донесла от къщата. Състоеше се главно от рокли, с които ходеше на работа, и спортни дрехи.

— Ммм... Май ще се наложи да си сложа роклята, с която бях на Дербито, но без шапка. — Роклята бе прекалено официална за вечеря в Сохо и Бари сигурно щеше да си помисли, че се старае да му угоди. Всъщност това беше единствената подходяща рокля, с която разполагаше в момента.

— О, ще бъде чудесно! — И Силия, която винаги възлагаше големи надежди на тези срещи, си помисли, че дъщеря ѝ сигурно очаква тази вечер да ѝ направят предложение за брак.

Както обикновено Бари вече я очакваше в ресторанта. Явно нищо не бе в състояние да го накара да падне толкова ниско, че да забрави добрите си маниери. Дори промяната на плановете в последния момент и пренебрежението към престижен нов ресторант за сметка на добрата стара кръчма. „Елоиз“ беше приятно заведение в провансалски стил, с много добра френска кухня. Тъй като беше вторник, нямаше много посетители. От музикалната уредба се разнасяха ведрите звуци на старомодна френска мелодия на акордеон.

— Много добре изглеждаш — любезно каза Бари и стана да я посрещне.

— Благодаря. Надявам се, че не съм те накарала да чакаш?

— О, не, изобщо. — Той извика сервитьора, за да поръча аперитив. След това се съсредоточи в менюто. — Предлагат пушено пиле в тесто на фурна — промърмори. — Ако си съгласна, бихме могли към него да вземем изстудено монтраше. А ако поръчаме за ордъовър тартини със съомга, тогава да вземем и малеско блан, само половин бутилка.

— Оставям ти да избереш, Бари.

— Много добре. — След малко сервитьорът се върна, поръчката бе направена и Линдзи се насили още веднъж да повтори извинението, което той очакваше.

— Отново искам да ти кажа колко съжалявам за случилото се миналата седмица, Бари. Наистина бях длъжна да те предупредя, че имам излизане...

— За някоя тъпа конференция, предполагам. И къде беше този път? В Брайтън? Париж?

— Не, изобщо не беше така. Трябваше да отида при Алис и майка ми...

— Да отидеш при тях? Но ти каза... Нали ми каза, че Алис била на гости у някаква съседка? — учуди се той.

— Не, изпратих я при приятели в провинцията. Наложих се, и то внезапно.

— Сигурно ти изглеждам много глупав — намръщи се той, — но не разбирам защо беше необходимо да казваш, че е у съседка, когато това не е било вярно.

— Така беше най-лесно. Не знаех, че нещата ще се развият по този начин.

— Но защо беше необходимо толкова да бързаш, за да отидеш при нея?

— Тревожех се. Досега никога не се е отделяла от мен и въпреки че майка ми беше с нея...

— Майка ти е отишла с нея?

— Да. Освен това трябваше да разговарям със Сеси, така че...

— И все пак не виждам защо бе необходимо да тръгваш в ранни зори...

— Бари, съжалявам. Разбирам, че ти изглежда неразумно... — Изведнъж си представи как след много години, самата тя деветдесетгодишна бабичка с побелели коси, пада на болните си от артрит колене и започва да се моли: „Скъпи, извинявай за онази неделна сутрин преди шестдесет години. Ще можеш ли да ми простиш някога?“

Бари остро изрече:

— Какво смешно намираш в поведението си?

— Извинявай — отвърна тя. — Просто ми хрумна нещо. Вече ти се извинявам за дванадесети или тринадесети път. Надявам се, че най-

после ще приемеш извиненията ми.

— Очаквам обяснение — отговори той и сви неодобрително устни. — Държиш се като дива коза и очакваш, че няма да се обидя. Защо, за бога, бе необходимо Алис и майка ти внезапно да заминават за провинцията? И защо просто не ми каза?

— Не исках никой да узнае...

— Какво?

— Почакай, нека ти обясня. Получихме писмо, в което ни заплашваха...

— Кой? Кой кого заплашва?

— Заплашваха Алис и Сеси. Затова веднага ги изпратих при приятели...

— От полицията ли ти препоръчаха да постъпиш така?

— Не съм се обаждала в полицията. Бари, остави ме да ти обясня. Заплахата, изглежда, е свързана с работата ми в „Ойстрав“, затова...

— Не те разбирам, Линдзи — каза той, окончателно вбесен от споменаването на банката. Винаги му прилявяше при мисълта, че Линдзи заема висок пост в търговска банка.

— Ако престанеш да ме прекъсваш на всяка дума, ще ми бъде много по-лесно да ти обясня...

— Ако със същия успех се справяш със задълженията си в банката, не разбирам как изобщо си постигнала някакъв успех. Ти не можеш да дадеш свързано обяснение какво всъщност се е случило!

— Бари, майка ми и моето момиченце бяха заплашени от човек, който има някаква връзка с банката. Веднага ги отведох на безопасно място...

— И сама си преценила, че е безопасно? И къде, ако смея да попитам, си решила, че е достатъчно безопасно, на всичкото отгоре, без да бъде уведомена полицията?

— Няма значение къде се намира. Трябваше да ги изпратя...

— Извинявай, но за мене има значение. Искам да зная къде са.

— Но, за бога, защо това толкова те интересува? — изненада се тя.

— Защото става въпрос за доверие или недоверие...

— За доверие?

— Не виждаш ли колко оскърбително се държиш с мене? Първо ме излъга за Алис, а сега разказваш небивалици за някаква заплаха, отправена уж преди цяла седмица, а ти не си ми казала нито дума. Сега на всичкото отгоре се оказва, че ми нямаш достатъчно доверие да ми кажеш къде се намират майка ти и дъщеря ти! Поведението ти е толкова егоистично...

— Егоистично ли? За бога, Бари, дни наред се опитвам да си оправим отношенията, а ти дори не отговаряш на обажданията ми!

— О, значи аз съм виновен, така ли? — каза той и се облегна назад. Огледа се наоколо като че ли търсеше подкрепа у останалите посетители за неразумното поведение на Линдзи. — Изоставяш ме, без каквото и да е обяснение, криеш от мен какво става и накрая се оказва, че аз съм виновен? Ти ме оскърби, прояви към мен неуважение, ти ме разочарова — и накрая дори ме обвиняваш!

Тя нищо не каза. Изведнъж се почувства страшно уморена. Защо беше необходимо да хаби толкова енергия, толкова време и усилия, за да умилостиви този човек?

— Е? — попита той, очаквайки отговор.

— Бари — започна Линдзи, — аз ти се извиних, а ти не прие моите извинения. Изглежда, изобщо не си разбрал колко мъчително беше всичко това за мен самата, не чух от теб нито една дума на съчувствие или загриженост...

— Как бих могъл да ти съчувствам, когато ми нямаш доверие?

— Това изпит ли е? Ако ти кажа къде се намират Сеси и Алис, ще се промени ли нещо?

— Поне ще се убедя, че все още означавам нещо в живота ти. Надявах се, че сме започнали да изграждаме сериозни отношения, Линдзи. Мислех, че искаш да заема мястото на този вечно отсъстващ баща на Алис, и аз изпълнявах тази ролята колкото беше по силите ми...

— Много ти благодаря — отвърна тя. — Не знаех, че изпълняваш роля. Мислех, че наистина я харесваш.

— За бога, наистина ли си въобразяваш, че мога да имам нещо общо с дете на четири години и половина? Правех всичко, което мога, защото знаех, че ти точно това очакваш от мене — да се държа като баща на Алис...

— Алис няма нужда от актьорски изпълнения...

— О, разбира се, ти можеш да бъдеш всичко — майка, баща, жена с блестяща кариера...

Изрече го с такава злоба, че Линдзи стана.

— Струва ми се, че не се очертава приятна вечер — отбеляза тя. — Извинявай, че те довлякох в Сохо само защото си въобразявах, че...

— Сядай. Няма да допусна отново да ме изоставиш.

— Бари, не ми заповядвай. Лека нощ.

Тя вече бе стигнала вратата и дори я бе отворила, когато той я хвана за ръката.

— Почакай малко. Опитай се да разбереш. Ако си тръгнеш сега, това ще е краят.

— О, знаех го още в момента, в който ти пожелах лека нощ.

— И можеш да го приемеш просто така? Не се ли страхуваш, че ще загубиш нещо?

— Това, което изпитвам, Бари, е огромно чувство на облекчение.

Думите ѝ окончателно го изведоха от равновесие. Изглежда я и се опита да каже още нещо, но в този момент пристигна сервитьорът и попита:

— Случило ли се е нещо, господине? Госпожо? Да не би да не сте доволни от обслужването? Или от менюто?

Преди да излезе, Линдзи му отговори с усмивка:

— Сигурна съм, че храната ви е отлична.

Навън извади мобилния си телефон и се обади на майка си.

— След двадесетина минути се връщам, Сеси...

— Какво? Мислех, че... — Тя се надяваше дъщеря ѝ да не се прибере до сутринта.

— Още не съм вечеряла. А ти?

— Току-що извадих някои неща от фризера...

— Прибери ги обратно. Веднага щом се отърва от тези парцали, ще отидем да хапнем навън.

Когато се прибра в апартамента, Силия се суетеше из коридора и я чакаше.

— Какво се е случило, за бога?

— С Бари малко се скарахме.

— Но за какво? Мислех, че вие двамата...

— Не, майко — прекъсна я Линдзи и отиде да се преоблече.

Силия вървеше след нея.

— Какво значи това „не, майко“? Мислех, че всичко се подразбира и практически...

Младата жена дръпна ципа на роклята и се измъкна от нея.

— Да, но не е така.

— Но, Линдзи...

— Къде ще отидем да хапнем? Докато си се разхождала из квартала, не забеляза ли някой приятен ресторант?

— Линдзи, моля те, обясни ми. Какво се е случило между теб и Бари?

Линдзи внимателно окачи роклята на закачалката.

— Просто... изведнъж открих, че не го харесвам.

— Не го харесваш ли? Не говори глупости! Ти си много привързана към него, а и той ти е предан. И обича Алис...

— Не, не е вярно...

— Какво говориш? Той много я харесва, а тя просто го обожава!

— Майко — каза тя и си свали бледосините обувки. — Повярвай ми, той не дава и пет пари за Алис. Изведнъж разбрах, че тя вече е имала един баща, който я е изоставил, а аз й намерих втори, който я използва, за да ме манипулира.

— Линдзи! — Силия бавно се отпусна на кухненския стол. — Звучи така, като че ли... като че ли...

— Да, между нас всичко е свършено.

— Но аз си мислех, че вие двамата ще се ожените!

Дъщеря ѝ си сложи джинси и риза.

— Изглежда, жените от нашето семейство нямат особен късмет с мъжете, нали? — Усмихна се, за да прикрие болката си. — Хайде, умирам от глад. Да тръгваме.

— А какво ще каже Алис? — тъжно попита майка ѝ и я последва в коридора. — Той е толкова важна част от нейния малък свят.

Линдзи се обърна и я погледна в очите.

— Било е измама. Той не се интересува от нея. Алис ще трябва да се оправя без него.

В асансьора и двете мълчаха. Когато излязоха във фойето, Силия прегърна дъщеря си през раменете.

— Справихме се преди — твърдо изрече тя, — ще се справим и занапред.

Линдзи се отпусна при този успокоителен жест. Постепенно щеше да ѝ обясни защо се бяха разделили с Бари. В момента най-важно беше, че Силия я подкрепяше. Да, точно така. Бяха се справяли досега, щяха да се справят и занапред.

Но по-рано не съществуваше анонимен враг, който да ги заплашва.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

На следващия ден Силия отиде до Есекс, за да види Алис, тъй като всяка сряда в служебния апартамент идваха да почистят. Все едно нямаше да може да работи с компютрите си, когато бяха включени мощните прахосмукачки. Освен това ѝ беше мъчно за момиченцето при мисълта, че от близките му ще изчезне Бари. Помисли си колко уязвимо е детето.

— Засега нищо не ѝ казвай за Бари — помоли Линдзи. — Ще го направя в някой по-подходящ момент.

— Добре — съгласи се Силия и си отдъхна. Не ѝ беше приятно да огорчава Алис.

Линдзи бе тръгнала за работа много преди майка ѝ да се отправи към Бърнхам он Кроуч. Судин продължаваше да кара младата жена на работа и всяка сутрин идваше както обикновено точно в шест и половина. Разстоянието от Доклендс до Пютър Лейн беше много по-кратко и нямаша много време за разговори. Но тази сутрин той имаше новини.

— Вчера минах край къщата ви в Пътни — започна. — Искан да се убедя, че всичко е наред.

— О, Судин, много си мил, но аз наех охранителна фирма да наблюдава къщата...

— Така ли? Много разумно, веднага трябваше да се досетя. Е, сигурно е бил от техните хора.

— Кого имаш предвид?

— Човекът, който гледаше към къщата.

— Къде го видя? — Линдзи веднага се изплаши. Бе поръчала общо наблюдение, което предполагаше през определен интервал от време да минава патрулна кола и да реагират незабавно, ако се задейства алармената система. Това не включваше лично наблюдение.

— Седеше в една кола десетина метра по-надолу на улицата и гледаше към входната врата. Беше вчера следобед, около четири и

половина. Бях се наспал, излязох за вечерния вестник и си помислих, че не е зле да мина да проверя какво става...

— Но, Судин, ти не живееш наблизо...

— Какво значение има, когато си с кола? Но щом забелязах този роувър почти пред къщата ви, стори ми се доста странно.

И наистина беше необичайно, тъй като във всички съседни къщи имаше просторни гаражи и никой не паркираше колата си на улицата. Само от време на време през нощта спираха влюбени двойки, привлечени от тишината. Или някой орнитолог, тръгнал да наблюдава птици с бинокъла си, оставяше колата си на тяхната улица и тръгваше пеш по пътеката към Хийт. Но по принцип на Еджфорд Роуд бе тихо и пусто.

— Видя ли номера на колата? — попита го тя.

Той се смути.

— Уви, не. Всъщност аз минах по пряката. Когато намерих удобно място да завия и се върнах, той вече си бе отишъл.

— Интересно дали е идвал и преди това?

— Страхувам се, че не мога да ви помогна. Вчера за пръв път се сетих да мина оттам. Съжалявам, че не се бях сетил по-рано...

— И по-добре. Не, не. Много мило от твоя страна, че си минал да провериш, но не го прави повече.

— Защо?

— Защото не искам да го уплаша. — Линдзи се замисли. — След първото писмо той се обади на следващия ден, за да провери как съм реагирала. Този път не се обади или ако се е обаждал, поне не е оставил съобщение на телефонния секретар. Възможно е да е разбрал, че всичките ми разговори са прехвърлени на друг номер.

— И така се е досетил, че сте напуснали къщата.

— Да, и е отишъл да провери. Напълно е възможно да е станало точно така.

— Тогава вече знае, че в къщата няма никого?

— Да.

— Това добре ли е или зле?

— Нямам представа, Судин. Да си призная все още не мога да разбера защо ме преследва. Изглежда е убеден, че аз представлявам някаква опасност за него, но не мога да разбера защо.

Наближиха Пютър Лейн. Линдзи се приготви да слезе от колата и Судин каза:

— Тогава бъдете внимателна, госпожо Дънфорд.

— Добре. До утре.

Част от сутринта премина в заседание на екипа. Трябваше да решат дали да продадат „Ленъкс“, чиято цена значително се бе повишила, откакто Линдзи закупи акциите ѝ. След това обсъдиха детайлите за създаване на фонд за опазване на околната среда от клиент милионер, който внезапно бе решил да прояви грижа за обществото. Точно когато смяташе да тръгне за договорения делови обяд, се обади Силия:

— Ако искаш да знаеш, дъщеря ти изобщо няма да страда за загубата на Бари.

— Наистина ли? И защо мислиш така?

— Защото е влюбена до уши в друг мъж.

— Божичко! Поне познавам ли го?

— Не, отскоро е във фермата. Принадлежи към бърмингамския клон на семейство Госуами. Казва се Джамну и е на десет години.

Линдзи избухна в смях.

— О, разликата във възрастта започва да намалява. Досега винаги се е влюбвала в много по-възрастни мъже. А Джамну какво мисли по въпроса?

— Доколкото можах да разбера, мисли я за досадница. Но това изобщо не я обезкуражава. Ходи по петите му и той я командва. Пристигнал е миналата неделя, след като ние сме си тръгнали. Дошъл е да излекува раните си след някакъв побой заради скейтборд.

— Госуами са чудесни и как само приемат всеки, който се нуждае от помощ в дома си!

— Поканиха ме да остана да преспя във фермата, но аз предпочетох да се върна. Искам да поработя. Ще се прибереш ли за чая?

— Днес може малко да закъснея, Сеси. Искам да направя няколко запитвания за двете американски фирми. — Линдзи говореше по мобилния телефон, но въпреки това избягваше да споменава имената на „Нешънъл Нордън Консентрал“ и „Глоубъл Саундфаст“.

— Няма ли да го направят приятелите ти от Ню Йорк?

— Да, но засега те нищо не открия, а времето тече. Затова реших лично да се заема.

— Добре. Да стотвя ли нещо? Подариха ми източни подправки.

Линдзи благослови начинанието, но най-много се зарадва на успокоителната информация за Алис. Почувства се много по-добре. В края на краищата децата бяха непостоянни: влюбваха се в поп звезди, герои на анимационни филми и футболисти, но лесно сменяха един идол с друг. Нищо чудно в най-скоро време Бари да бъде забравен.

Обядът се проведе в трапезарията на престижна финансова компания — строго обзавеждане, високи тавани и безшумни сервитьори в старомодни фракове. Нямаше алкохол, само минерална вода, тъй като финансистите трябваше да останат с трезви глави. Това събиране се провеждаше редовно — целта бе да се поддържат добрите отношения и да се запазят служебните контакти. Председателят на „Ойстрав“, Хенри Уишоу, винаги преотстъпваше на някой колега привилегията да удостои събитието с присъствието си, защото беше любител на добрата кухня, а Нуви Нейсмит редовно отказваше, защото обичаше хубавото вино.

След обяда Линдзи се върна пеш до банката. Имаше нужда да глътне малко чист въздух, а освен това искаше да си вземе сандвич, за да издържи, докато се прибере при ориенталските специалитети на Силия. Беше решила да поработи в кабинета си до късно вечерта.

Когато влезе във фойето на „Ойстрав“, за най-голямо нейно учудване от едно кресло се изправи Бари и тръгна към нея.

— Бари!

— Наложил се да чакам тук — обвинително започна той, — защото отказаха да ме пуснат без потвърждение...

— Съжалявам... — започна тя, но се овладя. Ето, отново започваше да се извинява. Продължи с по-хладен тон: — При нас охраната е доста строга. Никой не може да влезе, ако няма служебна карта или среща с някой от служителите.

— Абсолютни глупости! И отвратителни маниери...

— За какво си дошъл, Бари? — прекъсна го тя.

— Дойдох да те заведа на обяд и да обсъдим нещата...

— Няма какво да обсъждаме. Направихме го вчера.

— Няма да допусна нещата да приключат по този начин. Трябва да поговорим. — Той огледа фоайето и спря поглед върху портiera, седнал зад бюрото си, и градинаря, който събираше опадалите листа от пищните екзотични растения в ограденото като остров зелено пространство. — Тук не сме сами. Можем ли да се качим в кабинета ти?

— В кабинета ми ще бъдем още по-малко сами — отвърна тя, като си спомни стъклените стени, приличащи на аквариум. А и какво удоволствие щяха да доставят на дилърите да присъстват на любовна свада, макар и без звук.

Би могла да го покани в уединената лоджия. Но това означаваше Бари да попълни формуляр и да си окачи на ревера временна идентификационна карта, а той явно изобщо не бе в настроение да приеме подобни мерки.

— По-добре да излезем навън — каза тя.

— Навън!

— Под акациевото дърво отсреща има много приятна пейка. — Без да изчака съгласието му, тя излезе от банката и се отправи към градинката отсреща. Линдзи седна и след кратко колебание Бари се настани до нея, но си личеше колко е нервен и напрегнат.

Тя чакаше, като не сваляше поглед от лицето му. Накрая той проговори:

— Какво имаше предвид вчера, когато спомена, че изпитваш облекчение?

Линдзи усети как я напушва смях. Значи той не бе дошъл да я види, воден от непреодолима страст, а поради засегнато честолюбие. Почувствал се е унижен от думите ѝ и не е могъл да го понесе. Беше тук, за да ѝ търси отговорност.

Но когато отговори, беше напълно сериозна:

— Имах предвид, че съм доволна от раздялата с теб.

— Доволна си?

— Да, от известно време връзката ни беше за мене ужасно бреме.

— Изобщо не мога да те разбера! Бреме? След като преживяхме толкова хубави моменти, след като толкова си подхождахме?

Линдзи въздъхна:

— Ако говориш за секса, трябва да ти съобщя, че за мен съществуват много по-важни неща...

— О, да, вярно. Твоята кариера и светът на парите, които стоят над всичко! Искам да ти кажа, че вчера ми нанесе страхотна обида, като отказа да обясниш проблема си. През цялото време намекваше, че съм прекалено тъп, за да разбере какво става в банката...

— Никога не съм казвала, нито съм си помислила подобно нещо. Обаче всеки път, когато се опитвам да поговоря с тебе за служебните си проблеми, погледът ти започва да шари наоколо. Явно те изобщо не те интересуват.

— Но това, което казваш, е абсурдно! Нали съм идвал на вашите събирания, познавам колегите ти и винаги с лекота съм общувал тях...

— А те разговарят ли с теб за падеж на акциите или за прогнози в медодобива?

— Какво?

— Обзалагам се, че ако разговорите ни се записваха, веднага бих могла да ти докажа, че когато са с теб, колегите ми засягат само най-общи теми или от учтивост говорят за любимото ти изкуство. Ти никога не внимаваш, когато става дума за финанси.

— Е, ако искаш да знаеш мнението ми, намирам разговорите за пари доста просташки.

— Точно така. И ето защо изпитах облекчение, когато решихме да скъсаме.

— „Облекчение“ звучи доста странно в тази ситуация...

— Открих, че ми е омръзнало да ме караш да се чувствам като по-низше създание само защото се занимавам с пари. В края на краищата и ти работиш за пари...

— Нима? Говориш абсурдни неща!

Линдзи реши да не обръща внимание на това, че бе нарекъл думите ѝ абсурдни, и се опита да му обясни разумно.

— Когато стоиш на подиума и подканваш клиентите си да наддават за някоя старинна гравюра, нали и ти говориш за пари? Нали и ти се стремиш да получиш колкото се може по-висока цена за произведенията на изкуството?

— Да, но го правя заради моя клиент...

— А ти с чии пари мислиш, че работя? Парите не са мои, те са на други хора. — „Мечтите на хората“ — помисли си тя, но не го каза на глас, защото се страхуваше, че той пак ще нарече думите ѝ абсурдни.

— Значи си доволна от раздялата ни само защото аз не проявявам интерес към твоята кариера? Веднага трябваше да се досетя какъв е проблемът.

— Изобщо не става въпрос за това! — възрази тя и стана. — Бари, само си губим времето. Трябва да се връщам на работа...

— Никъде няма да ходиш! Още не съм свършил...

— Да, но аз свърших. Сбогом, Бари. Този път окончателно.

Той я сграбчи за китката, за да я задържи.

Тад Тадиешки, който тъкмо влизаше в градинката откъм Пютър Лейн, беше възнаграден с необичайна гледка. Линдзи Дънфорд, облечена в стилна рокля в черно и вишнево, се бореше с едър мъж с квадратни рамене и елегантен костюм. Наистина интересно. „Всеки сам да се оправя“ — помисли си той и се приготви да отмине, като се престори, че не ги е забелязал.

В този момент Линдзи тихичко извика. Изпусна чантичката си и от ръката ѝ отхвърча увитият в целофан сандвич, прелетя през павираната алея и тупна в краката му.

Нямаше как да не го забележи. Освен това му се стори, че в приглушения ѝ вик долови болка.

Бързо се доближи до тях.

— Моля да ме извините — каза и сложи ръка на елегантния ръкав на мъжа.

Мъжът се обърна към него и изръмжа:

— Изчезвай! Това изобщо не те засяга...

— Сигурно — отвърна Тад и пусна ръката му, но се приближи още малко. — Но не мога да гледам безучастно как прилагат груба мъжка сила към шефа на отдела по инвестиции в ценни книжа.

Името на отдела прозвуча толкова тежко и официално, че Бари спря. Лицето му побеля. Изведнъж осъзна къде се намира и какво прави. Изправи рамене и започна да оправя вратовръзката си. Издаде някакъв звук като че ли имаше намерение да каже нещо, но се отказа. Хвърли последен възмутен поглед към Линдзи и се оттегли.

Тя отново се отпусна на пейката.

— Добре ли си? — попита Тад и се наведе към нея.

— Да, благодаря — отвърна, но не вдигна глава и продължи да разтвива китката си.

— Този човек нарани ли те?

— Не, нищо ми няма.

Той вдигна чантичката и сандвича и ѝ ги подаде. Искаше да ѝ даде време да възвърне самообладанието си.

— Сега по-добре ли си?

— Да, всичко е наред.

— Ъ... това лично ли беше или изпълнение на недоволен инвеститор?

Шеговитата забележка предизвика слаба усмивка на устните ѝ.

— Да, той със сигурност не беше доволен от мене. Но определено не беше и инвеститор. — „Освен дето вложих в него толкова загубено време и чувства“ — помисли си с горчивина. Беше заложила една година от живота си за приятелство, което изглеждаше обещаващо. Защо не бе разбрала по-рано, че от връзката им нищо няма да излезе?

Защото дъщеря ѝ го харесваше, защото беше мъж, героична фигура в малкия свят на Алис. Защото Силия го беше одобрила. Защото правеше впечатление на човек, който държи на нея, ценен в професията си, улегнал човек, на когото можеше да разчита. За разлика от отсъстващия ѝ съпруг и предишния ѝ любовник Бари изглеждаше добър избор — „подходящ за съпруг“. „Подходящ за съпруг“, но очевидно не и за нея.

Линдзи и Тад Тадиешки влязоха във фоайето. Тя усещаше, че я наблюдава, докато промушваше картата в апарата, и с огромни усилия успя да овладее треперенето на ръката си. Много ѝ се искаше Тад внезапно да изчезне, но нямаше друг избор, освен да се качи заедно с него в асансьора.

Дали да не го помоли да не споменава пред колегите за това, което се бе случило в градинката? Вече му бе достатъчно задължена и не ѝ се искаше да го моли за още една услуга. Освен това какво значение имаха клюките? Рано или късно всички щяха да разберат, че е скъсала с Бари. Развоят на романтичните връзки привличаше вниманието на дилърите като магнит.

Когато слязоха от асансьора, той попита:

— Добре ли си? Искаш ли кафе или нещо друго за пиене?

— Не, няма нужда. И още веднъж благодаря за помощта.

— Винаги на вашите услуги — каза той, пъкна картата си в апарата на отдела и ѝ направи път да мине пред него. Линдзи го

награди с усмивка и тръгна към кабинета си.

Тад си помисли: „Господи, колко е хладнокръвна. Всяка друга жена на нейно място щеше да трепери от нерви след подобно изпълнение. А кой ли беше мъжът?“ Всичко това бе много интересно.

За късмет на Линдзи следобедът протече спокойно. След известно време тя изпрати Милисънт да ѝ донесе чаша кафе от автомата. Кофеинът щеше да ѝ се отрази добре. Продиктува на секретарката си няколко писма и заключителната част на доклада си за утрешното заседание на борда на директорите. Рутинните задачи също ѝ подействаха успокояващо.

Когато наближи четири часът, голямата зала постепенно започна да се изпразва. Линдзи също излезе. Сандвичът ѝ се беше смачкал от падането. Хапна набързо в близкото барче, където затваряха рано, тъй като обслужваха главно чиновниците от Сити. Върна се в банката около пет и поздрави Грешам, нощния портиер, който вече бе застъпил на дежурство.

— Добър вечер, госпожице — отговори той и се задълбочи в спортната страница на „Ивнинг Стандарт“ още преди тя да е промушила картата си през автомата.

Линдзи включи компютъра си и инсталира програма, която щеше да ѝ даде достъп до индексите на финансовия свят. Предварително си бе нахвърлила няколко ключови думи: не беше необходимо да преминава през всички нива на търсенето, а да си изготви основна схема и да работи по нея.

Една от предпоставките ѝ бе, че когато търсенето е в посока от дъщерната компания към основната, винаги трябваше да има готовност да приеме, че компанията майка също може да се окаже нечия дъщерна компания. Така би могла да достигне до базовата компания относително бързо, но тя бе почти сигурна, че отново щеше да попадне на фалшив директорски борд.

С други думи, опитваше се да открие паяка в центъра на паяжината, но не се надяваше много да успее. Всъщност тя се опитваше да докаже, че е налице злоупотреба, известна на жаргона на финансистите като „многоетажна торта“. Движението на парите се подреждаше на пластове, докато накрая тези, които ги обявяваха, бяха толкова далеч от първоначалния източник, че вече нищо не можеше да се докаже.

Линдзи бе толкова погълната от работа, че не забеляза как минаха часове. Пристигнаха чистачките. През вратата ѝ надникна черна глава с тюрбан и произнесе едно приглушено „О, извинявайте“, с което я върна към действителността. Едрата жена, вероятно работничка от Ямайка, каза:

— Мога да дойда по-късно.

— Имате ли нещо против днес да не чистите кабинета ми? Имам още малко работа.

— Тогава само ще изпразня кошчето за боклук, става ли?

Чистачката изхвърли съдържанието на кошчето в голям найлонов плик, като любопитно надникна в екрана на компютъра.

— Изобщо не ги разбирам — промърмори и излезе, но не стана ясно дали имаше предвид компютрите или хората, които остават да работят след края на работното време.

Най-накрая напрежението в раменете я принуди да спре, за да си почине. Като всички, които работеха с компютри, тя много добре знаеше колко е вредно дълго време да се седи неподвижно пред екрана. Стана, протегна се и няколко пъти се наведе, за да докосне върховете на обувките си.

И точно когато се навеждаше за четвърти път, в голямата зала се чу някакъв шум.

Линдзи замръзна. Тишина. След малко се чу тихо изскърцване като че ли някой се наместваше на стол.

Тя остана приведена. Бавно се придвижи към края на стъклената стена на кабинета. Вдигна глава и надникна в потъналата в полумрак зала. Светлината в залата винаги бе приглушена от плътните перпендикулярни щори на прозорците. Така се запазваха от пряка слънчева светлина екраните на компютрите. Сега, когато вечерта беше паднала над Сити, светлината беше още по-приглушена. Нищо не се виждаше.

След малко се появи синкаво сияние. Някой беше включил монитора на компютър.

Линдзи бавно пропълзя обратно и изключи своя компютър. За щастие екранът му беше обърнат към вътрешността на кабинета, а не към залата и новодошлият не бе го забелязал.

Отпусна се на пода до бюрото и се замисли.

Значи някой бе дошъл в девет и петнадесет вечерта, за да използва служебния си компютър. В това нямаше нищо престъпно. Понякога колегите ѝ идваха, за да се свържат със страна, чиято времева зона не съвпаднаше с работното време в Лондон, особено когато се налагаше да се приключи сделка, да се сверят данни или просто за да се провери някое предположение.

От друга страна, това можеше да бъде някой, който не знаеше как да проникне в компютърната система на банката нелегално, тъй като — да речем, за разлика от Силия — не разполагаше с необходимото ноу-хау, но същевременно имаше нужда от информацията във файловете на „Ойстрав“. Особено ако търсеше нещо, което не би могъл да използва в работно време, без да направи впечатление на колегите си, или нещо, което не се съдържаше в откритата за всички служители вътрешна комуникационна система на банката.

Линдзи се сви неподвижно на пода и започна да обмисля следващия си ход. Много искаше да разбере кой седи пред компютъра. В края на краищата тя имаше пълното право да бъде тук. Трябваше просто да стане, да влезе в залата и спокойно да поздрави:

— Здравей, и ти ли имаш работа?

Правилно, точно така щеше да постъпи. Стана, приближи се до вратата на кабинета си и я отвори.

Вратата изскърца и някой уплашено изохка. Компютърът бързо бе изключен и една тъмна фигура скочи от стола. Човекът изчезна към изхода.

Линдзи се втурна между бюрата с намерението да стигне до вратата преди натрапника. Но още преди да е прекосила две трети от залата, се чу отваряне и захлопване на външната врата. Когато стигна до вратата и я отвори, коридорът беше празен.

Къде ли беше изчезнал? А и къде би могъл да отиде? Естествено се е насочил вън от сградата, но по кой път? Линдзи бързо тръгна към асансьора. Наложил се доста да почака, което означаваше, че асансьорът може би беше чак на партерния етаж. Дали онзи човек не беше тръгнал по стълбите? Ако беше използвал асансьора, трябваше да мине край Грешам и да използва карта, за да излезе от сградата.

Но това беше обичайният маршрут. Линдзи слезе с асансьора на партера. Грешам беше оставил вестника, но сега от ушите му стърчаха

слушалки на уокмен. Трябваше да застане пред очите му, за да я забележи.

— О, здравейте, госпожо Дънфорд. Тръгвате ли си вече?

— Не, още не. Някой да е излизал преди малко?

Той си свали слушалките.

— Да е излизал ли? Не, скоро никой не е минавал. Последни си тръгнаха чистачките. Но това беше още в седем и половина.

— Може ли да погледна? — Тя заобиколи бюрото му и надникна в екрана на компютъра, който отбелязваше кой е в сградата. Освен нея и Грешам не би трябвало да има друг. Провери кой бе излязъл последен: наистина бяха отбелязани само картите на чистачите, напуснали сградата заедно около седем и половина. Малко преди шест си бяха тръгнали чиновниците и куриерите. А преди това — шефовете на отдели и дилърите.

В полунощ двадесет и четири часовите записи на компютъра щяха автоматично да се изтрият и отново да започнат да отбелязват влизачите след седем-седем и половина сутринта.

И така... в сградата бяха само тя и Грешам. Всички останали си бяха тръгнали в шест часа. После бяха дошли чистачките в шест и половина и си бяха тръгнали след един час. Въпреки това Линдзи знаеше, че в банката имаше още един човек или поне беше преди малко.

Беше напълно объркана. Първо, как беше успял да влезе в сградата? Как беше успял да се промъкне?

А може би... Може би той просто не е напуснал банката.

Между четири и шест часа служителите си тръгваха като безредна тълпа. Някои излизаха по-рано, защото бяха приключили със сделките за деня. Други имаха твърдо работно време и си тръгваха в пиковите часове. Трети оставаха да пороботят до късно, особено ако имаше някакъв проблем. Но всички бяха длъжни да отбележат часа на излизането си с лична електронна карта.

Фоайето на „Ойстрав“ бе елегантно и добре поддържано. Масичката на портиера беше с лице към входа, малко вдясно от центъра. Тук служителите на банката бяха длъжни да отбележат присъствието си чрез автомата, а външните посетители получаваха картонче, на което беше написано името и часовете на влизане и излизане от сградата.

Вляво от бюрото на портиера се намираше зелено петно от екзотични дървета и храсти, засадени в пръст и заобиколени от мраморни плочи. Всички растения бяха скъпи средиземноморски или полутропически видове — агава, юка и няколко вида палми. От една страна, те бяха оформени като красива зимна градина. Но, от друга, представляваха идеално прикритие за всеки, който би искал да се скрие от портиера.

Всеки, който имаше намерение да се върне незабелязано в банката, можеше много лесно да го направи. Стига само да мине с картата си през апарата, след което просто да завие и да се скрие зад зеленината, докато вниманието на портиера е съсредоточено върху останалите излизачи. После би могъл да се върне по коридора, да влезе през вратата на партерния отдел и да изчака в тоалетните или дори в някое уединено кътче на покритата галерия, докато сградата се изпразни.

Хората от охранителните фирми непрекъснато се опитваха да им внушат, че безопасността на сградата изцяло зависи от постоянната бдителност. Но когато нощният портиер се интересуваше най-вече от резултатите от надбягванията, а във фоайето непрекъснато се струпваха тълпи от хора...

Добре, ако онзи човек бе успял да се промъкне обратно в сградата, то къде се намираше сега? Линдзи беше прекъснала заниманията му в залата на дилърите. Скоростта, с която бе избягал, би могла да го отведе навсякъде.

Дали да го потърси сама? Или да извика хората от охранителната фирма и да ги накара да проверят цялата сграда на банката?

Това може да отнеме цяла нощ. Освен това натрапникът може да се е измъкнал през аварийния изход, докато тя разговаряше с Грешам. Поради съображения за сигурност вратата на аварийния изход се отваряше само отвътре и не можеше да се отваря отвън. Ако се е измъкнал оттам, вече трябваше да е доста далеч.

Който и да бе натрапникът, поне този път плановете му бяха осуетени.

Грешам я гледаше с огромно учудване. Беше твърде необичайно някой от шефовете да дойде при бюрото му и да започне да проверява данните в компютъра.

— Случило ли се е нещо, госпожо Дънфорд?

— Стори ми се, че преди малко в стаята на дилърите имаше човек.

Грешам посочи екрана.

— Не, всички са си тръгнали. Може да е станало течение и да ви се е причуло. Щорите на прозорците понякога тропат, особено когато има вятър.

Линдзи едва се сдържа да не му напомни, че в стаята на дилърите имаше климатична инсталация заради компютрите и нямаше откъде да се появи течение.

— Качвам се горе да си взема чантата и веднага слизам — каза тя. С това искаше да го подсети, че ако много се забави, той трябва да натисне копчето на алармата.

Но въпреки че асансьорът ѝ се стори прекалено тесен, а залата на дилърите — направо призрачна, Линдзи стигна до кабинета си без произшествия. Взе чантичката си и бързо си тръгна.

— Лека нощ — пожела ѝ Грешам и любезно я изпрати до вратата. Тя забеляза, че веднага след това отново си сложи слушалките на уокмена.

Предпочете да се прибере с такси, отколкото да разчита на метрото до Доклендс. В апартамента се усещаше ароматът на екзотични подправки. Подейства ѝ успокояващо, все едно че се връщаше от училище, а майка ѝ я чакаше и правеше сладкиш... Влезе в кухнята и завари майка си да сипва царевично брашно в една купа. Прегърна я през кръста и се усмихна.

— Какво ти става? — Силия се обърна и я погледна учудено. — Ей, какво се е случило?

— В банката малко се изплаших.

— Какво? Да не би да си открила нещо в компютрите?

— Не. Докато работех, някой влезе в залата на дилърите и когато отидох да му се обадя, той просто избяга.

— Кой беше? — Силия изпусна лъжицата в купата. — Позна ли го?

— Не зная. Не можах да го разгледам добре. Видях само силует. Беше среден на ръст, не пълен... — „Тад — веднага си помисли тя. — Но със сигурност Тад е по-висок от човека, който избяга.“ Днес, докато вървяха заедно към банката, тя установи, че е по-висок от нея с цяла глава. Дали онзи човек не беше също толкова висок?

— Веднага можеш да разбереш кой е бил по автомата — каза Силия. Въпреки че никога не бе влизала в банката в работно време, беше присъствала на различни тържества, например на пенсионирането на Питър. Знаеше, че компютърът при входа отбелязваше всяко влизане и излизане.

— Да, но според компютъра на охраната в сградата имаше само двама души — аз и нощният портиер.

— Това е невъзможно, скъпа. Охранителната система...

— Охранителната система може много лесно да бъде излъгана, ако заобиколиш палмите във фойето. Или може би...

— Какво?

— Да е бил някой от чистачите? Но не, не е възможно, защото те са напуснали сградата едновременно в седем и половина.

— Линдзи — каза майка ѝ, хвана я за ръцете и я накара да седне на един от кухненските столове. — Историята започва да става прекалено сериозна. Не разбираш ли, че тази вечер като нищо можеха да те нападнат!

— Не ми се вярва, мамо. Онзи човек се изплаши не по-малко от мен. Избяга като заек, когато отворих вратата на кабинета.

— И все пак... Не мислиш ли, че трябва да поговориш с някого? Надявах се да се посъветваш поне с Питър.

Линдзи нищо не каза. Силия се намръщи.

— Какво има? Защо не искаш да говориш с Питър?

— Мамо, той може да е свързан с тази история.

— Кой? Питър? — Тя беше потресена. — Не говори глупости.

— Не са глупости. Преди известно време ти казах, че човекът, който дърпа конците, е с висок ранг. Защо да не е и Питър?

— Но Питър... Питър... Това е просто невероятно!

— Същото се отнася за останалите от отдела.

— Но какви основания имаш, за да... дори да си помислиш да подозираш Питър Груман?

— Той държеше да се назначи Тад Тадиешки. Когато отидох при него, за да споделя подозренията си, дори си направи труда да се обади в Ню Йорк, за да го проучи.

— Е, и какво?

— Но аз също го проверих чрез един приятел в Ню Йорк и се оказа, че цялата история на Тад е измислена.

— Но нали ми каза, че...

— Казах, че Питър се обади на свой приятел. Но аз не видях номера, който той набра. — Разказа на майка си накратко как се бяха развили събитията и ѝ съобщи информацията, получена от Бъди. — С една дума, Сеси, вече не зная на кого да вярвам.

— Но тази вечер в дилърската зала не може да е бил Питър — изтъкна майка ѝ. — Той едва ходи, а камо ли да затича.

— Така е, но може да има съучастник.

„Гад Тадиешки — помисли си тя. — Трябва да получа повече сведения за него.“

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

На следващата сутрин веднага щом отиде на работа, Линдзи се обади в отдела по поддръжка на сградата.

— Струва ми се, че зеленината във фойето трябва малко да се подреже — каза тя.

— Не ви разбирам, госпожо Дънфорд? — изненада се главният служител.

— Растенията намаляват видимостта на портиера. Някой нарушител би могъл да се промъкне незабелязано.

— О, не ми се вярва някой да...

— Но нали непрекъснато получаваме писма от охранителната компания да повишим бдителността? — прекъсна го тя.

— Да, но...

— Затова подрежете растенията.

— Добре, госпожо Дънфорд. — Линдзи почти чу възмутения ропот, който предизвика нареждането ѝ в отдела по поддръжката, а някой освен това промърмори по неин адрес „натегачка“.

Веднага щом приключи с този разговор, тя повика секретарката си:

— Милисънт, искам бързо да свършиш една работа. Нали знаеш за конференцията в Марсилия?

— Да.

— Би ли се свързала с организаторите? — Линдзи ѝ продиктува инструкциите си и се зае със следващите задачи. След половин час Милисънт донесе папката с материалите за конференцията. Тя стана и я взе.

— Ако ти потрябвам, ще бъда в кабинета на Тад.

Почука на отворената му врата и той вдигна поглед от документите, върху които работеше.

— Пак тези универсални магазини — отбеляза. — Никога не бива да се вярва на счетоводния баланс на един универсален магазин, ако е изготвен в края на годината. Когато отчитат коледните покупки,

счетоводителите изпадат в такава еуфория, че правят невероятни грешки.

— Какво проучваш?

— Новата верига магазини в Австралия.

— Аха. Би могло да се окаже интересно. — Линдзи влезе в стаята и демонстративно размаха папката. — Тад, искам да ти се отблагодаря за рицарското поведение вчера. Реших да ти осигуря едно безплатно пътуване да видиш баща си.

Изглежда я недоумяващо.

— Баща ми ли?

— Нали живее в Арл? В края на тази седмица ще се състои конференция за инвестициите в реколтата на страните с влажен климат. Отнася се основно за Камарг, разбира се, но прогнозите вероятно са приложими и за райони с блатиста почва и обилни валежи, с каквито изобилстват страните от тихоокеанското крайбрежие. Конференцията ще се състои в Марсилия, така че би могъл да отскочиш да видиш баща си. Нали е чудесно?

— Но... толкова късно... тепърва да се включвам в списъка на участниците...

— Няма проблеми. „Ойстрав“ по принцип си запазва място за всички мероприятия, които биха могли да представляват интерес за нас. Мислех аз да отида — излъга Линдзи, — но възникнаха някои нови обстоятелства и не мога да напусна Лондон. Разбира се, би трябвало да изпратя Нан, но тази седмица тя вече има пътуване до Прага.

— Не зная дали...

— Направила съм малък списък на въпросите, които ме интересуват. — Беше ги напечатала на машината си в кабинета. — И те моля да ги проучиш. — Подаде му папката, от която стърчеше допълнително поставен лист хартия.

Тад бързо си напомни, че тя е шефът на отдела.

— Да, разбира се — каза и стана да поеме материалите.

— Самолетните билети, резервацията за хотела — всичко е вътре. Хотелът е „Сент Люсиен“, надявам се да ти хареса. Естествено запазили сме места за двама, така че, ако искаш да поканиш някого...

— Наистина си много любезна.

— Не е необходимо да ми благодариш. Предполагам, че засега не си имал много възможности да посетиш баща си. Или поне не съм те чувала да го споменаваш...

— Вярно е... Нали знаеш, че се изисква време, докато се установиш на нова работа, в нов град...

— Надявам се, че е добре. Предай му поздрави от мен и ако е възможно, донеси ми някоя от неговите картини.

Забеляза, че Тад прикри усмивката си. Явно се досещаше, че го въвличат в някаква игра.

„Дотук добре“ — помисли си Линдзи.

Денят беше доста напрегнат. Представи доклада си пред борда на директорите, проследи как върви продажбата на „Ленъкс“ и започна реинвестиционна програма с печалбата. Провери дали са готови отчетите за полугодieto и дали клиентите щяха да ги получат навреме в края на месеца. След това дойде време за обяд.

Малко след един часа залата на дилърите се изпразни. Беше много топъл юнски ден. Жените бяха по летни рокли и сандали, мъжете бяха свалили саката си и седяха на работните си места само по ризи. Когато излязоха на обяд, съвсем естествено саката останаха на бюрата им.

Сакото на Тад също остана в кабинета му. Линдзи влезе със справочник в ръка, който ѝ служеше като претекст за посещението. Но малцината, които бяха останали зад бюрата си, изобщо не ѝ обърнаха внимание.

Остави справочника на полицата зад стола на Тад и се престори, че се спъва в стола му. Сакото падна. Линдзи го вдигна и отново го окачи на стола. Междувременно бързо пъкна ръка във вътрешния джоб. Не напипа документи или портфейл — изглежда, ги бе взел със себе си. Но имаше няколко плика. Това бе напълно достатъчно. Тя ги извади и прочете адреса:

Айлингтън, Бърслоу Стрийт, № 22, апартамент № 5.

Върна пликовете в джоба на сакото и излезе от кабинета.

След като приключи с Тад, тя също отиде на обяд. После проведе дълъг разговор за печалбата от допълнителните доходи с главния съветник по доходите на населението. В три часа господин Уишоу я повика в кабинета си, за да прегледат заедно списъка с нейните

клиенти и да я помоли да поеме още двама — като лична услуга към него самия.

Преди да се прибере в апартамента, Линдзи се отби в Центъра за красота, за да използва басейна и да ѝ направят масаж. После седна до Силия и започна внимателно да наблюдава нейните номера с компютъра. По-късно отидоха да вечерят навън и си легнаха рано. Линдзи заспа като пън.

В петък отиде да провери дали Тад се готви да прекара уикенда във Франция. С радост би го изпратила и до „Хийтроу“, но това вече щеше да бъде прекалено. Все пак се обади в авиолиниите и попита дали може да предаде съобщение за господин Тадиешки.

— О, съжалявам, госпожо, но самолетът излетя преди десет минути...

— О, не!

— Страхувам се, че е точно така.

— Сигурна ли сте, че господин Тадиешки се е качил в самолета? Може би е останал за следващия полет?

— Добре, ще пусна съобщение, но ако не се обади, опасявам се, че господин Тадиешки е вече на борда.

— О, няма значение. Ще се опитам да се свържа с него в Марсилия.

— Искрено ви желая успех, госпожо. Приятна вечер.

Значи беше заминал. Нищо неподозиращият Тад бе заминал за Марсилия и щеше да се върне чак в неделя вечерта.

— Утре ще дойдеш ли в Есекс? — попита Силия, докато вечеряха. — Искам да си взема още от онези разкошни краставици.

— Не, има някои неща, които трябва да свърша. Ще дойда в неделя.

Силия не възрази.

В събота сутринта Линдзи се отби в магазина за подаръци в Холборн. Купи една „луксозна играчка“ — нещо с неопределена форма, но изглеждаше добре, имаше магнит, метални пластинки и огледалца. Помоли да увият покупката в бледосин станиол и да я завържат с панделка. След това отиде на Бърслоу Стрийт № 22.

Там спря пред старомодна, но солидна сграда. Имаше домофон. Линдзи натисна звънеца за апартамент № 5, но никой не се обади.

Тогава позвъни на апартамент № 6 и след малко ѝ отговори треперлив старчески глас.

— Трябва да предам едно пакетче за господин Тадиешки от № 5, но никой не отговаря. Може ли да оставя пакета при вас?

— А?

— Нося пакет за № 5. Може ли да го оставя?

— От колетната служба ли сте?

„Дали наистина изглеждам като пощенска служителка?“ — помисли си Линдзи.

— Не, аз съм приятелка на господин Тадиешки. Бихте ли ми отворили?

— Да, разбира се.

Забръмча автомат и след малко вратата се отвори. Доста съмнителен асансьор я качи на третия етаж. На вратата на № 6 чакаше възрастен господин, облечен в халат от Ноел Кауърд. Очевидно току-що ставаше от леглото. Когато видя пакетчето, въпросително повдигна вежди.

— О, донесли сте му подарък?

— За рождения му ден — изрече тя с усмивка.

— Не думайте — старецът протегна ръка да вземе пакета.

— Предполагам, че нямате ключ от апартамента? Бих искала да го оставя на някое подходящо място... по-интимно... Например на леглото?

Съседът постепенно започна да се разсънва.

— Много бих искал да помогна, миличка, но нямам ключ. По-рано, когато тук живееше госпожа Гудярдс, тя винаги ми оставяше ключ за всеки случай. Горкичката, случваше се да падне и не можеше да се надигне без чужда помощ. Но когато предложих услугите си за ключа на господин Тадиешки, той отказа.

— Колко жалко. Вашият ключ сигурно не става за неговата врата?

— Не, не, ключалките са секретни. — Възрастният човек се замисли. — Знаете ли какво? Жената, която идва да чисти — госпожа Амалия — тя има ключ и може да ви пусне в апартамента.

— Добре, но как да я намеря? В тази сграда ли живее?

— Не, не, скъпа. Тук наемите са малко соленички за такива като госпожа Амалия. Тя живее... нека да си помисля... над магазина за...

Сетих се! Имам телефонния ѝ номер! Можем да ѝ се обадим и да я помолим да донесе ключа.

Старецът покани Линдзи в разхвърляния апартамент, но по мебелите си личеше, че е познавал и по-добри времена.

Целите стени бяха покрити с плакати на стари водевили. Домакинът започна да търси телефона, но не беше лесно да го открие под купчините списания и броеве на „Стейдж“.

— Може да използвате мобилния ми телефон — предложи тя и извади апарата.

— О, как да ви кажа! Тези миниатюрни неща малко ме притесняват. Само за момент.

Линдзи вече се бе приготвила, че ще последва още по-продължително търсене на телефонния номер, но когато влезе след възрастния човек в кухнята, забеляза, че една вратичка на кухненски шкаф всъщност служи за телефонен указател.

Старецът на висок глас повтаряше номерата, докато натискаше бутоните. След малко от отсрещната страна някой вдигна телефона.

— Госпожа Амалия, моля? Вие ли сте? — Той обърна отчаян поглед към Линдзи. — Нищо не чувам — пици някакво дете. — След това отново започна да говори в слушалката: — Обажда се господин Фодърил от Бърслоу Стрийт. Да, от апартамент № 6. Не, не. Нищо не съм счупил. Чуйте ме, госпожо Амалия. Бихте ли дошли за малко с ключа от № 5?

Настъпи дълга пауза и накрая старецът поклати глава към Линдзи.

— Не може. Събота е ден за пазаруване и тя се кани да ходи в Сейнсбъри.

— Предайте, че ще ѝ се отблагодаря за услугата — бързо изрече младата жена.

— Ще опитам. Госпожо Амалия? Госпожо Амалия, една млада дама иска да изненада господин Тадиешки с малък подарък. Казва, че ще ви се отблагодари за услугата.

Това веднага накара госпожа Амалия да заяви, че ще дойде след десетина минути, но се появи още по-бързо.

— Не мога да се бавя. Оставих бебето в количката — каза тя и многозначително погледна Линдзи, която веднага отвори чантата си.

Остави няколко монети в пълната ръка на госпожа Амалия и получи ключа от апартамент № 5.

— Когато си тръгвате, оставете го на перваза на прозореца в коридора, а аз ще мина да го вземе на връщане от пазар.

— Добре. Много ви благодаря, госпожо Амалия. И моля ви, нищо не казвайте на господин Тадиешки. Искам да си помисли, че това е някаква мистерия.

— Каква история? — попита госпожа Амалия с хърватски акцент. Но кимна с разбиране, когато получи още една монета. — Добре, нищо няма да му казвам — съгласи се тя.

Господин Фодърил съзаклятнически намигна на Линдзи и се прибра в своя апартамент. Младата жена отключи вратата, влезе, затвори след себе си и притаи дъх.

Нито звук. Постоя, заслушана в туптенето на сърцето си. Нищо. Апартаментът беше празен.

Премина от малкия вестибюл в дневната. Мебелите бяха старомодни. Вероятно тапицираните столове и библиотечката от орехово дърво бяха принадлежали на дамата, която бе живяла тук преди. Остави пакетчето с подаръка на малката масичка и започна да преглежда списанията — повечето бяха специализирани издания по финанси, сред които и последният брой на „Икономист“, две или три американски илюстрирани списания и един брой на „Ню Йоркър“. Започна да оглежда стаята. Книгите в библиотечката сигурно бяха на предишната собственичка — повечето класически романи и пътеводители от началото на века.

Всъщност тя се интересуваше най-вече от бюрото, но къде ли бе то? Излезе от дневната и влезе в следващата стая, която очевидно служеше за трапезария. В нея имаше старомодна маса от дъбово дърво, четири стола и бюфет с празни стъклени витрини. Въздухът беше застоял, като че никой не влизаше тук.

Имаше още две стаи. Едната беше спалня. От пръв поглед Линдзи забеляза същите тъмни мебели, типични за тридесетте години на века, спалня, акуратно покрита с памучна кувертюра, голям гардероб и тоалетка с тройно огледало. Реши, че може да пропусне спалнята, и премина към следващото помещение.

Изглежда, навремето тази стая също бе служила като спалня. Сега леглото беше отместено към стената. Върху него бяха натрупани

празни кутии и кашони. Но това, което привлече вниманието ѝ, беше модерна маса на няколко нива, поставена на мястото, където преди това очевидно се е намирало леглото.

Върху масата беше струпано внушително компютърно оборудване, включително някакъв извод, чието предназначение ѝ бе неизвестно. Имаше принтер, последен модел компютър, контейнер за CD-ROM, скенер и калкулатор. Линдзи плахо влезе в стаята, настани се срещу компютъра и го включи.

Екранът оживя. Курсорът примигна няколко пъти и изчезна. Появи се думата: „Вход“ и тя натисна клавиша за влизане. Компютърът ѝ зададе въпроса: „Кой?“

Разбира се, трябваше да бъде Тад Тадиешки. Линдзи написа „Тадиешки“.

„Грешна парола“ — обяви екранът.

Тогава опита „Тад“.

„Грешна парола“.

Опита всички варианти на името му, за които успя да се сети: „Господин Тадиешки“, „Господин Тад Тадиешки“, „Уилям Тадиешки“, „Господин Уилям Тадиешки“, „Уилям“, „Бил“...

Отговорът неизменно беше „Грешна парола“. Линдзи беше безсилна да открие кода за влизане.

Замисли се и започна да опитва с всички известни имена от американската история, които можа да си спомни: Джордж Вашингтон, Бенджамин Франклин, Дейви Крокет, Орвил Райт, Франклин Рузвелт. Опита даже Франк Синатра. Отново нищо.

Изключи компютъра. Колко ѝ липсваше Силия! Но нали бе дошла, за да научи нещо повече за личния живот на Тад. Кой бе той всъщност, с какво се занимаваше през свободното си време, тоест, когато не шпионираше в „Ойстрав“? Щом компютърът отказваше да ѝ даде информация, трябваше да опита нещо друго.

В стаята имаше висок шкаф, който преди може би е служил като скрин. Започна да отваря чекмеджетата му. В най-горното имаше резервни части, в следващото — неотваряни инструкции за ползване на апаратурата, някакви нови електронни приспособления в третото, някои все още в изящни найлонови опаковки с цип.

Позна в едно от тях псионов електронен бележник, извади го и го включи. Изглежда, представляваше нещо като дневник, като при някои

дати бяха посочени инициали, а при други — тайни номера. Имаше и малък калкулатор, което беше естествено за всеки банков служител.

Линдзи затвори и последното чекмедже, изправи се и се замисли. В писалището нямаше нищо, което да ѝ помогне. Още веднъж огледа предметите в стаята.

Принтер. А къде бяха разпечатките?

Почти всичките ѝ познати, които имаха компютър и принтер, имаха и разпечатки, разпръснати навсякъде из жилището им. Но този принтер правеше изключение — нямаше нито един лист нито в писалището, нито в самата машина.

Оставаше гардеробът. Линдзи завъртя ключа и отвори вратичката. Вътре имаше три пътни куфара, внимателно подредени един върху друг, но когато ги отвори — и трите бяха празни.

Тя прибра куфарите и заключи гардероба. Не знаеше какво да прави.

Нищо. Навсякъде празно. Тад, изглежда, беше напълно невинен.

Прекалено празно. Прекалено невинен. Все едно, че бързо се бе освободил от всичко, което би могло да подсказе с какво се занимава.

Къде бяха разпечатките от принтера? Къде може да ги е оставил?

Отиде в кухнята, за да погледне в кофата за боклук. Намери празна опаковка от кафе, няколко пластмасови чинийки, които показваха, че си бе купил храна от закусвалня, вчерашния „Ивнинг Стандарт“ и няколко празни пластмасови чашки... Ясно бе, че разпечатките не са изхвърлени в кофата за боклук.

Линдзи се върна в дневната. Внимателно прегледа списанията, но не намери нищо между страниците им. Провери и в бюфета, но в него имаше само старинни порцеланови сервизи и сребърни прибори в кутия от орехово дърво.

Ами камината? Дали не ги беше изгорил? Отиде до камината, коленичи на килимчето пред нея и започна да рови. Скарата беше пълна с изкуствени въглища. Когато се вгледа по-внимателно, разбра, че камината е електрическа.

Беше все още на колене, когато чу как някой отваря външната врата с ключ.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Линдзи застина.

Дали да не избяга? Трескаво се огледа наоколо. Би могла да скочи през прозореца, но апартаментът беше на третия етаж.

Или по-добре да се скрие? Например зад креслото. А после? Ако за неин късмет този, който беше влязъл, тръгнаше направо към спалнята, вероятно би могла да се добере на пръсти до вратата и безшумно да се измъкне.

Докато обмисляше как да постъпи, във вестибюла нещо тупна на пода — вероятно пътна чанта. След това се чуха стъпки.

Линдзи се изправи пред камината. Който и да бе новодошлият, нямаше да го посрещне на колене. Изтупа джинсите си и оправи яката на блузката си.

На вратата на дневната застана Тад.

Линдзи очакваше той да се изненада, но не се случи нищо подобно.

— В родния ми град има една поговорка — отбеляза младият мъж. — Ако някой предложи да ти държи палтото, не е зле да провериш дали междуременно не ти е отмъкнал портфейла.

— Моля? — изненада се тя. В първия момент не разбра смисъла на думите му. След това схвана: бе заподозрял нещо нередно, когато толкова любезно му беше осигурила командировка до Марсилия.

— Как влезе? — поинтересува се той и праметна сакото си на облегалката на един стол. Беше облечен подходящо за Средиземноморието — ленена риза, отворена на врата, памучен костюм и сандали.

„Винаги когато е възможно, казвай истината.“ Това беше едно от правилата, към които Линдзи се бе придържала през целия си живот. Затова сега отговори:

— Чистачката ме пусна.

— Госпожа Амалия? — Тад вдигна рамене, но очите му мрачно проблеснаха. Госпожа Амалия явно щеше да си изпати.

Следващото житейско правило на Линдзи гласеше: „Когато си натясно, бързо премини в атака.“

— Защо не си в Марсилия? — строго попита тя.

— Стана ми интересно защо искаше да ме отстраниш. Изглежда е било...

— Да те отстраня ли? — Линдзи се опита да изрази учудване, примесено с искрено възмущение. — Предоставих ти възможност да се разходиш до Южна Франция, и то през юни, а ти се връщаш. Поведението ти е направо противоестествено!

— Ха — отбеляза той и се огледа. — След като стана дума за противоестествено поведение... А ти какво правиш в апартамента ми?

„Винаги когато е възможно, казвай истината. Или поне част от нея.“

— Минах да ти оставя малък подарък. Исках да те изненадам.

— Какво? — Подигравателният му поглед казваше: „Не ми разправяй бабини деветини.“

— Малък подарък. Исках още веднъж да ти благодаря. — Тя кимна към лъскавото пакетче и мислено благодари на провидението, че се бе сетила да го купи.

— Не думай. — Той се доближи до масичката, взе пакета и го огледа от всички страни. Разопакова го с известна предпазливост, като че ли се страхуваше то да не избухне. Отстрани фолиото и извади луксозната играчка. След това вдигна изумен поглед към Линдзи.

— Я виж ти — замислено изрече. — Наистина прилича на подарък. — Постави го на масичката и побутна металните пластинки. Те веднага образуваха фигура, която се отрази в огледалата. — Благодаря ти. — Изведнъж на устните му се появи усмивка. — Страхотно — каза, но дали имаше предвид играчката или нейното обяснение, тя така и не разбра.

— Харесва ли ти? — попита тя.

— Потресен съм. Но не беше необходимо да си правиш труда да идваш чак дотук, би могла да ми го дадеш и в банката.

— Какво? Пред очите на всички дилъри?

— Да, права си. Доста щяха да се изненадат, ако ни бяха видели да си говорим най-приятелски. Всички знаят, че никак не ме харесваш.

— Ами, глупости.

— Така ли? Да си призная и аз бях останал със същото впечатление.

— Няма такова нещо. Винаги се старая да поддържам добри отношения с колегите си.

— Да-а, сигурно — недоверчиво отбеляза той. — Е, щом вече си тук, мога ли да ти предложа нещо за пиене? Чай, кафе? Кола?

— С удоволствие бих пийнала нещо студено.

Той отиде в кухнята и след малко се върна с две леденостудени бутилки кока-кола. Изглежда и през ум не му бе минало, че в подобна ситуация се предлагат и чаши. Линдзи мразеше да пие направо от бутилката, но нищо не каза.

— Искаш ли да видиш как съм се настанил? Ела да те разведе из апартамента.

— О, не, аз...

— Наех го обзаведен. Искам да си набавя още някои неща, така че недей да съдиш прекалено строго за обстановката. Това е дневната, която изобщо не използвам. Знаеш ли, много бях впечатлен, когато агентът от фирмата за наемане на жилища нарече бюфета скрин за сребърни прибори. И наистина се оказа, че вътре има пълен комплект сребърни ножове и вилици.

След това ѝ показа спалнята. В първия момент Линдзи изпита неудобство, но той не я покани да влезе.

— Леглото ми е огромно — има място за двама.

— Виждам. — Сети се за Нан Комптън и нейния явен интерес към Тад. Дали вече бе изпробвала леглото му?

Той я хвана за лакътя и я заведе в следващата стая.

— А тук се занимавам с моето хоби. — Посочи с бутилката към апаратите. — Луд съм на тема компютри.

— О, Божичко! — с престорено учудване извика тя, все едно че никога не ги беше виждала. — Сигурно си голям специалист?

— Тук изготвям голяма част от анализите. Снабдил съм се с най-новите програми. — Влезе в стаята, остави бутилката от колата и нежно докосна повърхността на компютъра.

Линдзи веднага се досети, че той проверява дали го е включвала.

По принцип компютрите се загряваха съвсем леко от електричеството. Беше изключила компютъра преди около четиридесет и пет минути, след като не бе успяла да проникне в

системата. Дали все още бе топъл? Все пак беше юни и в стаята беше топло. Нямаше климатична инсталация, само електрически вентилатор, изправен на пода.

Линдзи затаи дъх. Тад всеки момент можеше да попита: „Защо си се ровила в компютърните файлове?“

Но той само плъзна ръка по компютъра и нищо не каза.

— Искаш ли да ти покажа нещо? — попита я. — Тази програма е изработена в малка лаборатория в Деминг, Ню Мексико. Автоматично съставя графика на дебита и кредита, след което оформя данните в балансови отчети и дори може да наподобява индивидуалния стил на всяка фирма.

Линдзи разсеяно го слушаше. Той очевидно се опитваше да запълни времето, докато реши какво да предприеме спрямо нея.

„Продължавай да настъпваш.“

— Всъщност малко съм ти сърдита, че не замина за Марсилия и не изпълни молбата ми — каза тя и тръгна към дневната. Намираше се тук, за да научи нещо повече за Тад, а сега разговаряше с него — каква по-добра възможност от това? Но не се чувстваше достатъчно сигурна в помещението с компютрите, които пазеха неговите тайни.

— Да, предполагам, че трябва да ти поискам извинение — съгласи се той, доста озадачен.

— Наистина ли си помисли, че те изпращам в Марсилия с определена цел?

— Е... всъщност, да.

— Така ли правите вие на Уолстрийт?

— Непрекъснато!

— И каква според теб е моята цел? — Въпросът беше опасен, но Линдзи искаше да го накара да се разприказва.

— Ами например някоя машинация с резултатите от моите изследвания.

— Моля? — Сега вече тя беше изненадана. Струваше й се съвсем естествено да подозира Тад, но никога не й беше хрумвало, че той също би могъл да изпитва недоверие към нея. — Защо мислиш, че се интересувам от твоите изследвания?

— Защото те оказват влияние върху политиката на банката. Спокойно би могла да извършиш злоупотреба.

Младата жена усети как се изчервява при това предположение. Дори чак ѝ стана горещо от възмущение. Как се осмеляваше! И все пак... всеки честен човек, който си е помислил, че са го отстранили от Лондон с измама, съвсем логично би могъл да стигне до подобен извод.

В този момент Тад попита:

— Кой беше онзи здравеняк, с когото се карахте оня ден?

— Бари ли? — Усети, че той отново е поел инициативата в свои ръце. — Бари ми е стар приятел.

— Това ли беше прочутият Бари Уайвълстоун?

— И с какво е толкова прочут?

— Момчетата в банката казват, че ходите отдавна, въпреки че бил голям досадник.

Разговорът изобщо не се развиваше според плановете ѝ. Тя хладно изрече:

— Личният ми живот не засяга никого.

— Да, но доколкото успях да забележа, той нямаше много добро отношение към теб. Държа се направо грубо.

— О, това беше... доста необичайно. Бари просто беше в лошо настроение.

— И това му дава право да се прави на Тарзан?

— Наистина не разбирам от къде на къде съм длъжна да...

— За какво беше разправията? Да не би да те е принуждавал да направиш нещо нередно? Например да му предоставиш вътрешна информация. Познах ли?

— Бари ли? — Не издържа и избухна в смях. — Бари не би могъл да се възползва от никаква поверителна информация даже ако цифрите започнат да танцуват канкан пред очите му. Той е пълен невежа в областта на финансите.

— Невежа, така ли? — В тона му се появи особена нотка.

— Всъщност той винаги е презирал правенето на пари и...

— Какво?

Линдзи въздъхна.

— Все едно всички скоро ще се досетят. Ние с Бари скъсахме.

— О, значи това било!

— Е... да.

Тад съвсем неочаквано се усмихна и лицето му отново светна.

— Това е добре — каза.

Остави бутилката до подаръка върху масичката. Изправи се и се обърна към нея.

В следващия момент Линдзи се озова в ръцете му.

От изненада в първия момент остана напълно неподвижна. След това се отскубна от прегръдката му.

— Какво правиш...

— Хайде, стига. Беше само една приятелска целувка на благодарност за подаръка.

— Пусни ме, идиот такъв!

— Нека все пак да опитаме, може и да ти хареса.

Бутилката от кола все още беше в ръката ѝ. Реши, че ако се опита да я целуне, ще го удари по главата.

Но когато вдигна ръка, той я хвана за китката и я накара да пусне бутилката.

Целувката, която последва, беше доста странна. Много нежна и някак съвсем естествена.

— Ммм — промърмори той. — Как ти се струва?

— Престани с тези...

— Линдзи, това е само една целувка. — Устните му отново потърсиха нейните, но вече по-упорито, като че ли изследваха нова територия. Изведнъж Тад силно я притисна към себе си.

Между телата им имаше само една преграда — тънките летни дрехи. Линдзи почувства топлотата му, долови ритъма на неговото сърце.

А може би нейното сърце туптеше така забързано? Нещо я накара да отговори на целувката. Затвори очи, убедена, че трябва да се отдръпне, но вместо това ръцете ѝ се плъзнаха към раменете му. Несъзнателно го придърпа към себе си.

За един странен, почти неземан миг двамата се сляха в едно цяло. Сякаш кръвоносните им съдове се обединиха и сърцата им започнаха да бият едновременно. Внезапно Линдзи усети в прегръдката му някаква промяна — като че се опитваше да я повдигне от пода и да я отнесе — но къде? Към кулминацията на избухналата страст?

По-късно тя така и не можа да си спомни откъде намери толкова сили в себе си, за да се освободи от ръцете му. Грабна чантата си и

хукна по-далеч от този човек, от стаята, от апартамента, от сградата.

Линдзи не можеше да овладее чувствата си; беше безсилна, победена. Все едно че вътре в нея имаше някакъв долен предател, който я беше хвърлил в ръцете на врага.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Спирката на автобуса се намираше в края на улицата, на която живееше Тад. Линдзи се качи, препъвайки се. На всяка цена трябваше да се разграничи от това, което се бе случило преди малко — и физически, и емоционално. Подаде на шофьора една лира и седна. Затвори очи и се опита да се успокои.

Не можеше да разсъждава нормално. Линдзи се чувстваше загубена и напълно безпомощна в обзелия я ураганен вихър от мисли и чувства.

Мина известно време, докато се съвземе. Когато погледна през прозореца на автобуса, разбра, че е стигнала Северен Лондон, където никого не познаваше. На следващата спирка побърза да слезе.

Отби се в миниатюрна градинка със слънчев часовник и няколко пейки. Седна, извади мобилния телефон и се обади във фирмата за коли под наем, чиито услуги от време на време ползваше. Обикновено когато се намираше в района на Лондон, Линдзи си поръчваше такси, или се возеше в обществения транспорт. Наемаше кола само ако се налагаше да пътува на по-големи разстояния. Знаеше, че може да се разчита на качеството и бързината на обслужване на тази фирма.

След минута вече бе поръчала колата да я чака в Доклендс. После се обади в оранжериите, за да предупреди Госуами, че ще пристигне след няколко часа. До апартамента взе такси, събра си багажа за броени минути и слезе до Кейбът Скуеър да изчака колата.

Докараха ѝ чисто нов мощен черен пасат. Линдзи се разписа, даде бакшиш на шофьора, който ѝ предаде колата, и седна на волана. Отначало, докато беше в града, караше бавно заради натовареното съботно движение, но когато Лондон остана зад гърба ѝ, веднага увеличи скоростта.

С всеки изминат километър, който я отдалечаваше от апартамента на Бърслоу Стрийт, Линдзи се чувстваше все по-уверена в себе си. Тя караше добре и усещането, че владее колата, донякъде успя да възстанови поразклатеното ѝ самоуважение.

Как можа да бъде такава глупачка? Да се остави да бъде ухажвана, даже съблазнена, и то точно когато трябваше да бъде особено бдителна. Защото Тад беше опасен противник, който умееше да се преструва.

Линдзи добре разбираше, че той няма никакви илюзии относно целта на нейното присъствие в апартамента му. Не можеше да не се досети, че е отишла там, за да си пъха носа в неговите тайни. А неочакваната целувка беше неговият начин да я накаже. „Въобразяваш си, че можеш просто ей така да влезеш в дома ми и да ме шпионираш? Сега ще ти покажа!“ — това беше неговото послание.

Много добре. Беше си получила заслуженото и разбираше смисъла на постъпката му. Но повече не биваше да рискува. Тад беше прекалено бърз и прекалено безмилостен.

Безмилостен ли? Но за един кратък миг Линдзи бе почувствала, че той е обладан от не по-малко силна страст. Това не означаваше непременно, че е безмилостен.

Да, но беше нагъл. Беше се възползвал от момента. В края на краищата той вече знаеше, че е скъсала с Бари — нали тя самата му го каза. Линдзи беше проникнала на негова територия и така сама се бе оставила в ръцете му. Защо да не се възползва?

Логично бе да се сърди на Тад, но всъщност се ядосваше главно на себе си. В първия момент, когато той влезе, бе допуснала глупавата грешка да покаже, че се е изплашила. Но нали след това се овладя? Доста добре се справи, когато го накара да се почувства неудобно, че е напуснал конференцията. Защо не продължи да го напада? Защо прояви такава слабост?

Беше безсмислено да се преструва, че той не бе отгатнал чувствата ѝ. В онзи момент и двамата много добре знаеха какво изпитват. Тя го желаше също толкова силно, колкото и той нея. Подобно нещо не можеше да се скрие и нямаше как да се отрече.

Но това беше само миг, един кратък миг колкото един удар на часовника или едва доловимо преместване на Земята около оста ѝ. Да, беше се случило, но вече бе минало.

Сега вече Линдзи трябваше да си наложи да го забрави. Всеки би могъл да изпита импулсивно желание. Това бе само физическо усещане, нищо повече. Нали беше избягала от него? Ако някой я обвини, винаги можеше да каже, че това нищо не означава за нея.

И това си беше самата истина. Нищо не означаваше. И не би могло да означава. Нищо не изпитваше към Тад. Той й внушаваше само недоверие, подозрения и безпокойство.

И все пак трябваше да признае, че тази сутрин бе загубила. Беше отишла до апартамента да научи нещо за него и не бе успяла. И още по-лошо — остави се да бъде заловена на местопрестъплението. Той й бе демонстрирал своето превъзходство, като почти я бе съборил на земята.

До следващата среща трябваше да измисли как да компенсира поражението, така че крайният резултат да бъде в нейна полза. Изискваше го нейната репутация. Все пак тя беше Линдзи Дънфорд, човек, уважаван от колегите си. Никога не би допуснала някой да й се подсмива, че почти е успял да я вкара в леглото си.

Линдзи не забеляза как отмина малките градчета Есекс, Ръмфорд, Харолдс Ууд... Но когато от двете страни на шосето се показаха зелените поля, веднага усети тяхната свежест и спокойствие и се почувства по-добре. Радваше се на поточетата, които напояваха земята, и на големите дървета, чиито сенки бяха толкова приятни в горещия юнски ден. При Уикфорд зави вляво към Уонси Айлънд — зеления остров, заобиколен от водите на реката, част от които се вливаха в Северно море, а другите продължаваха нагоре към Фаулнес Сендс.

Иначе спокойната магистрала бе натоварена, тъй като започваше сезонът на почивките. За известно време я забави кола с каравана, но скоро отби към един от многото къмпинги. Беше открит и сезонът за ветроходство: в Кроуч няколко бели платна спокойно се носеха към делтата на реката, подпомагани от морския вятър.

Когато пристигна във фермата, Линдзи бе възстановила равновесието си благодарение на успокояващото съчетание на зеленината на полята и сините морски води. Сега вече бе в състояние спокойно да обмисли проблемите си. Имаше най-малко четиридесет и осем часа преди да се наложи отново да види Тад. А ако междувременно той я потърсеше в къщата в Пътни, щяха да го препратят на друг номер. Там обаче никой нямаше да вдигне телефона. Така той щеше да разбере, че според нея няма причина да поддържат връзка, тъй като всъщност нямат нищо общо.

Освен един светъл миг, когато почти бяха изпитали блаженството на рая. Но той бе отминал.

Линдзи влезе с колата във фермата и веднага срещу нея се затичаха Силия и Алис.

— Нали имаше някаква неотложна работа в Лондон? — забеляза майка ѝ.

— Да, но вече я свърших. Здравей, миличко! — това вече се отнасяше до дъщеря ѝ, която изгаряше от нетърпение да сподели важни новини. — Нека да оставя колата и веднага идвам при тебе.

Алис се качи при нея и търпеливо изчака, докато Линдзи обърне колата, за да я намести на мястото за паркиране. Когато слязоха от колата, момиченцето гордо обяви:

— Мамо, вече мога да се справям с връзките за обувки!

Линдзи погледна към малките крачета, обути в сандали.

— Но ти нямаш връзки, обич моя.

— Джамну ми показва как да завързвам неговите.

Линдзи избухна в смях. Майка ѝ отбеляза:

— Това е то любовта!

Алис, доволна от постижението си, се втурна към майка си и я прегърна. Линдзи я взе на ръце.

Колко естествено, колко чисто бе всичко тук... Семейство Госуами и техните приятели работеха в пълна хармония. Младежите се грижеха за зеленчуците, родителите им караха камионетки или управляваха по-сложните апарати, а най-възрастните се занимаваха в канцеларията или се грижеха за дома. Рядко някой оставаше недоволен, а ако възникнеше спор, веднага го уреждаха. В известен смисъл отношенията във фермата бяха не по-малко сложни, отколкото в „Ойстрав“, но за разлика от банката, тук нямаше съревнование, нямаше стремеж към господство.

За обърканите чувства на Линдзи тази атмосфера беше като балсам и тя се остави на нейното лечебно въздействие. Отиде да види специалната леха с домати на дъщеря си, проведе дълъг разговор с един от възрастните представители на семейство Госуами за финансирането на допълнителни оранжерии, помогна на една от племенничките да попълни документите за постъпване в колеж.

Късно вечерта двете със Силия взеха по чаша вино и седнаха под храстите на ябълковите дървета в градината. От реката подухваше

приятен лек ветрец.

— Случило ли се е нещо? — попита Силия.

— Не, защо?

— Изглеждаш ми малко потисната.

За миг Линдзи изпита желание да разкаже всичко на майка си. Но как да ѝ го опише? Дори не бе сигурна какво точно изпитва по отношение на това, което се бе случило в апартамента на Тад. Как тогава да го разкаже?

— О, имах много изморителна седмица — уклончиво отговори тя. — Винаги когато времето се затопли, в Сити става задушно.

— Права си. Но тук е много приятно. Опитай се тези два дни да се отпуснеш, скъпа. Напоследък се случиха толкова много неща...

При това положение Линдзи реши нищо да не споделя с майка си. От една страна, изпита облекчение, но, от друга, съжеляваше.

На следващия ден Тапти реши да заведе Джамну на риба. Алис беше отчаяна. Джамну, който беше много горд от това, че неговият братовчед му е поверил една от своите въдици, ясно даде да се разбере, че не желае неговата малка обожателка да се навърта наоколо.

— Знаеш ли какво ще направим? — каза Линдзи, когато забеляза треперещата долна устничка и пълните със сълзи очи на дъщеря си. — Искаш ли да отидем при тях, когато стане време за обяд? Ще им занесем кошница с храна.

— Наистина ли? — попита Тапти, едновременно учуден и доволен. — Страшно мило от ваша страна, госпожо Дънфорд.

— Ще ви донесем много вкусни сандвичи — обеща тя. — Нали, Алис?

— О, да! И от вкусното пещуари нан на леля Нита.

Силия прошепна в ухото на дъщеря си:

— Трябваше да се насочиш към дипломатическа кариера.

Когато стана време за обяд, трите тръгнаха на пикник с две големи чанти, пълни с храна. Пътят минаваше през сенчеста поляна, която излизаше на една пътечка през блатистата долина. В знойната омара на летния ден отдалече се забелязваше кулата на „Сейнт Мери“ в Бърнхам. Тук теренът беше равнинен, имаше само няколко къщурки. В пейзажа имаше нещо холандско — светлината се пречупваше в блатистия бряг и в кафеникавите води на реката.

Кеят беше доста дълъг, за да могат въдиците на рибарите да достигнат речните дълбини. Така беше по-удобно и за гребните лодки, завързани на брега. Тапти започна да мърмори по адрес на техните собственици.

— Използват ги само през уикенда. Всяка събота отиват до отсрещния бряг и часове наред се шляят, без нищо да правят. Защо не вървят някъде другаде?

— А защо не слезете в някоя от лодките и не ловите риба оттам?
— предложи Линдзи.

Той я погледна учудено:

— Но... ами ако собствениците се върнат?

— Е, тогава той ще си премести лодката и на кея ще има повече място.

Джамну веднага скочи в най-близката лодка. След моментно колебание Тапти го последва. Момчетата хвърлиха въдици и застинаха в очакване рибата да започне да кълве, без да обръщат повече внимание на съществата от женски пол на кея.

Алис с копнеж погледна към водата.

— Мамо, не може ли малко да поплуваме? Бабаджи не ми позволява, понеже било опасно. Но ти нали ще ме пазиш?

— Не зная дали е разумно, мила — отвърна Линдзи, като наблюдаваше бързото течение и вълните, които се разбиваха в острите колове на кея. — Струва ми се, че водата не е много приятна, а освен това не си носим бански костюми.

— Освен това след малко ще обядваме, а мама ти е казала, че не е хубаво да се плува с пълен стомах — обади се Силия. — Нали искаш да опиташ от вкусните неща, които донесохме?

Алис естествено нямаше намерение да се отказва от храната, а и не искаше да се отделя от Джамну. Мисълта за плуването бързо бе изоставена. Трите седнаха, провесили крака от кея, и подадоха сандвичите и леденостудения плодов сок на въдичарите. Водата почти стигаше до обувките на двете жени, а Тапти и Джамну в лодката се намираха на равнището на очите им.

— Ама че бързо се движи водата — учудено отбеляза Алис и се наведе да подаде чиния с пешуари нан на своя кумир. През цялото време баба й здраво я държеше за колана на шортите. Край тях минаха две диви патици, като поглеждаха с надежда към храната.

Този свят беше толкова далеч от лондонското Сити и неговите проблеми.

Когато стана време майка ѝ и баба ѝ да си тръгват, Алис за пръв път прояви безпокойство.

— Защо да не мога да се прибера вкъщи с вас? — нацупи се тя.

— Мислех си, че тук ти харесва — каза Линдзи.

— Да, но искам да си плувам в басейна и да видя Еди и Трейси.

„Изобщо не спомена Бари“ — помисли с облекчение майка ѝ.

— В момента ние с баба ти не живеем в къщата в Пътни, а Еди и Трейси заминаха...

— Заминали са! — разтревожи се детето.

— О, само отидоха да си починат — успокои я Линдзи. — Нали и ти си на почивка? Е, Еди и Трейси също решиха малко да сменят обстановката. А когато Еди отсъства, няма кой да се грижи за басейна и...

— Да, защото Еди е по поддръжките... — прекъсна я Алис, като си припомни реда в къщата.

— Да, Еди отговаря за поддръжката на къщата и когато го няма, не можем да използваме басейна. Така че е безсмислено да се връщаме в Пътни заради плуването.

— Може би утре Бабаджи ще ме заведе в градския басейн — замислено изрече момиченцето. — Той казва, че трябва да си подравня растенията. Нали не ги боли, когато откъснеш едно малко листенце, мамо?

— Не, те знаят, че го правиш за тяхно добро — успокои я майка ѝ.

— Също като доктор Милнър, когато ми направи инжекция ли?

— Точно така. — Прегърнаха се, а Силия се обърна и маха с ръка на Алис, докато фермата не се скри от погледа им. Линдзи погледна в огледалото и попита:

— Нали не се разплака?

— Не, чувства се добре. Не се тревожи, скъпа. Явно голямата лъскава кола я накара да се замисли дали няма да е по-добре да се прибере вкъщи. Но надали иска да остави Джамну.

— Горкият Джамну! Непрекъснато е залепена за него.

— Всъщност той е много добро дете. Но сигурно всички десетгодишни момчета мислят петгодишните момиченца за ужасно

досадни. — Силия огледа колата. — Защо си с кола, скъпа? Заради претъпканите съботни влакове ли?

— Не, просто ми се прииска да шофирам за разнообразие.

— Не може ли да я задържим за известно време? Мразя да бъда без кола, а ми се иска да обиколя квартала. Може да има и други магазини, освен тези, които видях досега.

— Разбира се, че можем да задържим колата, щом искаш. В сградата има гараж. Само имай предвид, че тази кола е малко по-различна от ситроена ти.

Двете започнаха да спорят за начина на шофирането на различните модели коли и на следващата отбивка си размениха местата, за да може Силия да изпита мощната кола на почти пустото шосе. Стигнаха Доклендс вече на смрачаване.

На следващата сутрин Судин дойде както обикновено да закара Линдзи в банката и тя остави колата на майка си. Съмненията и притесненията от края на миналата седмица бяха останали зад гърба ѝ. Спокойно се готвеше да посрещне изненадите на новия работен ден.

Судин вече знаеше, че Линдзи е прекарала почивните дни във фермата.

— Разбрах, че сте ходили на риболов — каза той и се усмихна при тази мисъл. За него госпожа Дънфорд беше полубожество, обитаващо високите сфери на финансовия небосклон. Трудно му бе да си представи как носи кошница със сандвичи на двама млади въдичари.

— Обаче нищо не хванахме. Надявах се и ти да дойдеш със семейството си, Судин.

— Не можахме. Вчера празнувахме рождения ден на най-малкия ми син. — Той помълча, преди да продължи: — Но вечерта минах с колата покрай вашата къща.

— О, Судин, моля те, не се излагай на опасност...

— Нищо особено не се случи. Тъкмо излизах на Еджфорд Роуд, когато срещу мен се появи патрулна кола.

— Да, помолих ги да минават през определен интервал от време...

— Все пак исках да ви предупредя, за да не се уплашите. Човекът от охраната попита какво правя там и аз казах, че съм ви приятел. Предполагам, че той ще докладва в агенцията си. Когато ви

съобщят, че са спрели някакъв човек, искам да знаете, че става дума за мене. Детективът ме помоли да се легитимирам. Истински професионалист.

— Звучи доста успокоително — каза тя. — Още веднъж ти благодаря, Судин.

По-голямата част от сутринта премина в телефонни разговори. В сутрешните вестници се бе появило съобщение за приватизацията на строителна фирма, което бе предизвикало промени в стойността на акциите на някои клиенти. Линдзи ги увери, че акциите им ще бъдат олихвени на първоначалната стойност и ги посъветва да изчакат, докато пазарът се успокои и тогава да преценят дали все още искат да инвестират в компанията.

Тъкмо приключваше с последния разговор, когато вратата на кабинета ѝ се отвори и влезе Тад.

— Искаш ли да обядваме заедно? — попита той. — Предлагам да излезем по-рано, за да избегнем навалищата.

Линдзи бе поразена от нахалството му. Още не бе успяла да овладее гласа си, когато той добави:

— Разбира се, няма да ходим в „Дандис“. Да потърсим нещо тихо.

— Не, аз... имам други планове за днес.

— Линдзи, трябва да поговорим...

— Не мисля, че е необходимо.

— О, стига! Какво ще кажеш за събота? Не можеш да се преструваш, че...

— Трябва да ме извиниш, Тад, заета съм — студено го прекъсна тя. И като потвърждение на думите ѝ телефонът започна да звъни.

— Виж, не ми се сърди, че се възползвах от...

— Някой ме търси по телефона...

— Остави телефона да си звъни — каза той и повиши глас, за да го заглуши.

От съседната стая Милисънт бе чула как някой повиши глас и веднага дойде да види каква е причината. Застана до вратата, но не посмя да влезе.

— Линдзи, има ли някакъв проблем? — тревожно попита тя и погледна към звънящия телефон.

— Не, всичко е наред. Господин Тадиешки вече се канеше да си тръгва.

Милисът се отдръпна и направи на Тад място да мине. Той я последва, но при вратата спря и се обърна.

— Е, добре тогава. — Отново повиши глас, за да надвика телефона. — Кога ще ми върнеш ключа от апартамента? Чистачката си го иска.

Ако специално си бе поставил за цел да я вбеси, бе намерил най-добрия начин. Линдзи изненадано вдигна поглед, а няколко любопитни дилъри, чиито бюра се намираха най-близо до кабинета ѝ, се надигнаха, за да чуват по-добре. Дори лоялната Милисът беше заинтригувана.

Но Тад най-спокойно си тръгна.

Телефонът продължаваше да звъни. Линдзи вдигна слушалката, доволна, че се появи някакво извинение да не дава обяснения на секретарката си. Любопитните се наведоха над бюрата си и отново насочиха вниманието си към цифрите на екраните на компютрите. Милисът се прибра в кабинета си.

След около половин час, когато приключи с телефонните разговори, Линдзи извади чантата си. Изсипа съдържанието ѝ върху бюрото. Сред обичайната бъркотия от автобусни билети, смачкани носни кърпички, слънчеви очила и дребни монети изрови ключа от апартамента на Тад.

Сложи го в плик и извика Милисът.

— Моля те, иди при господин Тадиешки и му предай това.

Съвсем объркана, секретарката взе плика, в който явно се виждаше, че има ключ, и излезе.

Върна се след около минута.

— Господин Тадиешки благодари и също ме помоли да ви предам нещо.

Без особено желание Линдзи взе бележката. Ако беше извинение от Тад за безобразното му поведение, изобщо не искаше да го чете.

Но все пак се налагаше да види какво ѝ изпраща. Разгъна листа и там, акуратно написани на машина, прочете отговорите на въпросите, които го бе помолила да проучи на семинара в Марсилия.

Линдзи още веднъж се изненада. Значи след всичко, което се бе случило в онази паметна съботна сутрин, той се бе върнал обратно в

Марсилия! Докато тя наивно си представяше как ѝ звъни по телефона в Пътни или се опитва да я намери в апартамента в Доклендс, той най-спокойно си е седял в конферентната зала и е водил бележки.

Сега вече се убеди. Това, което за нея беше толкова важно, толкова вълнуващо, за него беше просто малко разнообразие.

Линдзи изпита едновременно облекчение и... разочарование.

Вдигна поглед от бележката и видя, че секретарката ѝ чака нареждания и я наблюдава с любопитство. Подаде ѝ листа.

— Вкарай тези данни в компютъра — каза. — В директория „Конференции“, файл „Марсилия“.

А би трябвало да каже: файл „Недоразумения“.

Когато стана време за обяд, Линдзи излезе от банката, тъй като, както бе споменала и пред Тад, имаше свои планове. Искаше да си купи някакви дрехи. Беше си взела много малко лични вещи от Пътни, а сега нямаше желание да се връща там сама, макар Судин да я беше успокоил, че хората от охранителната фирма наблюдават къщата. Тази вечер обаче трябваше да присъства на официална вечеря, организирана от една от най-старите фирми в Лондон, а нямаше подходящ тоалет.

Противно на убеждението на хората, Сити не се състои само от банки и финансови къщи. Наред с това тук се помещават и доста застрахователни компании, както и добри магазини. След час и половина обикаляне Линдзи си купи права черна пола от сурова коприна, дантелено бюстие и сандали с висок ток. Междувременно си избра и две памучни рокли, подходящи за летните горещини. Сигурно щеше да се спре на нещо по-различно, ако беше отишла в магазините, в които пазаруваше обикновено — „Харви Никълс“ или „Либърти“. Хареса ѝ десенът на големи цветя на роклите и дори ѝ се стори забавно временно да се откаже от традиционните тъмни коприни. Остави покупките при Стъдли и се обади на майка си.

— Сеси, купих си дрехи и няма да мога да се прибера с метрото. Можеш ли да дойдеш да ме вземеш с колата?

— Я виж ти, какво става с тебе?

— Винаги е приятно да си обновиш гардероба. Всичко, което взех от къщи, трябва да се занесе на химическо чистене.

— В колко да дойда?

— Ъ... някъде около пет. Буквално не мога да мръдна от телефона: непрекъснато се обаждат клиенти, които искат да купят

акции от строителната компания.

— Добре, до пет.

Точно когато остави слушалката, отново се появи Тад.

— Извинявай, че те прекъсвам — каза той с усмивка. — Какво ще кажеш да пийнем нещо след работа?

— Не, благодаря.

— О, стига! Престани да се инатиш, Линдзи!

— В пет ще дойдат да ме вземат...

— Само не ми казвай, че си се сдобрила с оня едър побойник.

— А тебе какво те засяга това? — ядоса се тя. — Моля те, върви си.

Няколко глави отново се надигнаха, за да видят какво става — вече за втори път този ден — между шефката на отдела и Тад Тадиешки. Тад беше застанал с гръб към залата и вероятно нямаше представа с какъв интерес го наблюдават. А нищо чудно и да го осъзнаваше.

— Естествено, че ме засяга — възрази той. — Ако отново ще идва шампионът по свободна борба, трябва да съм наблизо, за да...

— Щом толкова държиш, ще ти кажа — майка ми ще дойде да ме вземе — отвърна тя. — А сега, ако не възразяваш, имам още доста работа. — Линдзи наведе глава над документите на бюрото си и не вдигна очи, докато не се убеди, че Тад най-после си е отишъл.

Постепенно започна да съжалява, че е помолила майка си да я вземе от работа. Беше горещо и задушно. Малко плуване в Центъра по красота нямаше да ѝ се отрази зле. Освен това, за да бъде пред банката в пет, Силия трябваше да пътува през целия град в най-натоварените часове. Линдзи вече се чудеше дали да не отмени срещата, но се сети, че тогава трябва да побърза да поръча такси. Докато обмисляше как да постъпи, забеляза Тад, който се разхождаше из залата, и си спомни, че го беше уведомила за планове си. Не биваше да ги променя, защото той щеше да помисли, че го избягва.

Видя как Нан Комптън се опита да го задържи до бюрото си. Тя използваше всеки удобен случай да разговаря с него. Скоро мониторите бяха изключени и дилърите се приготвиха да си тръгват. Малка групичка се събра край бюрото на Нан; очевидно имаха намерение да отскочат до „Дандис“. Илейн кимна към кабинета на

Линдзи. Тад поклати глава — очевидно им обясни, че тя има други планове. По устните му разбра, че казва:

— Майка й щяла да дойде да я вземе от работа.

— Откъде знаеш? — попита Нан достатъчно високо, за да се чуе през стъклената преграда на кабинета.

Той направи успокояващо движение с ръка и очевидно обясни:

— Вече я питах.

Нан се намръщи, стана, взе си чантата и рязко тръгна към гардероба.

Линдзи тихо въздъхна. Много добре, че щеше да се отърве от всички тях и да се прибере вкъщи със Силия.

След малко се обади Стъдли, за да й съобщи, че майка й я чака във фоайето. Линдзи веднага слезе с асансьора, претъпкан със служители на банката, които също като нея бързаха да се приберат у дома. Силия беше оставила колата в една от близките преки и взе част от пакетите, за да помогне на дъщеря си.

— Това не е ли кутия за обувки? — попита тя.

— За довечера си взех едни сандали...

— Къде ще ходиш?

— Канена съм във „Фарийрс Хол“ на вечеря с Лондонската група по ресурсите...

— О, Линдзи, нали щяхте да ходите заедно с Бари! — изплака Силия. — Сега какво ще правиш без кавалер?

— Ще се оправя — отговори тя. И веднага си представи как отива във „Фарийрс Хол“ под ръка с друг мъж, който много приличаше на Тад Тадиешки.

Наближиха паркинга и Линдзи се върна на земята. По пътя помоли майка си да я остави пред фризьорския салон. След един час се прибра и завари Силия, която вече беше разопаковала покупките, да се любува на италианските сандали.

— Как ми се иска и аз да можех да нося толкова изящни обувки — въздъхна тя.

— Нищо не ти пречи, мамо.

— Освен опасността да си изкълча глезена. Ами тези памучни рокли, Линдзи — смяташ ли да ги носиш в банката?

— Да. Днес облякох последната чиста рокля от Пътни. Всичките ми дрехи трябва да се занесат на химическо чистене.

— Но скъпа, те изобщо не приличат на дрехите, с които обикновено ходиш на работа.

Младата жена вдигна рамене.

— Всъщност нямах голям избор. Набързо минах по магазините през обедната почивка и купих каквото имаше. Но и двете рокли ми харесват. — Тихо въздъхна. — Животът ми съвсем се обърка. Защо да не си облека нещо по-различно?

Имаше много време, докато започне да се приготвя за вечерта, и Линдзи направи чай. Седнаха в кухнята и Силия се зачете в рецептата за вечерята, която смяташе да си приготви.

— Взех я от един приятел по Интернет — обясни тя. — Занимава се с експорт на такова дървесина от Банкок, така че сигурно е оригинална тайландска кухня...

— Като спомена Интернет, какво става с нашето разследване на мръсните пари в банката?

Майка ѝ възмутено размаха листа с рецептата и каза:

— Не съм длъжна да прекарвам цялото си време в преследване на мошеници. Имам и други интереси...

— Извинявай. Даже ми се струва, че прекаляваш с тези компютри...

— Прекалявам ли? Скъпа, не ставай смешна. Нали знаеш, че това ми доставя удоволствие. Но ми писна да се вирам в цифри, особено след като, за разлика от теб, те нищо не ми говорят.

Линдзи си спомни компютрите, подредени в стаята на Тад. Той също разбираше езика на цифрите, а ако се предположи, че разполагаше с необходимото ноу-хау, също като Силия би могъл да получи достъп до файловете на банката.

— Сеси...

— Какво?

— Можеш ли да се промъкнеш в компютъра на частно лице?

Майка ѝ застина.

— На частно лице?

— Да.

Силия бавно и много внимателно остави чашката.

— И кое е това частно лице?

— Струва ми се... Мисля, че същият човек е ровил в моите файлове в банката.

— О, значи ти искаш да му отговориш със същото? — Това, изглежда, промени нещата. Тя вече не изглеждаше толкова възмутена.

— Става въпрос за човек, който ме притеснява. Откакто се появи на сцената, всичко се обърка...

— Надявам се не допускаш, че той е изпратил анонимните писма?

— Не зная. Би могъл. В него има нещо...

— О, в такъв случай нямам нищо против и ние да... — Силия говореше припряно като нервно стискаше и разпускате пръсти. — Никога не съм правила подобно нещо. Имам предвид да проникна в нечия лична територия. Нали разбираш, че това е незаконно и... не съвсем почтено?

— Зная и те разбирам. Ако не искаш, няма да го направим.

— Този компютър... в банката ли е?

— Не, в апартамента му.

Силия не се сети да попита откъде тогава дъщеря ѝ знаеше за него. Вместо това взе бележника, който беше окачен на шнур до телефона в кухнята, и започна да уточнява подробностите. Когато си записа името и адреса, попита:

— А с какъв компютър работи?

— Не зная. Но е внушителен и към него са прикрепени доста неща...

— Опиши ми формата? Имаше ли знак на производителя?

Линдзи се опита да си представи масичката на няколко нива и оборудването, сложено на нея. Майка ѝ записа всичко, което тя успя да си спомни.

— Изглежда е нов вид модем. А това тук трябва да е скенер. Казваш, че на монитора веднага се е изписало „Кой е?“

— Да, но не успях да открия верния отговор.

— Подаде ли неговото име?

— Естествено, във всички варианти, за които успях да се сетя. Опитвах и разни исторически имена, но нищо не се получи.

— На каква програма работеше?

— Не зная.

— Какви икони се появиха на екрана?

— Не помня. Нищо необичайно, за да ми направи впечатление.

Силия замислено почука с молив върху бележника си.

— Е, ще започнем да мислим за паролата, когато стигнем до нея. Първо трябва да открия компютъра. И естествено той трябва да бъде включен в мрежата. Мислиш ли, че го е използвал, за да проникне в служебните ви файлове?

Линдзи почти извика:

— Да! И мисля, че точно това е предназначението на цялата тази техника!

— Да следи информацията във файловете на банката?

— Да.

— Е, тогава не може да не е оставил някакви следи. Ще го хвана.

Младата жена озадачено поклати глава. Никога нямаше да проумее как Силия — един толкова обикновен човек във всяко отношение — можеше да накара електронната техника да се подчинява на командите ѝ.

Вечерята във „Фарийрс Хол“ беше великолепна, компанията — приятна. Линдзи се обади да предупреди, че нейният придружител Бари Уайвълстоун ще отсъства и масата беше пренаредена. До нея седна забавен архитект от Уелс и тя забрави за дебнещата опасност, компютрите и Тад Тадиешки.

Когато се прибра, майка ѝ вече си бе легнала. На масичката до леглото ѝ имаше бележка, в която пишеше: „Засега нищо“. На сутринта Линдзи както винаги стана рано и не успя да я разпита за подробностите.

Когато дилърите започнаха да се събират в залата, тя забеляза как няколко души любопитно погледнаха към нея. В първия момент не разбра с какво е привлякла вниманието им, но след това се загледа в собственото си отражение в стъклената стена на кабинета и се досети. Естествено — беше облечена в нещо напълно различно от обичайната коприна в меки тонове. Беше си сложила бяла памучна рокля на кафяви и жълти цветя.

Стана ѝ смешно. Колко бяха странни хората! Какво значение имаха дрехите?

Но явно имаше. Докато преминаваше през залата, за да отиде на съвещание в отдела по инвестиции в лицензни и патенти, дочу разговор, който бързо бе прекъснат след нейното появяване:

— ... и напълно различен външен вид!

— Сигурно Тад не обича официални рокли...

Линдзи почувства, че се изчервява, но не спря.

Наистина ли си въобразяваха, че си е променила стила на обличане, за да достави удоволствие на Тад Тадиешки? Как можеха да бъдат толкова наивни и да правят изводи от незначителни неща? Всички дилъри бяха такива клюкари! Спомни си, че всъщност колегите ѝ не подозираха за нейните лични неприятности — не знаеха, че е напуснала дома си, че има нужда от охрана и е принудена да живее в постоянна несигурност и съмнения.

Когато се прибра от работа, Силия я очакваше с нетърпение. Имаше много доволен вид.

— Намерих го! Хванах го на въдицата! Ела да видиш.

Линдзи последва майка си. На екрана на компютъра примигваше съобщение.

То гласеше „Кой е?“ Беше същото, което Линдзи лично беше видяла в апартамента на Тад.

— Мамо, ти си страхотна!

— Виж, включен е двадесет и четири часа в денонощието в очакване на важно съобщение по Източното стандартно време...

— Или може би защото компютрите на банката са включени непрекъснато, а той иска да е в течение на всички новини...

— Така че сега остава само да намеря отговор на въпроса „Кой е?“.

— Ще го направиш.

— Може би... Този човек е умен, Линдзи. Отне ми доста време, докато го хвана...

— Мамо, не се увличай и недей да стоиш цяла нощ будна — разтревожи се Линдзи. Беше забелязала в очите на майка си войнствен плам и настървение за преследване на плячката.

— Добре. А и да си призная, засега нямам представа какво да правя — съгласи се тя, протегна се в креслото и скръсти ръце. — Цял следобед се блъскам над тази парола и май окончателно се обърках. Най-добре е да си дам малко почивка. Утре мисля да отскоча с колата до Есекс, за да видя Алис и да забравя за проблема. Даже може да остана там да спя и да се прибера чак в четвъртък.

Беше отлична идея. На Линдзи никак не ѝ се искаше майка ѝ да се изтощава от работа. И тъй като още бе рано, излезе да купи подарък за Алис. Доклендс се оказа доста оживен квартал: магазините работеха

до късно, за да могат хората, които се прибират от работа, да си напазаруват. Младата жена взе книжка с картинки за изрязване и ножици с тъпи върхове. Усмихна се, като си представи как нейната Алис ще се увлече по новата игра.

На следващия ден нещата в банката тръгнаха зле още от сутринта. На електронната поща я очакваше писмо, на което незабавно трябваше да реагира, а екипът бавно се събираше за работа. Последна пристигна Нан Комптън.

— Какво е това? — възкликна тя, когато видя съобщението, което ѝ бе оставила Линдзи, и след малко връхлетя в кабинета ѝ. — Значи не мога и една минута да закъснея, без да направя сцена?

— За бога, Нан, нямам нищо против да закъсняваш дори и всеки ден, но днес имаме писмо от Нютън и...

— Нютън, Нютън! И кой е той? Сигурно пак някое твое протеже?

— Нан, какво ти става? Нютън ми е приятел от Централната търговска банка на Италия...

— О, значи си имаме и италиански любовник? Така ли го правиш? Тесни контакти през...

— Нан, да нямаш махмурлук или си станала с левия крак? — прекъсна я Линдзи, разтревожена от настъпващата криза. Изобщо не обърна внимание на думите ѝ. — Веднага трябва да прехвърлим тези акции от туристическата агенция на Бимонди, защото Нютън каза, че...

— Нютън казал, Дънфорд повторила и всички ние веднага подскачаме като марионетки...

— Нан, веднага се заеми с прехвърлянето на акциите. Или предпочиташ да помоля Илейн или Мило?

Нан ѝ махна от вратата.

— Нали съм втора след шефката...

— Е, тогава се дръж по подобаващ начин. Отиваш ли?

— На секундата — ядосано измърмори тя и изчезна в залата.

Линдзи бе прекалено заета, за да се замисли върху странното ѝ поведение. Сид Нютън бе изпратил предупреждение, че голяма италианска туристическа и хотелиерска фирма се намира пред банкрут. И тъй като някои от клиентите на Линдзи имаха акции от тази компания, тя беше длъжна да вземе мерки, за да предотврати загубите.

Същото щяха да правят и останалите банки в Сити, така че нямаше време за губене.

Беше си сложила втората нова рокля. Тя беше бледозелена с бели маргаритки и тъмнозелени листа, а платът падаше по-добре от твърдия лен на тази, която бе облякла предишния ден. Самата Линдзи нищо не забелязваше, но всички мъже в отдела я поглеждаха одобрително.

Цяла сутрин се занимаваха с италианската фирма. На обяд всички с радост излязоха на чист въздух, за да си починат и да съберат сили за следобедните битки.

Оказа се, че Нан е решила да удължи почивката си и отново се появи последна. Освен това, изглежда, обедът ѝ се състоеше главно от алкохол. В резултат на това не успя да се справи с една-две сделки. Мърморейки възмутено, отиде при кафе машината, за да си проясни главата.

Линдзи се доближи до бюрото ѝ, за да види какво прави. Беше забелязала грешките на Нан в собствения си екран.

— Нан, добре ли си? — загрижено я попита тя.

— Да, разбира се.

— Трябваше да си по-внимателна при онази продажба с Перамбан...

— Ще се оправя, само ме остави на мира.

— Нан, ако искаш да си починеш, мога да прехвърля сделката на Алек...

— Сама ще си я довърша, просто престани да ме тормозиш!

— Нан! — извика изненадано Линдзи. — Какво ти става?

— О, стига вече! — кресна Нан. — Ти никога не губиш самообладание, нали? Винаги идеална, винаги на върха! Въобразяваш си, че си много красива и никой мъж не може да ти устои. Особено когато се снимаш с официалните си рокли, нали? О, ще ти покажа аз на тебе!

И тя лисна кафето от каничката върху роклята с маргаритки на бледозелен фон.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

В залата на дилърите настана пълна тишина.

Линдзи стоеше като парализирана. Горещата кафява течност проникна през тънката памучна материя и я опари. Нан я гледаше със злобна усмивка.

— Нан! — извика Илейн и скочи от мястото си.

Тя се засмя:

— Страхотно, нали? И точно навреме. Вижте на какво заприлича хубавата й рокля!

— Нан, ела да седнеш...

— Разкарай се! Не е твоя работа! Най-после някой да я постави на мястото. — Сърдито изгледа ужасените си колеги. — Признайте си, че и на вас ви се искаше да го направите. Да разбере, че не е кой знае какво да бъдеш шеф на отдел!

— Нан, ти не знаеш какво говориш...

— Така ли? От месеци мечтая да се изприказвам. Естествено никой не говори така с шефа си. Кой би искал да му изстине мястото? Всички се държим като страхливци, когато става дума за работата ни. Това вече не ме интересува. Крайно време е някой да й каже, че с нищо не ни превъзхожда. Но нали тя винаги трябва да бъде на върха, винаги трябва да бъде първа! И винаги е получавала всичко, което поиска, и то за сметка на другите. Какво я интересува, ако е засегнала чувствата ви? Нали всички останали за нея са боклуци!

Макормик Локхарт се опита да я хване за ръката и да я издърпа настрана. Тя обаче успя да се отскубне.

— Я не ме пипай! За какъв се мислиш? — Движението й беше толкова рязко, че той бързо се отдръпна. Стори му се, че Нан е готова да го издере, а и изведнъж ръцете й заприличаха на ноктите на граблива птица.

— Повикайте Тад — прошепна някой.

Привлечен от крясъците й, Тад вече бе тръгнал към залата на дилърите.

— Какво става тук? — попита той, като видя Нан. Изглежда я преценяващо, след което се обърна към останалите. Едва тогава забеляза Линдзи, която стоеше безмълвно с рокля, цялата залята с кафе.

— Само ти можеш да ме разбереш, Тад — каза Нан почти умоляващо. — Знаеш защо го направих.

Той бавно се доближи до нея и тихо попита:

— Какво си направила, Нан?

— Аз... аз я наказах. Така ѝ се пада.

— Какво ти е направила?

— Какво ли? О, всички знаят какво ми е направила. Безкрайно съм ѝ задължена, нали? Тя ме взе на работа. И сега аз трябва да бъда благодарна, да се държа скромно, да се подчинявам на нейните заповеди и да се извинявам всеки път, когато нещата не вървят.

— А днес имаш проблеми, така ли?

— Да, днес има проблеми. Както и всеки ден. Не мога повече да понасям това положение — винаги да бъда втора след нея, най-добрата, непрекъснато да бъда тази, която губи...

— Нан, никога не съм искала да се чувстваш задължена... — започна Линдзи.

— Не, не, разбира се. Госпожа Самата щедрост раздава нареждания, учи ни как да изкарваме пари и да се грижим за интересите на нейните скъпоценни клиенти, а ако имаме малко повече ум — и за своите собствени. Всички знаем на кого трябва да благодарим за своите успехи, тъй като тя никога няма да допусне да забравим!

— Говориш глупости, Нан — каза Мак Локхарт. — Естествено, че заплатите ни и високите премии се дължат на...

— Да, и вие се справяте много добре, нали, господин Подмазвачов? От всички тук вие получавате най-висока заплата, с изключение на Нейно Височество. Толкова сте умен, толкова самодоволен, но не виждате, че само ви използват, за да може тя да си придава важност...

— Хайде, Нан, ела — намеси се Илейн. — Ела да отидем в лекарския кабинет да полегнеш малко...

— В лекарския кабинет! Няма нужда да ходя в лекарския кабинет. Вижте — нищо ми няма. — Тя размаха ръце. — Да виждате

рана или синина? Не, тук медицината е безсилна. — Нан се огледа надменно. — Какво ви става? Да не мислите, че съм се побъркала? И то само защото казвам на глас това, което вие си мислите!

— Стига, Нан, ела — продължи да настоява Илейн и я хвана за лакътя.

Тя издърпа ръката си.

— Никъде няма да ходя! Още не съм свършила!

Тад многозначително погледна към Линдзи. Тя веднага разбра. След като Нан не искаше да се оттегли от арената, тогава тя трябваше да отстъпи. Обърна се и безмълвно тръгна към кабинета си. Влезе, затвори вратата и се отпусна на стола.

Милисът веднага дойде при нея.

— Линдзи, обадих се на сестрата и казах, че Нан получи криза. Обеща да дойде.

— Благодаря ти.

— Искаш ли нещо за пиене?

— Да, чаша вода.

— О, Божичко, хубавата ти рокля! — съчувствено каза Милисът. Извади няколко книжни салфетки от чекмеджето и се опита да почисти роклята. След като разбра, че няма да успее, отказа се и отиде да донесе вода.

С треперещи ръце Линдзи поднесе чашата към устните си. Погледна към залата. Тад държеше ръцете на Нан в своите и нежно ги масажираше, докато застрашителните нокти не се отпуснаха и отново се превърнаха в човешки пръсти. Медицинската сестра, облечена в сива униформена рокля и с бяла касинка на главата, слезе от асансьора и енергично се запъти към залата на дилърите. Илейн взе чантата на Нан, готова да я придружи до лекарския кабинет.

— Не! — извика Нан, но вече не толкова агресивно. — Нищо ми няма. Как не виждате, че...

Сестрата деликатно застана между Нан и Тад. Взе ръцете на Нан в своите. Тихо ѝ прошепна нещо успокояващо. Линдзи не можеше да я чуе, но Нан се наведе към нея и внимателно я изслуша. Тад отстъпи назад и няколко пъти поклати глава. Останалите също се отдръпнаха, за да направят път, и сестрата отведе Нан. Илейн ги следваше по петите.

След малко Мило Макионис влезе при Линдзи.

— Линдзи, не бива да обръщаш внимание на Нан. Всичко това изобщо не е вярно.

— Благодаря ти, Мило, всичко е наред.

— Всичко стана заради Тад — съкрушено каза той. — Заради онова, което чу и видя оня ден.

— Изобщо не става дума за това, което тя си е помислила...

— Така ли? — Той вдигна рамене. — За Нан беше съвършено ясно... Каза, че ти винаги си вземала това, което тя е искала... Но не съм очаквал чак такова изпълнение.

— И за мен беше изненада.

— Не го приемай насериозно — настоя той. — Това са просто... нерви, преумора и усещане, че отношенията й с Тад не се развиват според нейните очаквания... Не се изразих добре, но ти сигурно разбираш какво имам предвид, Линдзи. Не си мисли, че Нан говори и от наше име.

— Разбирам. Благодаря ти. Хайде да се върнем към работата.

Мило усети, че бе попрекалил. Линдзи беше бяла като платно и той се досети, че тя предпочита да остане сама. Макар и нетактичен, Мило не беше безчувствен човек.

Постепенно в залата на дилърите се установи обичайният работен ритъм. Линдзи се обърна към екрана на компютъра, за да покаже, че е заета. Наблюдаваше примигващите цифри, които всяка минута показваха промените на финансовия пазар. Но те нищо не й говореха. Даже отделът й да беше загубил десет милиона лири този следобед, тя едва ли щеше да забележи.

В края на работния ден компютрите започнаха да се изключват; хората от екипа на Линдзи отидоха да си вземат чантите и горните дрехи от гардероба; някои бързаха да се обадят вкъщи или да си уредят среща за вечерта. Тогава се върна Илейн Мейтланд и тръгна към кабинета на Линдзи. Останалите се струпаха зад гърба й, за да чуят новините за Нан. Линдзи откъсна поглед от екрана и се обърна.

— Сестра Тимсън й даде успокоително и то доста бързо й подейства. Изпратих я до тях с такси. Тимсън ме посъветва да се обадя на нейния лекар и да й запазя час за утре, но Нан отказа да ми даде телефона му. Въпреки това успях да го намеря в бележника й и се свързах с него.

— Няма да отиде на преглед — тъжно обяви Алек Джойс. — Много е зле.

— Ами да, още утре ще дойде на работа, за да ни покаже колко се владее — предположи Мак.

— Напротив, мисля, че ще отиде на лекар — възрази Илейн. — Има нужда от кратка отпуската, за да реши какво ще прави, когато я уволнят...

— Кой каза, че ще я уволнят? — намеси се Линдзи, доста изненадана от подобно предположение.

— Ами аз... — Илейн се изчерви. — Мислех, че е неизбежно. След всичко, което наговори...

— Жената е зле — каза Линдзи. — Не можеш да уволниш един човек само защото е болен.

Разнесе се приглушен ропот, който изразяваше едновременно учудване и разочарование.

— Тя отдавна ни вгорчава живота, Линдзи. Никак не е леко да се работи с нея — отбеляза Алек.

Мило също каза нещо, но толкова тихо, че Линдзи не можа да го чуе и попита:

— Какво каза?

Той се притесни.

— Не трябваше да го казвам.

— За какво става дума? Ако можем да помогнем на Нан, по-добре е да го споделиш с нас.

— Тя участва в залаганията — каза Мак. — Ето какво искаше да премълчи Мило. Нан играе хазарт.

— Зная — каза Линдзи. — Винаги го е правила.

— Но тя затъва... Струва ми се, че напоследък загуби доста пари.

— Да не би да намекваш, че е направила големи заеми?

— Не... Но когато започнеш често да губиш, имаш усещането, че... си на ръба, чувстваш се отчаян... — Като всички дилъри в Сити Мак имаше своите подеми и спадове и можеше да разбере Нан.

— Така е, Мак. Може би точно затова се държа по този начин. — Линдзи се обърна към Илейн. — В какво състояние я остави?

— Накарах я да си легне и ѝ дадох приспивателното, което ми даде сестра Тимсън. Когато си тръгнах, тя вече се унасяше. Оставих ѝ

бележка на нощното шкафче за часа при лекаря утре. — Тя вдигна ръце. — Направих всичко, което бе по силите ми. Но понякога Нан е толкова трудна... Особено напоследък.

— Направила си необходимото, Илейн. Благодаря ти за помощта. Искам на всички да благодаря за това, че бяхте толкова мили с мен. Съгласни ли сте повече да не споменаваме за случилото се?

— Да... Линдзи, ние отиваме в „Дандис“, за да се поуспокоим. Защо не дойдеш с нас? — попита Мак.

Тя поклати глава.

— Благодаря ви за поканата, но аз... Бих искала за известно време да остана сама... Нали разбирате, за да се успокоя... Ако, разбира се, нямате нищо против.

— Да, естествено. Много добре те разбираме. — Всички започнаха да кимат и да се усмихват съчувствено, след което си тръгнаха.

След малко и Милисът я предупреди, че си тръгва. Линдзи ѝ кимна за довиждане. Остана на мястото си в притихналият кабинет, съвсем сама със зеления екран на компютъра.

Не знаеше колко време е седяла така, когато екранът внезапно се изключи. Тя се стресна и се обърна. До бюрото ѝ беше застанал Тад.

— Време е да се прибиращ вкъщи — каза той.

Да, наистина трябваше да тръгва. Но Силия беше в Есекс, а без нея апартаментът щеше да изглежда пуст и страшен с кожените мебели и ламперията от тъмно дърво.

— След малко — отговори тя.

— Изглеждаш така, като че всеки момент ще припаднеш. Хайде, ела, нека те заведе да пийнем нещо.

— Не, не... не мога да отида при тях. — Нямахте сили отново да се изправи пред екипа — всички те бяха свидетели на случилото се следобед.

— Няма да ходим в „Дандис“ — заяви Тад. — Хайде, ела.

Внимателно я подхвана и тя се изправи почти механично.

Преведе я през вратата и я хвана за ръка, докато преминат залата. Мълчаливо изчакаха асансьора. Плъзнаха картите си през автомата, сбoguваха се с Грешам и излязоха от банката. Навън ги посрещна приятна юнска вечер, сенките бяха започнали да се удължават, тъй като

слънцето се беше преместило на запад и бе почти скрито зад високите сгради на Сити.

— Открих едно приятно местенце — каза Тад — близо до Финсбъри Съркъл. В менюто има и калифорнийско вино. Искаш ли да повървим пеш?

— Да, чудесно — съгласи се Линдзи и дълбоко вдъхна топлия въздух. Беше много по-приятен от изкуствената прохлада на банката, осигурена от климатичната инсталация, защото в него имаше нещо чисто и успокояващо.

Стори ѝ се, че някои минувачи с любопитство я изгледаха, но не им обърна внимание. Вървеше, хванала под ръка Тад, и беше благодарна на нормалния живот, който кипеше на улицата. Харесваха ѝ бързо преминаващите край тях автобуси и таксите, вестникарчето пред метрото, което предлагаше вечерните издания; зарадва се на керамичните саксии с нацъфтяло мушкато и даже на пътните знаци, които сочеха към Гилдхол или банката.

Винарната, която беше намерил Тад, се оказа доста модерна, обзаведена с метални масички и столове, а в огромните кашони на пода бяха засадени весели слънчогледи. Седнаха навън под раираната тента с изглед към Финсбъри Съркъл.

Тад ѝ подаде списъка с вината. Линдзи го взе и го погледна, но названията нищо не ѝ говореха. След малко дойде келнерът и Тад поръча две чаши цинфандел. Когато им донесоха виното, тя вдигна чашата си и отпи. И двамата мълчаха.

— Не се разстройвай — тихо каза той. — Нан от доста време подготвяше подобно изпълнение.

— Трябваше да го забележа — съгласи се тя. А наум си каза: „Бях длъжна предварително да разбера, че човек от екипа ми се намира под толкова силно напрежение.“

— Ти не си виновна. Нан е странен човек. Има доста превратна представа за самата себе си. Изглежда, никак не ѝ е било лесно да поддържа имиджа си.

— Трябваше да забележа — повтори Линдзи. — Тя ми е най-добрата приятелка. — Тад поклати глава. — Така е — настоя тя. — Приятелки сме още от студентската скамейка. Споделяхме си планове за бъдещето, заедно излизахме с момчета. По едно и също време започнахме работа в Сити. Тя беше шаферка на сватбата ми.

— И ти си я поканила да работи в „Ойстрав“.

— Да, тя направо си губеше времето в „Кенингъм Лайтфут“...

— Но след като са те назначили за шеф на отдел „Инвестиции в ценни книжа“, ти си я задминала в служебната йерархия.

— Да, аз бях... Питър Груман ме лансира... Но и Нан много се издигна, тя оглави дилърския ми екип...

— Пак ти си я назначила на този пост.

— Да, естествено. — Не можеше да разбере какво се опитва да й каже.

— В родния ми град има една поговорка: „Ако искаш да запазиш приятелите си, никога не им прави услуги.“

На устните ѝ се появи слаба усмивка.

— Родил си се в доста цинично градче.

— Така е. Пълно е с хора, които гледат истината право в очите. Факт е, че някои хора много мразят да бъдат благодарни.

— Нан не е такава.

— Нан винаги е готова да направи скандал и това говори за нейната неуравновесеност...

— Неуравновесеност ли?

— Точно така. Предполагам, че е изпаднала в тиха лудост още преди една-две години...

— Но ти почти не я познаваш! — извика Линдзи. Възмущението най-после я изведе от вцепенението, в което се намираше през последните няколко часа.

— Повярвай ми, много добре познавам Нан — отговори Тад подчертано спокойно. — Седял съм до нея и съм я наблюдавал с часове, докато тя следеше с поглед въртенето на рулетката. Виждал съм я как се изчервява от гордост, когато печели или как е готова да се хвърли от Лойдс Билдинг, когато губи. И когато накрая реших да се оттегля, тъй като смятам, че има и по-приятни начини да прекараш вечерта, открих колко много усилия хвърля Нан, за да поддържа фасадата си.

— Фасадата ли? Каква фасада?

— На преуспяваща, високоплатена еманципирана жена от Сити, която е отхвърлила доста любовници. Така се вижда Нан в собственото си въображение.

— Да — отбеляза Линдзи, — тя наистина има успехи. Тя е част от екип, който печели добре. Наистина заслужава високи премии. И действително е отхвърлила неколцина любовници.

— Да, така е. Тя наистина е член на добре печелещ екип, в който всички заслужават високи премии. Но ето например Мак — той се справя по-добре от Нан — прав ли съм? А веднага след него е Мило. Нан в никакъв случай не е най-добрият дилър. А що се отнася до любовниците, знае ли се всъщност кой кого е отхвърлил?

— Престани да говориш така за нея! — възмути се тя. — Опитваш се да я представиш като неудачница...

— Да, тя определено не е човек, който побеждава. Победителите не се държат така, както се държа тя днес следобед.

Линдзи изтръпна при спомена за случилото се.

— Никога не съм я виждала в подобно състояние. Изрече отвратителни неща... но всъщност не ги мисли.

Той кимна.

— Останалите са много ядосани. Нан ги злепостави с приказките си и направо обяви, че споделят чувствата ѝ. В действителност тя сама се докара до това състояние, тъй като не може да се справи с личните си проблеми. Няма възможност да върне заемите, които е взела, за да играе на рулетка, а знаеш докъде може да стигне човек, който работи в Сити.

— До къде може да стигне? — Линдзи се намръщи. — Какво искаш да кажеш? Да не намекваш, че е извършила злоупотреба?

— А какво е твоето впечатление? Дали Нан е способна на двойна игра?

— В никакъв случай! — избухна Линдзи. — Да не си посмял да мислиш подобни неща! Нан не е способна на нечестна постъпка. Ако има някаква причина да стигне до нервен срив, то тя не е свързана с гузна съвест, двойна игра или нещо подобно. Тя е честен човек!

Във възбудата си Линдзи се надигна от стола. Виното беше забравено на масата. Бързо прекоси вътрешния двор на винарната и тръгна към отворената врата.

Тад остави няколко банкноти на масата и тръгна след нея.

— Почакай — каза той и я хвана за ръка, когато забеляза, че стъпва на уличното платно, без да се огледа. Една кола, която тъкмо завиваше от Ливърпул Стрийт, рязко удари спирачките и Тад отново я

издърпа на тротоара. — Нека те изпратя — предложи той и махна на едно такси.

— Оулд Флег Уорф — каза на шофьора, който отвори вратата пред Линдзи. — Добре ли си?

— Разбира се. Много ти благодаря.

— Обядвала ли си?

— Не помня... о, взех си сандвич...

— У дома имаш ли нещо за ядене?

— Да разбира се... майка ми... Изобщо не съм гладна.

— Трябва да хапнеш нещо. Преживя голям шок.

— Да, така е.

— Не е лесно да загубиш приятел.

— Да.

— Но ти добре се справи, Линдзи.

— Изобщо не съм се справила. Ти беше този, който оправи нещата. Ти успя да я успокоиш.

— Да... разбираш ли, тя си е направила някои погрешни изводи... Но за момента те имаха добър ефект.

— Горката Нан — въздъхна младата жена. — Изглежда, има много сериозни проблеми.

Таксито спря пред сградата, в която сега живееше Линдзи. Тад плати на шофьора. Тя започна да рови в чантата за ключовете си. Той я взе от ръцете ѝ, извади ключовете и отвори външната врата. Асансьорът беше на партера. Тад ѝ направи път да се качи в кабинката и натисна бутона за третия етаж.

Когато спряха пред апартамента, Линдзи вече бе възвърнала самообладанието си, отключи сама вратата и го покани да влезе. За миг си помисли, че е доста странно да доведе Тад Тадиешки в своя временен дом.

— Къде е кухнята? — поинтересува се той. Тя му показа и тръгна след него.

— Какво смяташ да правиш? — попита Линдзи.

— Бульон — отвърна Тад. — Трябва да хапнеш нещо. — Огледа красиво обзаведената кухня. — Господи, тук има пълно кухненско обзавеждане, което изглежда чисто ново!

— Хората, които отседат тук, рядко се занимават с готвене — обясни тя. — Майка ми се справя само с две-три тенджери и един

тиган.

— Да, точно така. Имам нужда от малка тенджерка. Имаш ли някакви консерви или сухи супи?

Тя поклати глава.

— Струва ми се, че забелязах няколко кутии във фризера.

— Още по-добре. Добре, седни и до три минути ще бъдеш обслужена. — Той си свали сакото, разхлаби вратовръзката и отвори фризера.

Линдзи седна до кухненската маса. Помисли си, че е редно тя да го приготви, тъй като се намираха в нейната къща. Тя беше домакинята. Но не беше в състояние да помръдне.

След обещаните три минути Тад постави пред нея купичка с горещ бульон.

— А сега изпий това.

Линдзи се подчини и преглътна няколко глътки.

— Сега по-добре ли си? — попита той.

— Да, много е вкусен. Благодаря ти. — Топлата течност наистина я съживи. Тя усети как буцата лед, която бе заседнала в стомаха ѝ, откакто по обяд бе излязла от залата на дилърите с треперещи крака, постепенно започна да се топи. — Ти също трябва да си сипеш.

— Щом нямаш нищо против. А сега знаеш ли какво ще направим? Когато прецениш, че се чувстваш по-добре, ще излезем да вечеряме.

— Добре — съгласи се тя.

— Иди да се преоблечеш и ще потърсим някой тих ресторант.

Линдзи послушно стана. Влезе в дневната и спря. Къде беше тръгнала? Какво трябваше да направи?

Тад отиде при нея.

— Хайде, мила, побързай.

— Какво?

— Нали щеше се преоблечеш?

— О! — Погледна роклята си.

И тогава го забеляза. Отпред на полата имаше грозно кафяво петно. Все едно че някакъв грозен паразит беше нападнал красивите цветя. Нищо чудно, че минувачите я заглеждаха.

Нещо в нея се пречупи и раменете ѝ се разтърсиха от ридания.

— О, роклята ми! Красивата ми нова рокля! — повтаряше тя.

— Линдзи! — извика Тад — Недей...

Тя обаче не можеше да овладее мъката си. Имаше болезнена нужда от човешки допир, от човешка топлина. Протегна ръце към Тад.

Той я притегли към себе си. Тя сложи глава на рамото му и сълзите ѝ рукогнаха. Младият мъж я държеше здраво в прегръдките си, галеше я по главата и ѝ шепнеше успокоителни думи.

Линдзи дълго плака — беше загубила близка приятелка, с Нан бяха свързани най-хубавите спомени от младостта ѝ, които и без това не бяха много.

Постепенно се успокои. Изправи се.

— Сигурно изглеждам ужасно — въздъхна тя.

— Нищо подобно — увери я той. — Хайде, ела да си измиеш очите и да се приготвиш да излезем.

Както я бе прегърнал, той я заведе първо в стаята ѝ, а после и в банята, за да си измие лицето и очите. Тад ѝ подаде една кърпа. Линдзи я притисна към лицето си и започна силно да го търка, за да изтрие ужасните спомени от днешния следобед.

Когато се върна в стаята, Тад беше отворил гардероба и разглеждаше дрехите ѝ.

— Защо не си сложиш джинси и блуза? — предложи той.

Линдзи съблече роклята си. Тад не се обърна настрана.

Гледаше я като възрастен човек, който се опитва да помогне на дете. Но когато очите им се срещнаха, всичко се промени.

Той пристъпи към нея и я прегърна. Докосването му беше нежно и топло. Тя вдигна ръка и пръстите ѝ нежно погалиха лицето му. Не можеха да откъснат поглед един от друг душиите им се изпълниха с ненаситно чувство, което можеше да бъде задоволено само със сливането на телата им. Нямаха нужда от думи, тъй като и двамата знаеха, че точно затова съдбата ги бе събрала тук, на това място и в този момент.

Водени от желание, силно като живота, бавно се отпуснаха на леглото и започнаха да се любят.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Линдзи се стресна и се събуди. Някой се разхождаше из стаята. След малко до ухото ѝ се чу тихият глас на Тад:

— Аз съм, не се плаши. Време е да си тръгвам, Линдзи.

Тя си помисли: „Колко ли е часът? Сигурно е време да ставам и да се приготвям за работа.“ Но вместо това само промърмори:

— До скоро, скъпи. — Почувства целувката му върху устните си и отново се унесе в сън.

Когато отвори очи, вече беше светло, но бе очевидно, че слънцето току-що е изгряло. Линдзи се протегна. Ръката ѝ докосна празната възглавница. Изненада се и дори за миг изпита съжаление, но след малко си спомни, че Тад си бе тръгнал през нощта.

Придърпа възглавницата към себе си и я прегърна. Тя все още пазеше неговата миризма — на крем за след бръснене или гел за коса — във всеки случай нещо, което напомняше за Тад.

Младата жена се замисли за отминалата нощ. Беше изпитала порив на страстта, непознат досега. Отново си припомни как устните им се търсеха и се откриваха; как намираха неизследвани точки на насладата. Представи си нежните ръце на Тад и тихия му глас, който шепнеше думи на обич, докато накрая думите изгубиха смисъл и остана само триумфът на телата им.

След това дълго време останаха да лежат един до друг и силното взаимно привличане се превърна в размяна на нежни докосвания и мили, шеговити думи. Неговите ръце се заровиха в косите ѝ, а нейните докосваха раменете му. Всичко бе така светло, чисто, многообещаващо.

Вторият път, когато се любиха, бе още по-хубаво. И двамата вече знаеха какво очаква другият и без колебание даваха и получаваха удоволствие. Изпитваха доверие един към друг, изчакваха се и максимално удължаваха сексуалното напрежение, за да се слоят накрая в едно преобразено, неподвластно на земното притегляне същество.

Любовта им беше като небесната дъга, комета с огнена опашка или звезда, трептяща в някоя отдалечена галактика.

Линдзи въздъхна. О, колко дълго време бе търсила мъжа, когото истински да обича. Какво щастие, че най-после го бе намерила. Беше благодарна за тази светлина, която изпълваше тялото ѝ, целия ѝ свят. „Влюбена съм — каза си, — най-после отново влюбена. Досега не съм знаела какво значи да обичаш. Повече никога няма да се самозалъгвам.“

След малко радиочасовникът на нощното шкафче засвири бодра мелодия, която според рекламата би могла да събуди и покойник. Линдзи протегна ръка, изключи часовника и седна в леглото. Беше шест и тридесет. Започваше новият ден.

Несъзнателно запя „О, красива, свежа утрин...“ докато беше под душа. Когато се замисли над думите на песента, засмя се и енергично се изтърка с гъбата. Реши да облече новата пола от сурова коприна и бежова блузка. Отново изглеждаше напълно различна. Какво ли щяха да си помислят в банката? Доброто ѝ настроение не я напусна дори при вида на изцапаната рокля. Спокойно я сгъна и я сложи в кош за пране.

Изпи чаша портокалов сок, намаза си препечена филийка с масло и усети, че всъщност умира от глад. Нямахше време за по-сериозна закуска, тъй като Судин вече я чакаше пред сградата. Линдзи изтича по стълбите, весело го поздрави, с което вероятно доста го озадачи, и се качи в колата.

И тогава си спомни, че и предишната вечер се бе прибрала с кола. Пред винарната Тад я беше качил в такси.

И без да попита за адреса ѝ го бе продиктувал на шофьора.

Тя простена. Судин веднага се обърна и попита:

— Случило ли се е нещо, госпожо Дънфорд?

— Не, няма нищо. — Не ѝ се говореше. Искаше да се съсредоточи и да си спомни какво точно се бе случило предишната нощ.

Тад беше спрял таксито, след като нещо се бе случило пред винарната. Май за малко да я сгази кола или нещо подобно, не помнеше добре. Но си спомняше как той, без да се замисли, каза на шофьора „Оулд Флег Уорф“.

А по-късно в сградата отново без никакво колебание я качи в асансьора и натисна бутона за третия етаж.

Откъде знаеше Тад Тадиешки, че тя живее на третия етаж в Оулд Флег Уорф? В банката беше добре известно (и дори често я вземаха на подбив), че живее в Пътни в къща, която се намира в състояние на непрекъснат ремонт.

Судин забеляза замисленото изражение на Линдзи и тактично мълчеше. Остави я пред сградата на банката, където тя се сбогува с него, влезе и също така машинално поздрави Стъдли.

Както обикновено нямаше много хора. Линдзи мина покрай кабинета на Тад, за да види дали е дошъл на работа, и се зарадва, когато разбра, че още го няма. Влезе в кабинета си и включи компютъра. Но не можа да се съсредоточи в трептящите цифри на екрана. Продължаваше да мисли за предишната нощ.

Тад бе отказал да отиде с останалите в „Дъндис“, което не бе съвсем естествено. Беше я изчакал — явно нарочно — и бе дошъл в кабинета ѝ.

„Хайде да отидем да пийнем нещо“ — беше я поканил. Тя беше отказала и тогава той бе предложил да не ходят в „Дъндис“ при останалите, а в новата винарна, където естествено бяха съвсем сами.

Бяха разговаряли. За какво? За Нан Комптън, разбира се, за какво друго. Опита се да си припомни какво точно бяха говорили за Нан, но в съзнанието ѝ изплуваха само отделни фрази и несвързани изречения. „Тя е кристално честен човек!“ Така бе отговорила Линдзи, след като Тад бе казал нещо по адрес на Нан — например, че била способна да извърши непочтена постъпка.

Постепенно залата на дилърите се напълни с хора. Тя поздрави всеки с кимане на глава. Пристигна и Милисът. Линдзи ѝ нареди да изпрати няколко писма и съобщия на екипа си по вътрешната комуникационна мрежа да започват работа. Беше решила да излезе и да закуси, но вече нямаше апетит. Нуждаеше се обаче от време и спокойствие да помисли, а това в никакъв случай не би могло да стане в банката.

— Излизам за малко — предупреди тя Милисът. — Ако ти потрябвам, обади се на мобилния телефон.

— Добре — отвърна секретарката. Нямаше нищо необичайно в това, че Линдзи бе решила да излезе, след като нямаше спешна работа.

На улицата попадна в потока на чиновниците, чието работно време започваше в девет и свършваше в осемнадесет часа. Сега те пристигаха на работа: някои излизаха от станцията на метрото, други слизаха от автобусите. Тя тръгна по Моргейт и влезе във вътрешния двор на „Гилдхол“. Тази сутрин в голямата старинна сграда се откриваше Градската изложба на цветя, но засега бе относително спокойно. Линдзи седна на една пейка.

Вече започваше да мисли, че Тад неслучайно се бе сприятелил с Нан Комптън. По-късно, изглежда, е забелязал, че тя се намира пред нервен срив, и се е отказал от нея.

Дали следващата му цел не беше самата Линдзи? Ами ако е решил да я използва като съучастник, като наивна жертва, готова да му съдейства в неговите престъпления?

Засега нищо не знаеше за намеренията му. Но той определено бе дошъл в Лондон с някаква цел и „Ойстрав“ бе средството, с което се надяваше да я постигне. Шпионираше в сградата. Линдзи бе почти сигурна, че именно той е влизал в личните ѝ файлове. А една вечер се бе промъкнал в залата на дилърите, за да извърши някаква тайна операция, но тя го бе изненадала и той бе принуден да избяга. Когато я бе заловил в апартамента си, сигурно веднага се е досетил, че го следи, и се е постарал да научи адреса ѝ. Но с каква цел? Да я посети на свой ред? Да надникне в личния ѝ живот?

Изведнъж ѝ мина ужасна мисъл. Компютрите на майка ѝ... Когато се събуди посред нощ, Тад вече бе облечен и се канеше да си тръгва. Но кой знае с какво се е занимавал, докато тя е спала? Достатъчно беше да е надникнал в дневната и да е забелязал електрониката. А и нали разбираше от компютри. Сигурно не би се затруднил да отвори файловете на Силия.

Не, не би могъл да успее за толкова кратко време. Силия използваше много сложни пароли — не имена на старогръцки богини, а комбинации от букви и цифри. Тад не е разполагал с достатъчно време, за да ги открие.

Но ако наистина е видял техниката, поне със сигурност знае, че трябва да бъде по-предпазлив.

И естествено вече си е въобразил, че може много лесно да я манипулира. Горката глупачка бе влюбена в него. Точно това му бе казала предишната нощ.

Изгаряща от срам, Линдзи скочи на крака и излезе на шумните улици на Сити. Бързо измина краткото разстояние от „Гилдхол“ до „Ойстрав“.

Значи той си въобразяваше, че му е в кърпа вързана, така ли?

Когато се върна в банката, той обикаляше пред кабинета ѝ — висок, слаб мъж с обикновен черен панталон и бяла риза.

— Нан още ли не е дошла? — попита Тад и кимна към празното бюро.

— Очевидно.

— Илейн питаше дали не трябва някой да се обади и да попита как е. Не става дума за теб, разбира се — бързо добави той, като забеляза, че Линдзи пребледня. — Илейн предложи тя да се обади.

— Ако Нан е решила да отиде на лекар, надали ще си бъде вкъщи по това време.

— О, вярно. Тогава какво да направим — може би просто да изчакаме?

— Изглежда, така е най-добре.

Той се усмихна накриво и се намръщи.

— Линдзи, добре ли си?

— Да, благодаря. Излязоха ли данните за „Олби Динамо“?

— Да, вече са на бюрото ми.

— Следобед председателят ще иска да ги види — в три часа имаме среща с изпълнителния директор на компанията.

— Разбира се. Веднага ще ги изпратя. Линдзи...

— Засега това е всичко, Тад, благодаря ти.

Тя стигна до вратата и се обърна да го погледне. Забеляза озадаченото му изражение и ѝ стана приятно. Много искаше да му каже: „Ако смяташ, че съм ти в кърпа вързана, е, взелът много лесно може да се развърже!“

Малко по-късно се обадиха от административния отдел и казаха, че са получили съобщение от госпожица Комптън. Имала болничен лист от личния си лекар за едноседмична почивка, тъй като се оплаквала от нервно изтощение. Линдзи с облекчение разбра, че засега няма да се наложи да се срещне с нея в банката. Свика екипа си, за да съобщи новината и да разпредели работата на Нан между останалите.

Председателят на банката, Хенри Уишоу, я покани в кабинета си преди срещата с представителите на „Олби Динамо“.

— Научих, че вчера при дилърите е имало голям скандал.

— Да, с Нан Комптън. Работи като главен специалист в екипа ми. Сега е в отпуск по болест.

— Ъ... хъм, казват, че била изпаднала в истерия?

— В медицинското се споменава нервно изтощение.

Господин Уишоу простена. Беше известно, че напрежението в работата на дилърите е убийствено. Напоследък бяха зачестили случаите на съдебни дела срещу работодатели, които не осигуряват нормални условия на труд. И тъй като голяма част от пострадалите бяха с високи заплати и получаваха големи премии, обезщетението също възлизаше на доста кръгла сума.

Линдзи се опита да успокои председателя. Срещата с представителите на „Олби Динамо“ също беше напрегната. Изпълнителният директор се опитваше да ги накара да върнат акциите на компанията му в списъка на преферираните инвестиции.

Дилърите се постараха да компенсират загубите от предишния ден и да оправят грешките на Нан.

Беше неприятен ден.

След като си тръгна от банката, Линдзи се отби в Центъра за красота. Плува повече от час, като опита всички познати стилове и няколко пъти скочи от най-високия трамплин. Искеше с цялото си тяло да усети пречистващата милувка на водата. Когато излезе от басейна, не само изпитваше приятна физическа умора, но и можеше да разсъждава по-трезво. Липсваше обаче обичайното усещане за пълно отпускане и възстановяване, с което излизаше от басейна в Пътни.

Майка ѝ се бе прибрала от Есекс и тъкмо слагаше в хладилника екзотичните зеленчуци, когато Линдзи влезе в кухнята.

— Здравей, мила. Виж какво съм донесла.

— Чудесни са. Добре ли прекара?

— О, да. Всички заедно ходихме в Бишопс Стортфорд, за да видим номерата на Алис в басейна. Знаеш ли, Линдзи, детето наистина плува много добре. Когато тръгне на училище, не е зле да я запишем в отбора по плуване. — Силия затвори хладилника и чак сега погледна дъщеря си. — Какво се е случило? Пребледняла си.

— Нищо особено. Мамо, ти нали каза, че след като си починеш, пак ще се опиташ да отвориш онези файлове. Имаш ли някакъв план?

— Не. Много мислих, но не виждам какво още да направя. Естествено мога да съставя програма, която да продължи търсенето на паролата, но това може да продължи месеци и дори години!

— Значи няма надежда, така ли?

Силия замислено поклати глава.

— Компютърът просто задава въпроса „Кой е?“. Доста странно. Обикновено дава команда като „Въведете парола!“. Не зная какво да правя.

— Явно се налага да признаем, че той е прекалено умен за нас — въздъхна Линдзи. — Сигурно има някакво много сложно устройство.

— Опиши ми пак компютрите му, Линдзи.

— Нали вече ти ги описвах...

— Опитай пак.

Тя отново си представи стаята на Тад и описа едно по едно нещата, които бе видяла там.

— А това какво беше? — рязко попита майка й.

— Кое?

— Току-що спомена нещо като микрофон.

— Да, имаше нещо подобно на уредба.

— Но преди не го спомена!

— Не може да бъде. — Линдзи се замисли. — Така ли?

— Да, нищо не каза за микрофон или уредба.

— Важно ли е?

— Мисля, че да. Предполагам, че компютърът очаква вербален отговор.

Линдзи я загледа изненадано.

— Имаш предвид софтуер, който се активира от човешки глас?

— Да, напоследък са доста усъвършенствани.

— Никога не съм те чувала да говориш на компютъра си — пошегува се тя.

— Не ми се е налагало. Но спокойно мога да инсталирам софтуер, който да реагира на гласа ми.

— На твоя глас. — Младата жена се замисли. — Това означава... ако някой друг произнесе паролата ти, той може и да не реагира?

— Да, ще отговаря само на гласа, за който е програмиран.

— Значи дори да открием паролата, тя няма да ни бъде от полза, защото вероятно ще реагира само на определен мъжки глас.

— Да, за момента нещата стоят точно така.

— И значи програмата е защитена?

Майка ѝ се засмя.

— Мила моя, всичко, което е въведено в един компютър, може да бъде извадено от там. Просто трябва да се досетиш как.

— А ти би ли могла да го направиш? Можеш ли да извадиш гласа, който отваря програмата?

— Поне съм сигурна, че мога да опитам. — Силия замислено сбърчи чело и прекара ръка през чупливите си коси. — Но са ми необходими някои неща — програмните продукти, с които разполагам тук, не вършат работа. Но утре... Да, утре определено ще се наложи да изляза, а сега ще се опитам да разбера за какво точно става дума и дали няма да има някаква промяна.

— Страхотна си, Сеси!

— Зная — скромно отвърна тя. — Е, поне сега изглеждаш малко по-добре, отколкото преди половин час. — След малко добави: — Това, изглежда, е много важно?

— Да, Сеси, важно е.

В шест часа телефонът започна да звъни. Линдзи беше в кухнята и приготвяше салата от продуктите, които Силия бе донесла от Есекс, така че майка ѝ вдигна слушалката.

— Обажда се някой си Тад — докладва тя, като прикри с ръка слушалката.

Дъщеря ѝ изпусна ножа за рязане на зеленчуци.

— Кажу ми, че ме няма.

— Опасявам се, че не е вкъщи — послушно повтори Силия. — Не, излезе. Не, не зная кога ще се прибере. Не, сигурно не. Добре, ще ѝ предам.

— Какво да ми предадеш? — попита Линдзи, когато телефонът бе затворен.

— Каза, че пак ще се обади.

Тя отиде в хола, свали слушалката от вилката и я остави на масата.

— О, значи така било — каза майка ѝ и реши да не задава повече въпроси.

Въпреки че нямаше апетит, Линдзи знаеше, че трябваше да хапне нещо. Двете с майка ѝ си приготвиха лека вечеря и седнаха пред

телевизора. Около девет часа отдолу започна да звъни домофонът.

Силия погледна Линдзи с вдигнати вежди.

— Възможно ли е това пак да е онзи Тад? — попита тя. — И ако е той, откъде ни знае адреса?

— Трудно ми е да ти обясня. Просто се обади и кажи, че още не съм се прибрала.

— Защо не се обадиш ти и не го отпратиш?

„Защото не искам да разговарям с него. Защото се опитвам да избегна всякакъв контакт с него, ако мога“ — помисли си тя, но отвърна:

— Моля те, Сеси, отърви ме от този човек.

Силия отиде до микрофона в хола.

— Кой е? А, да, преди малко разговарях с вас по телефона. Страхувам се, че още не се е прибрала. Наистина ли? Не, нищо не зная. Благодаря, че ме предупредихте. Да, разбира се. Ще ѝ оставя бележка. Довиждане.

Силия се върна в дневната.

— Каза, че телефонът ни не е затворен добре и помоли да му се обадиш, когато се прибереш. Не си направих труда да запиша номера, тъй като ти очевидно не го искаш.

Линдзи усети как страните ѝ пламнаха.

— Съжалявам — каза. — Зная, че се държа като глупачка, но... С една дума, мисля, че е по-добре да не говоря с него.

— Какъв е този човек?

— От банката.

Майка ѝ се върна пред телевизора. В момента предаваха резолюция за разпускането на Съвета на Обединените нации. Внезапно осенена от интуитивно прозрение, което понякога спохождаше всяка майка, Силия попита:

— Да не би този Тад да е собственикът на компютъра, който се задейства от човешки глас?

— Да. Не. — Възможно ли бе нежният мъж от миналата нощ да се окаже враг? — Трябва да разбере какво става, мамо. Много е важно!

— Вярвам ти. Ако той е изпратил онези писма, вече знае новия ни адрес. Как ли го е разбрал?

— Не зная. — Линдзи отново се сети как Тад продиктува адреса ѝ на шофьора на таксито. — Може да ме е проследил. Просто не зная.

— Стори ѝ се малко вероятно да е успял да я проследи, тъй като сменяше поне две превозни средства, докато се прибере: първо пътуваше с метрото, след това се прехвърляше на доклендската железница.

— Линдзи, това никак не ми харесва.

— Да, но поне Алис не е тук. И никой не знае къде е.

Силия кимна.

— Довечера, преди да си легнем, трябва да сложим веригата на вратата...

— Никой не може да влезе в сградата, ако няма ключ, мамо...

— Не говори глупости, Линдзи. Когато се прибирах, натоварена с мрежите с патладжани и чушки от Есекс, един човек, който излизаше, задържа вратата и ме пусна да мина.

Майка ѝ беше абсолютно права. Както твърдяха специалистите по охраната в банката, сигурността е точно толкова добра, колкото сам си я направиш. А благодарение на своята глупост Линдзи отново бе изложила семейството си на опасност.

Беше го довела тук, или по-точно беше го пуснала да влезе в апартамента, което беше едно и също. Единственото ѝ оправдание бе, че не беше на себе си и едва разбираше какво става около нея, толкова бе шокирана от агресивността на Нан. Така беше. Но това съвсем не беше цялата истина.

Докато Линдзи събличаше изцапаната рокля, Тад беше при нея, в същата стая. Тогава тя много добре знаеше какво прави. Спомняше си всичко с най-малки подробности, въпреки че останалите събития от този ден бяха избледнели в съзнанието ѝ като в мъгла. Линдзи не беше малка и би трябвало да предвиди какво ще последва. Дали подсъзнателно не бе поискала това да се случи? Опитваше се да бъде честна пред самата себе си. Но не беше сигурна в отговорите на въпросите, които си бе поставила.

Не можеше да отрече, че сутринта се бе събудила с усещането за пълно блаженство и бе щастлива от това, че бяха станали любовници с Тад. А сега се самообвиняваше и съжаляваше за всеки прекаран миг от онази чудесна нощ. Контрастът между нейните чувства от сутринта и сега бе горчив като отровно биле.

Единственият изход бе отново да възстанови съпротивителните си сили. От самото начало изпитваше недоверия към Тад и се държеше

хладно с него. Сега отново трябваше да се върне към любезните усмивки и съзнателното избягване. И най-важното — завинаги да прогони спомена колко близък го бе почувствала, докато лежеше в прегръдките му.

Линдзи прекара тежка нощ и на следващата сутрин се ужаси от вида си, когато се погледна в огледалото. Сложи си фон дьо тен, за да прикрие бледите си страни. Денят се очертаваше достатъчно тежък и без натрапчивата мисъл, че изглежда като пребита. След избухването на Нан колегите ѝ се държаха подчертано мило и проявяваха разбиране, така че единственият проблем оставаше как да се отърве от Тад.

Щом пристигна в банката, той веднага дойде в кабинета ѝ.

— Вчера майка ти не ти ли предаде да ми се обадиш? — попита той.

— Какво? А, да, да ти се обадя... Нещо важно ли беше?

— Дали е било важно — повтори той. Намръщи се и поклати глава. — Очевидно не е било толкова важно — каза. — Грешката е само моя.

Е, най-после бе успяла. Беше му показала как стоят нещата. Ако спазваше дистанция в сградата на банката и ако внимаваше да не я хване насаме извън нея, можеше да приеме, че е в безопасност.

Този ден Линдзи трябваше да присъства на служебни срещи и на обяд, и на вечеря. Вечерята се оказа особено отегчителна, тъй като съседът отляво говореше само португалски, а Линдзи знаеше няколко думи от този език. От другата ѝ страна бяха настанили съпругата на някаква важна клечка. Според Линдзи съпругите на важните особи бяха от два вида: съпруга, която споделя амбициите на мъжа си и се е посветила на неговата кариера; и съпруга, която искаше да блести самостоятелно. Госпожа Бартоло беше от втория тип: тя спонсорираше няколко художествени галерии и държеше всички да го научат.

Около девет часа Линдзи си поръча такси и се прибра вкъщи. Точно когато слизаше от таксито на Оулд Флег Уорф, от една кола, паркирана срещу нейната сграда, се появи мъжка фигура.

— Линдзи, нека да поговорим...

— Тад! — Уплашено отскочи назад. — Какво правиш тук?

— Чакам те, естествено. С такава скорост се изнесе от банката, че изобщо не успях да се доближа до тебе.

— Бях много заета...

— Забелязах. Слушай, не мога те да разбера. Стори ми се, че ние...

— Ако искаш да разговаряме за онзи нищо незначещ епизод от оня ден, не си заслужава. Предлагам просто да го забравим. С всеки може да се случи.

— Нима? — студено попита той.

— Нали знаеш, служебните романи не са хубаво нещо. Така че нека повече да не говорим за това.

— Мислех, че за нас двамата не е само служебен роман...

— Нали не го приемаш насериозно?

Линдзи не знаеше дали последвалото мълчание беше продиктувано от объркване или от разочарование. След малко Тад каза:

— Добре. Тогава нека се държим така, като че нищо не се е случило.

— Точно така. А сега, ако нямаш нищо против, Тад, имах много труден ден и...

— Разбира се. Извинявай, че те обезпокоих. Лека нощ, Линдзи. Приятни сънища.

— Лека нощ, Тад.

Докато отключваше вратата на входа, тя чу как Тад се качва в колата си и потегля. Обърна се след него и видя примигването на мигача му за ляв завой на светофара, след което колата се скри от погледа ѝ. Изчака няколко минути, докато ръката ѝ престане да трепери, превъртя ключа и влезе в сградата. Облегна се на огледалната стена на асансьора. Едва се държеше на крака от преумора и мъка.

Беше го прогонила и точно това искаше да постигне. Сега вече отношенията им бяха кристално ясни. Ако се е надявал да я въвлече в престъпните си планове, вече е разбрал, че нямаше да успее. Вече нямаше защо да се обажда по телефона и да я търси в апартамента ѝ. Линдзи бе спуснала бариерата и бе окачила знак „Вход забранен!“, написан с огромни букви.

Всички лампи в апартамента светеха. Кухненската маса беше отрупана с мръсни чаши и чинии. От откритата врата на дневната се чуваха приглушени звуци — лекото потрепване на пръстите на Силия по клавиатурата на компютъра. Линдзи надникна и видя майка си, погълната от работа.

— Мамо, прибрах се.

— О, да, скъпа, добре. Как прекара?

— Прекрасно — отвърна Линдзи. — Знаеш ли, че е почти полунощ?

— Така ли? Няма значение. Всеки момент ще се справя с това нещо.

— Да не би да си открила паролата?

— Не, но отстраних командата за достъп само чрез неговия глас и след малко очаквам програмата да се отвори.

— Но това е страхотно! — зарадва се младата жена. — Как успя? Сигурно си купила нови програмни продукти?

— Не, въпреки имам някои неща, които знаех, че ще ми помогнат, и отскочих до Пътни да ги взема.

— Ходила си в къщата?

— Не се тревожи. Изключих алармата, когато влизах, и отново я включих, когато излизах. И ти донесох малко дрехи — иди да ги видиш в стаята си.

Линдзи искаше да каже, че предпочита майка ѝ да не влиза сама в необитаемата къща в Пътни. Но нямаше сили да спори и отвърна:

— Отивам в банята и веднага си лягам. Ти също трябва да си починеш, мамо.

— Да, да, една минута, скъпа — разсеяно изрече Силия, без да ѝ обръща внимание.

Докато си вземе душ и си измие зъбите, Линдзи за малко да заспи още в банята. Остави на пода чантите, които майка ѝ беше донесла, и тъкмо се готвеше да се отпусне на мекото легло, когато чу развълнувания глас на Силия:

— Линдзи, Линдзи, бързо ела!

Тя веднага се разсъни и изтича в дневната. Екранът на компютъра светеше в смарагдовозелено и на него с големи бели букви бе изписан въпросът „Кой е?“.

— Линдзи, ако компютърът беше твой, как щеше да отговориш?

— Нямам представа.

Силия нетърпеливо възкликна:

— Линдзи! Повтори! „Кой е?“

Дъщеря ѝ застина за миг и след малко повтори:

— „Кой е?“ — „Аз?“

— И аз така мисля! Съвсем естествен отговор при нормални обстоятелства, ако програмата реагира само на гласа на Тад. Но ние променихме някои неща... — И Силия написа — „Аз!“

Екранът примигна, промени цвета си и веднага се показаха иконите на програмите.

— Ето, най-последно! — победоносно изрече тя. — Вече сме вътре!

— Мамо, това е чудесно! А сега... можем ли да разберем с какво точно се занимава?

— Да погледнем какво има във файловете — промърмори Силия и придвижи курсора надолу. Подаде командата „Отвори“ и на екрана се появи списък на файловете.

— О! — възкликнаха двете в един глас, тъй като единият от файловете се казваше „Дънфорд“.

— Хайде да го отворим — каза Линдзи, макар и да не беше сигурна, че наистина иска да види какво съдържа файлът с нейното име. Ако я бе следил, а след това се бе преструвал на приятел, това можеше да означава само едно: Тад Тадиешки беше само един достоен за презрение шпионин.

Екранът примигна и се появи заглавие „Дънфорд 1“, подзаглавие „Селена“. Веднага след това се изписаха цифрите на нейната банкова сметка, които показваха дебита и кредита през последния месец. На следващата страница имаше копие от договора за покупката на къщата. На следващата — плановете за реконструкция с точно описание на разходите. С една, дума файлът съдържаха пълно описание на финансовото състояние на Линдзи: застрахователни полици, инвестиции, доходите на майка ѝ, заплатите на Трейси и Еди Тейлър и техните осигурителни вноски. Явно той добре бе осведомен за домакинството на семейство Дънфорд.

Линдзи се замисли колко доверчиво бе допуснала до себе си човек, който така нагло бе нахлул в личния ѝ живот. Докато беше в прегръдките му, беше повярвала, че отношенията им са искрени и чисти. Каква глупачка...

— О, Сеси, Сеси — отчаяно прошепна тя. — Какво направих?

И веднага дойде отговорът. Както гласеше заглавието на един филм — беше спала с врага.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Силия излезе от програмата и затвори компютъра. Изправи се и се протегна.

— Не зная ти какво мислиш, но според мен това заслужава да се отпразнува с едно питие.

— А аз мисля просто да си легна — отговори Линдзи. Изобщо не й бе до празнуване.

— Добре. Лека нощ, скъпа.

— Лека нощ, мамо.

Прибра се в стаята си. Леглото, което само преди няколко минути я привличаше неудържимо, сега я отблъсна. Седна до бюрото от тъмно дърво, обзета от неприятни мисли.

Какво да прави? Вече имаше доказателството, което търсеше, че Тад Тадиешки е замесен в нещо непочтено. Беше длъжна да докладва за разкритието. Но на кого? Доскоро при подобен случай тя веднага щеше да разкаже всичко на Питър, но вече и на него нямаше доверие. Дали да не отиде направо при председателя на банката Хенри Уишоу? Но какво би могла да му каже? Че е разбрала, че Тад Тадиешки събира информация от служебните компютри? И той веднага щеше да я попита, а тя откъде знае. Тогава трябваше да си признае, че самата тя е проникнала незаконно в компютъра на Тад. Обяснението беше прекалено сложно и той нямаше да го възприеме сериозно. А и какво би могъл да направи Уишоу? Да уволни Тад. Компаниите в Сити избягваха да повдигат съдебни иски срещу свои служители, заловени в злоупотреба. Смяташе се, че им разваля репутацията и влияе зле на бизнеса.

Така Тад щеше да напусне банката и никога нямаше да се разбере дали е бил свързан с тайнствените „Нешънъл Нордън Консенстрал“ и „Глоубъл Саундфаст“. Адвокатите на банката щяха да го подложат на обстоен разпит, но той надали щеше да направи големи разкрития. Сигурно беше наясно, че няма опасност да го изправят пред съда и никой не може да го принуди да говори. Щеше да каже само

толкова, колкото да си проличи, че има желание да сътрудничи, но запазвайки по-голямата част от информацията за себе си.

Затова най-добре бе да се обърне направо към Службата за финансови злоупотреби в особено крупни размери. И тогава всичко щеше се разчуе, а последствията щяха да бъдат наистина ужасяващи. Клиентите масово щяха да започнат да напускат банката. Някои от тях бяха възрастни хора и възприемаха „Ойстрав“ като част от своето семейство. Какъв шок щяха да преживеят, когато разберат, че старият им приятел е станал жертва на измама или че повече не могат да имат доверие в служителите на банката... Старомодните им представи за благонадеждност щяха да бъдат сериозно разклатена. Линдзи никога не забравяше, че не трябва да мисли само за себе си, а трябва да се грижи и за мечтите на хората.

На вратата на стаята ѝ се почука. Влезе майка ѝ с две чаши вино.

— Видях, че лампата още свети — каза тя, — а нали знаеш, че не обичам да пия сама. Така че, скъпа, хайде да пийнем по чаша шардоне.

Младата жена прецени, че е по-лесно да приеме, отколкото да започне да спори със Силия и взе чашата.

— А сега, за бога, кажи ми какво се е случило? — заповяда Силия.

— Какво?

— Само да си беше видяла физиономията, когато отворихме файловете! Мислех, че ще си доволна, а ти изглеждаше като че всеки момент ще се разплачеш. Какво има, Линдзи?

— Не е лесно да ти обясня, Сеси...

— Напротив. Не ме интересуват големите финанси. Просто ми кажи какво толкова те притеснява в този човек, Тад Тадиешки?

— Кой казва, че ме притеснява?

— Аз. Хайде, скъпа, по-рано всичко си споделяхме. Да не би заради него да скъса с Бари?

— Не, не. С Бари всичко приключи още преди ние с Тад да... — изпусна се тя.

— Преди вие с Тад да се влюбите един в друг?

— Не съм казвала такова нещо!

— Не беше необходимо да го казваш. То е изписано на лицето ти. Отчаяна си, защото разбра какво е направил.

— Не мога да понеса мисълта, че той... той...

— Той какво? Проникнал е в твоите файлове? Но, Линдзи, обикновено си толкова разумна — нали и аз проникнах във файловете на банката, а сега и в неговия личен компютър, но ти не ме смяташ за престъпничка?

— Това е друго...

— Защо да е по-различно?

— Ние го правим, защото се опасяваме, че в банката става нещо нередно.

— А какви според теб са подбудите на Тад?

— Предполагам са свързани с „Нешънъл Нордън Консентрал“ и други подобни...

— Да, сигурно е така — въздъхна Силия. — Но ти от ден на ден слабееш и ставаш все по-бледа. Ще ми бъде много мъчно, ако се окаже, че се измъчваш заради човек, който не те заслужава. Вярваш ли, че той е изпратил онази снимка? Или че е способен да симулира пожар в метална кофа?

— Всичко това започна откакто той дойде да работи в банката.

— Хм — промърмори майка ѝ. — Значи post hoc ergo propter hoc, тоест събитията се развиват, откакто той се появява на сцената, следователно той трябва да е извършителят на престъплението. Не е толкова сигурно...

— Но нали е доказано, че той представи фалшиви документи, за да получи работа в „Ойстрав“! Предполагаше се, че преди да дойде в Англия, е работил за престижна фирма на Уолстрийт. Назначихме го отчасти заради блестящите препоръки. Оказа се обаче, че досието му в нюйоркската фирма е фалшиво. Освен това обясни преместването си в Лондон, защото искал да бъде по-близо до баща си, който живеел в Прованс. А се оказа, че баща му е починал още преди пет години!

— О, Господи!

— Да, точно така, правилно се изрази. О, Господи!

Силия замълча и се замисли.

— Значи този човек отдавна те тревожи?

— Да.

— Наистина звучи страшно, когато чуеш всичко това наведнъж, както аз например. Доколкото разбирам, направила си доста проучвания. Подозираш ли още някого?

Линдзи трепна при този въпрос. В края на краищата тя беше сигурна, че с нищо не бе предизвикала заплахите, насочени към семейството ѝ. Но и не можеше да повярва, че Тад ще реагира по този начин. Само някой луд би могъл да види в нейно лице преследвач и да предприеме тези странни действия.

Някой луд... Какво беше казал Тад за Нан онази вечер? „Тя е неуравновесена.“ А нима Нан не бе показала съвсем ясно, че има зъб на Линдзи?

Способна ли бе Нан да изпрати някой да снима майка ѝ и дъщеря ѝ, да подпали пожар в къщата ѝ или да проникне в личния ѝ компютър? Тя ли беше избягала от залата на дилърите, изплашена от Линдзи в тъмното?

Никога не ѝ бе хрумвало да подозира Нан. Нито някой друг от екипа — сети се тя изведнъж. Още от самото начало бе насочила всичките си подозрения към Тад Тадиешки. Но защо? Защото той с нещо я притесняваше. Излъга по време на интервюто и това беше неопровержим факт. Но дали от този факт закономерно следваше, че беше престъпник?

— Възможно е да съм несправедлива към него — бавно изрече тя.

— Тогава иди да се посъветваш с Питър Груман...

— Но нали точно Питър гарантира за него! — възкликна Линдзи, като си спомни последния им разговор. — Вече не вярвам и на него.

Майка ѝ не на шега се възмути:

— Не се дръж като глупачка, Линдзи. Питър Груман е прекрасен човек и не може да бъде замесен в нищо непочтено.

— И аз мислех така, докато не го изобличих.

— И как точно си го изобличила, скъпа? Разкажи ми какво според теб е направил Питър? — Силия не можеше да си представи, че той е способен на лоша постъпка. Беше го срещала на няколко официални събирания на банката и беше почти влюбена в този привлекателен възрастен мъж.

— Ами например престори се, че се обажда на свой приятел в Ню Йорк, за да провери препоръките на Тад...

— Наистина ли само се е престорил?

— Ами, да. Каза, че всичко било наред. Но се оказа, че изобщо не е вярно.

— Хм... Предполагам, че си права, скъпа. Ти винаги си права. Само че на мен лично ми е трудно да подозирам Питър.

Допиха си виното и Силия каза:

— А сега да си лягаме. Опитай се да поспиш, Линдзи. Наистина имаш уморен вид.

Въпреки опасенията си Линдзи веднага заспа. На следващата сутрин, когато мелодията на радиочасовника я събуди, остана в леглото за известно време, като се опитваше да си спомни кой ден беше и какво се бе случило вчера.

И изведнъж си спомни. Почувства се безкрайно нещастна. Но решително отхвърли мрачните мисли, бързо стана от леглото и започна да се приготвя за работа. Имаше чувството, че е дошъл нейният ред да направи нещо: по време на съня неспокойният ѝ мозък беше продължил да търси решение на проблемите ѝ.

Облече си една от обичайните рокли от тъмна коприна, които Силия бе донесла от къщата. Колкото ѝ да бе странно, но именно тази рокля ѝ създаде усещането, че ще се справи. Благодарение на нея донякъде възвърна самочувствието си и отново се почувства самата себе си.

Слезе на улицата, качи се в колата и поздрави Судин. Той ѝ разказа последните новини за семейството си и накрая спомена:

— Разбрах, че майка ви се готви да отиде във фермата в края на седмицата. Вие ще бъдете ли с нея?

— Сигурно, Судин. Много искам да видя Алис. Изобщо не са ми достатъчни само разговорите по телефона.

— Времето малко се развали и научих, че ѝ било скучно да седи вътре. А тя обича да ходи на пикник, нали?

Времето наистина беше неприятно. Типично английско лято: три слънчеви дни, а на четвъртия — непременно буря с гръмотевици. Линдзи се замисли за Трејси и Еди Тейлър, които сега сигурно се чудеха какво да правят на море в този дъжд.

— Горкичките — сподели тя със Судин. — Трябва да им кажа да се върнат, тъй като все едно в къщата нищо не се е случило, нали, Судин?

— Хората от охранителната фирма добре си гледат работата. Струва ми се, че само изключително опитен крадец би могъл да влезе, без да го забележат.

— Да. Напоследък стигнах до извода, че този, който ни заплашва, в известна степен е аматьор — изрече Линдзи с престорено безгрижие. — Ще пусна телеграма на Трейси да се прибират. В караваната нямат телефон.

Малко по-късно тя вече седеше пред екрана на компютъра и реши да провери какво става на чуждестранните пазари. Хан Сен и Никеи бяха възбудени, но на Уолстрийт работният ден още не бе започнал.

Уолстрийт... Точно оттам беше дошъл Тад. Поне това не будеше съмнение, тъй като той разполагаше с вътрешна информация, която би могъл да научи само ако действително е работил там. Дори и персоналният му файл в „Хърли Гунет“ да беше фалшив, той все пак бе работил някъде на Уолстрийт.

Фирмата, за която се предполагаше, че е работил, бе известната „Хърли Гунет“... Един от нейните вицепрезиденти бе гарантирал — поне според Питър — професионалните умения на Тад. Линдзи беше решила, че тук се крие някаква измама.

А защо бе толкова сигурна? В съзнанието ѝ все още отекваше спонтанната реакция на майка ѝ: „Питър Груман е прекрасен човек и не може да е замесен в нищо непочтено.“ Отначало съвсем инстинктивно Линдзи също мислеше така. Възможно ли бе и двете с майка ѝ да грешаха? Да, напълно бе възможно. Защото Силия беше преживяла доста удари на съдбата и беше благодарна на Питър за доброто отношение към дъщеря ѝ. Самата тя би се почувствала ограбена, ако се наложи да си промени мнението за него.

Но какво право имаше Линдзи да го обвинява само въз основа на собствените си предположения? Мислеше, че той я е измамил. Но не беше ли редно първо да провери, а след това да прави изводи?

И как точно да го направи? Питър бе казал, че смята да се обади на своя стар приятел Джон Блебъл. Сега тя би могла да се свърже с този Джон Блебъл и да разбере дали разговорът наистина се е състоял.

Още бе рано. На Уолстрийт започваха работа след около пет или шест часа. Междувременно тя беше длъжна да свърши работата, за която получаваше заплата — да се погрижи за интересите на своите клиенти.

Когато се освободи, Линдзи изпрати на Трейси Тейлър телеграма на адреса на караваната. Помоли я двамата с Еди да се приберат в

Пътни и да подготвят къщата за тяхното завръщане. Не спомена точно кога щяха да се върнат майка ѝ и Алис, но за свое успокоение реши да продължи срока на охраната.

По обяд залата на дилърите почти се изпразни. Линдзи се замисли дали да не се обади в Щатите по един от служебните телефони. Но се сети, че всичко, което минаваше през тези линии, се записваше. А имаше ли някакво значение? Не. Може би не.

Наблизо се намираха няколко малки телефонни фирми, които предлагаха евтини услуги. Линдзи взе чадъра, който ѝ предложи Стъдли, тъй като междувременно се беше излял поредният порой, и излезе от сградата. За щастие веднага успя да спре едно такси, което бавно се движеше по иначе оживената улица. Помоли шофьора да я откара в Хай Холбърн и след няколко минути вече беше във фирмата за телефонни услуги.

Беше си записала номера на „Хърли Гунет“ на лист хартия. Влезе в телефонната кабина и моментално я свързаха. Представи се като сътрудник на „Ойстрав“ и поиска да разговаря с Джон Блебъл.

— Господин Блебъл?

— Госпожо Дънфорд?

— Добро утро, господин Блебъл. Съжалявам, че се налага да ви безпокоя толкова рано...

— Няма нищо... Ние, bankerите, винаги ставаме рано. С какво мога да ви бъда полезен?

— Просто исках да получа повече информация за Уилям Тадиешки.

— За кого?

— За Уилям Тадиешки — той дойде на работа при нас от вашата фирма...

— О, Тадиешки. Да, разбира се. Тадиешки. Как е той?

— Много добре. Приятно ми е да съобщя, че в „Ойстрав“ много го ценят.

— Сигурен съм, че е така. Я да си спомня какво ми беше казал за него Питър? Май се е кандидатира за длъжността специалист по анализите, нали?

Сърцето на Линдзи подскочи от радост. Питър наистина се бе обаждал в Ню Йорк! Двамата с Джон Блебъл бяха разговаряли за Тад. Тя изобщо не е била права да се отнася с недоверие към Питър Груман.

— Да, той работи при нас като аналитик. Напоследък много се говори за сливането на тази длъжност с длъжността на отговорника по рекламациите, така че бих искала да попитам...

— Дали според мен Тадиешки е подходящ, нали така? — довърши Блебъл, приел лъжата ѝ за чиста монета. — Един отговорник по рекламациите ще има доста работа дори в търговска банка, особено като се има предвид колко често се поставя под съмнение етиката на търговските операции. Но... да... да... Преди да ви дам окончателен отговор, бих искал да се посъветвам с административния отдел, тъй като не познавам господин Тадиешки чак толкова добре. И все пак бих казал... да... Вече разговаряхте ли с него?

— Засега не, господин Блебъл.

— Наричайте ме Джон. А вие сте...

— Линдзи. Линдзи Дънфорд.

— О, да, разбира се. Питър много ми е говорил за вас, Линдзи. Беше ми приятно да поговорим. Имате ли още въпроси, тъй като ме чакат на другия телефон и...

— Не, господин Блебъл, исках да кажа, Джон. Благодаря ви. Това е всичко. Много ви благодаря.

Тя остави слушалката и благодарно вдигна очи към небето. Питър Груман не я бе подвел. Той наистина се е обадил на Джон Блебъл, който е дал блестящи препоръки за Тад Тадиешки.

Но се оказа, че все пак не го познаваше много добре. Това беше естествено: не можеше да се очаква, че вицепрезидентът на голяма фирма на Уолстрийт лично познава всеки от служителите си. Ако някой поискаше сведения за Уилям Тадиешки от шефа на техния административен отдел, той също щеше да погледне файла с досието му и да потвърди, че Тад е благоразумен и честен човек, на когото може да се разчита. Нищо, че информацията изглеждаше доста повърхностна, както неколкократно бе повторил Бъди Тромбърг. Главният администратор надали щеше да заподозре, че Тадиешки лично беше инсталирал файла в компютъра им, за да бъде там при евентуална проверка.

Всичко това обаче нямаше нищо общо с Питър Груман. Той действително беше разговарял с Джон Блебъл — нямаше измама, тъй като Блебъл лично го бе потвърдил. Когато Питър му е обяснил какво го интересува, той вероятно е отворил файла във вътрешната

комуникационна мрежа на фирмата и направо е прочел това, което е видял на екрана, без да има и най-малката представа, че е станал жертва на измама.

Сега вече Линдзи знаеше, че отново можеше да има доверие на Питър.

На връщане се отби в едно от близките кафенета, за да си вземе нещо за обяд. Прибра се в банката с такси и веднага се обади на Питър по мобилния телефон.

— Линдзи! — извика той, когато най-после стигна до телефона. — Колко се радвам, че се обаждаш! От Дербито насам нито съм те виждал, нито чувал.

В първия момент тя се обърка. Като си спомни защо го бе отбягвала, направо не знаеше какво да каже. Как е могла да бъде такава глупачка?

— Може ли да мина да те видя днес следобед?

— Разбира се, мила, когато пожелаеш. За чая ли ще дойдеш?

— Да, ако е удобно — каза тя и си помисли, че противният „Ърл Грей“ не беше достатъчно наказание за идиотското й поведение.

Оттук нататък всичко й изглеждаше в много по-добра светлина. Нейният екип блестящо се справи с инвестиционната програма, която им беше предала по Интернет; Милисът бодро отговаряше на всички телефонни обаждания и факсове; позвъниха неколцина клиенти, за да изкажат задоволство от работата на банката, тъй като бяха получили извлеченията от сметките си. В същото време Тад Тадиешки присъстваше на дълго и скучно заседание, на което се обсъждаше дългосрочната инвестиционна програма на отдел „Рискови капитали“.

Малко след четири часа Линдзи вече се намираше пред апартамента на Питър в Барбикан. Дароу й отвори вратата.

— Добър ден, госпожице. Господин Груман ви очаква.

— Благодаря. Той добре ли е?

— Днес имаше малък пристъп и се наложи да вземе болкоуспокояващи. Но ако обичате, не споменавайте пред него, че съм ви казал.

— Разбира се. — Тя влезе в дневната, обзета от чувство на вина. Докато тя го бе подозирала във всички смъртни грехове, Питър продължаваше да се бори с коварната болест...

— Скъпа моя! — зарадва се той, като я видя. Взе ръцете ѝ и ги целуна. — Не съм те виждал цяла вечност! Е, не съм съвсем изолиран, нали знаеш... И до мен достигнаха някои неща. Разбрах, че Купидон създава сериозни проблеми в отдела за инвестиране в ценни книжа.

— Какво? — Линдзи толкова се изненада, че се изчерви. После се сети, че надали някой знае какво се е случило между нея и Тад.

— Научих, че си се разделила с твоя млад приятел.

— О! — каза тя. — Имаш предвид Бари. Рано или късно това трябваше да се случи.

— Вярно ли е, че се опитвал да те задържи със сила пред входа на банката?

— Със сила... Трудно е да се каже. Беше ме хванал за китката.

— Много глупаво. Ако не можеш да задържиш една жена със силата на личността си, физическата сила не върши работа. Знаеш ли, Линдзи, винаги съм смятал твоя Бари за доста елементарен младеж.

Тя вдигна рамене.

— Това вече е минало, Питър.

Той бавно се насочи към кухнята, откъдето се чуваше свиренето на чайника. Линдзи тръгна след него.

— Изглежда нещо те тревожи. — Питър се смръщи от болка, докато наливаше вода в малкия чайник за запарката. — Наблюдавах как се справи с кризата във връзка с реколтата на житото. Беше страхотна. Нали нямаш проблеми с твоите ценни книжа?

— Не. Дошла съм за друго.

— За какво? Да не би да се притесняваш от избухването на онази жена?

— О, и за това ли си осведомен?

— Навсякъде имам шпиони — усмихна се той и ѝ подаде подноса с чая. — Сигурно е било доста драматично изпълнение.

— Беше отвратително — отбеляза Линдзи.

— Става дума за Нан Комптън, нали?

— Да. Въпреки че ми се стори невероятно. Винаги съм я мислила за стабилен човек и толкова благонадежден.

— Страхувам се, че е от тези, които винаги остават на втори план. Както ти правилно отбеляза, Нан прави впечатление на стабилна, но накрая се оказва, че ѝ липсва достатъчно интелигентност. Разбрах, че те е ударила?

— О, не — възрази тя. — Само ме заля с кафе.

— Само! — засмя се Питър. По стъклата на прозорците се стичаха дъждовни капки. Той седна на едното кресло и извади кутия шоколадови бисквити, като остави младата жена да налее чая.

— И какво ще правиш сега с Нан? — попита той, отпивайки от чашата си.

— Нищо.

— Нищо ли? — Той недоумяващо повдигна рунтавите си вежди. — Напротив, трябва да направиш нещо, скъпа.

— Какво да направя? Не мога да я упреквам, тя определено не беше на себе си...

— Хора, предразположени към нервни припадъци, по принцип не стават за банкери.

— Така е, разбира се. Председателят е разтревожен. Страхува се, че Нан може да заведе дело срещу банката.

— Защото е била подложена на толкова голямо напрежение, че е стигнала до срыв? Мислиш ли, че е способна да го направи?

— Не зная. Вероятно ще се наложи да поговоря с нея.

— Налага се да я уволниш.

— Питър! — Линдзи бе шокирана. След малко добави шеговито: — Тогава наистина ще има повод да ни съди.

— Линдзи, тази жена има достъп до чужди пари. Ако направи грешка, може да предизвика катастрофа...

— Ще я наблюдавам. — Отпи от чая си. — Какво друго ти съобщиха твоите осведомители?

— Казала си на нощния пазач, че някой се е вмъкнал в банката.

— Да — изненадано отвърна тя. Питър наистина беше добре осведомен. — Засякох някакъв човек в залата на дилърите. Когато разбра, че съм там, той избяга.

— И кой беше това?

— Не го видях. Нали знаеш колко е тъмно...

— Сигурна ли си, че беше мъж?

— Не. Всъщност реших, че това се подразбира.

— А не би ли могло да бъде жена с панталон?

— За кого намекваш, Питър?

— Мисля си за Нан Комптън, ето за кого. Доколкото си спомням, повечето жени днес носят панталони. Нан често идва на работа в

костюм от сако и панталон.

— Да, така е, но... Нан?

— Виждам, че не искаш да повярваш. Но ако е била пред нервен срив, кой знае на какво още е била готова.

— Имаш предвид нещо нечестно? Не е възможно. Не и Нан!

— Изглежда, ти твърдо си решила да не ми вярваш. Това говори добре за твоята лоялност към колегите ти, моето момиче, ала не съм убеден, че е разумно.

— Разбираш ли, Питър, сигурна съм, че беше друг човек.

— Кой например?

— Тад Тадиешки!

— Тадиешки — повтори името Питър и се замисли. — Доколкото си спомням ти идва да разговаряме за него още когато той се кандидатира за работа в банката. Накара ме да се обадя на Джони Блебъл, нали така беше?

— Да, но...

— Още тогава ми се стори странно, че си настроена срещу него. А сега твърдиш, че в извънработно време е идвал в стаята на дилърите с някакви непочтени намерения. Но всъщност ти не си го видяла, понеже е било доста тъмно.

— Да, но изглежда логично, защото...

— Не мислиш ли, че си предубедена, Линдзи? Разбрах, че двамата сте имали някакъв служебен спор...

— О! Все пак смятам, че дилърите би трябвало да си гледат работата, а не да разносят клюки...

— Но аз много обичам клюките, мила. Аз съм само един възрастен човек, който живее изолирано и ценя всяка скандална ситуация повече от буца злато. — Той я погледна в очите и внимателно остави чашата си. — По лицето ти се вижда, че става дума за нещо повече от клюка.

— Дойдох специално да поговорим за Тад Тадиешки. Мисля, че е дошъл в банката с някаква цел и всичко, което ни наговори за себе си, е лъжа...

— Лъжа? Това е много силно обвинение, Линдзи. Защо мислиш така?

— Помолих Бъди Тромбърг да го провери.

Питър се усмихна.

— А на всичкото отгоре се възмущаваш, че обичам клюките. Тромбърг е най-големият клюкар, когото познавам.

— О, така ли? — Младата жена малко се обърка. — Да, но има нещо повече от обикновена клюка.

— Добре. Хайде да го чуем, тогава.

— Например не ти ли се струва странно, че Тадиешки си е измислил фалшива семейна история като повод да се премести на работа в Лондон?

— А ти искала ли си от него обяснение?

— Не...

— Понякога дори и много умни хора обичат да си измислят разни истории за себе си...

— Но Бъди казва, че...

— Какво очакваш от мен, Линдзи? Да не искаш да подложаш на разпит господин Тадиешки от твое име?

— Естествено, че не — извика тя, изненадана от реакцията му. — Знаеш, че никога не бих те въвлякла в моите проблеми.

— Споделяла ли си подозренията си с някого? Например с Уишоу? Или със Сирил Бартрам?

Линдзи едва се сдържа да не каже, че главният администратор Сирил Бартрам е прекалено мек и доверчив човек, за да бъде привлечен за съветник, а господин Уишоу никак не обича да го безпокоят, освен по приятни поводи.

— Предпочетох първо да се посъветвам с тебе.

— Най-доброто решение е да поговориш лично с господин Тадиешки.

— Искаш да кажеш да действам директно?

— Ако предпочиташ този израз, може и така да се каже. Просто го попитай защо е трябвало да си измисля небивалици за баща си.

„Ако реша да поискам обяснение от Тад, то това няма да е единственият въпрос, който ще му задам“ — помисли си Линдзи.

Питър я беше разочаровал. Бе очаквала, че ще се отнесе към проблемите ѝ с повече отговорност. А той искаше да разговаря само за лични неща; изглежда, деловите разговори вече го отегчаваха. Явно артритът беше го оставил без сили.

Линдзи постоя още малко, за да си допие чая, но когато стана да си върви, изпита облекчение. Почувства се изоставена. По-рано Питър

винаги ѝ помагаше.

На връщане се отби в басейна на Центъра по красота, за да се освободи от нервното напрежение. Когато се прибра, майка ѝ излезе от дневната да я посрещне.

— Линдзи, поработих още върху файловете, които отворих вчера.

— Е, и?

— Твоят приятел Тад не си е губил времето. Прегледал е много повече служебни файлове от мен, но, разбира се, той е започнал да се занимава с това много отдавна...

— Колко отдавна?

— От началото на април.

— Значи веднага щом е постъпил на работа в „Ойстрав“!

— Събрал е и доста информация от личните ви файлове. Аз не ги разгледах много внимателно, защото... Е, нали знаеш, все пак това са чужди неща... Но ти не си единствената, той е проучвал практически всички от отдела. А има и нещо друго — изобщо не мога да вляза в някои директории. Необходима е друга парола, а аз не я зная.

Линдзи поклати глава.

— Изглежда, Тад никак не е глупав.

— Съгласна съм. Много по-умен от мен, въпреки че не може да се каже, че съм начинаеща, когато става дума за компютри.

— Е, да — въздъхна дъщеря ѝ. — Говорих с Питър. Той смята, че трябва да поговоря с Тад.

— Не може да бъде!

— Точно това предложи да направя. Защо си толкова изненадана?

— Защото току-що открих това в електронната поща. — Силия подаде на дъщеря си лист хартия.

Най-отгоре беше адресът на Силия. След това имаше следното съобщение:

„Уважаема госпожо, моля ви, предайте на Линдзи, че е наложително да разговарям с нея. След като тя ме избягва

в банката и не желае да вдигне телефона, това е единственият начин да се свърже с нея.

С почит: Тад“

Следваше неговият адрес на електронната поща. Линдзи се изненада.

— Откъде е разбрал как да се свърже с тебе?

— Боже Господи, за него трябва да е било детска игра да ме намери.

— И какво да правя сега?

— Нали току-що каза, че Питър те е посъветвал да поговориш с него лично?

— Значи смяташ, че трябва да отговоря на това писмо?

— Е, предполагам, че можеш и да не му обърнеш внимание.

Линдзи остави писмото.

— Не искам да бъда въвличана в подобни афери.

— Вероятно си права. — Силия се замисли. — Наближават почивните дни. Утре заминавам за фермата — един от племенниците на Госуами обеща да мине да ме вземе. Ела и ти, за да можеш на спокойствие да осмислиш нещата.

— Добре — разсеяно се съгласи тя. Отиде в стаята и погледна екрана на компютъра. — Мамо... Тад копирал ли е личния файл на Нан Комптън?

— Всъщност да. Защо питаш?

— Защото Нан напоследък се държи странно и Питър предполага, че...

— Искаш ли да го погледнеш? — попита майка ѝ и придвижи мишката надолу по списъка на файловете. „Комптън“ се изписа на монитора, а след малко и подзаглавие „Рулетка“. Силия премести стрелката по колонките от цифри. — Този човек има страхотно въображение за паролите — промърмори. — Как се е сетил да измисли подобно нещо?

— Много лесно. Нали помниш, че Нан обича да играе хазарт? — Линдзи застана зад майка си и се загледа в екрана. — Както и да е. Сигурна съм, че е успял да открие моите пароли само защото е намерил книгата по гръцка митология. — И добави, като вдигна

рамене. — Значи ето какво е правил, докато ни е следил! Търсил е ключовете към паролите.

— Следил ли ви е? Нищо не си ми казвала досега. — Силия започна да се върти неспокойно. — Държиш ли екранът да е включен, скъпа? Мразя, когато личният живот на хората се излага на показ.

— Мамо, остави го за малко. Искам да...

Силия стана, за да освободи мястото пред компютъра.

— Оставям те сама — каза и тръгна към вратата. — Но не се бави много, защото скоро ще вечеряме.

Вечеряха около осем часа и веднага след това Линдзи отново се върна при компютъра. Внимателно прегледа файла на Нан Комптън, но не намери никакви доказателства за злоупотреба. Действително по банковите сметки на Нан си личеше, че финансовото ѝ състояние не е много добро, но нямаше данни да е вземала големи суми на заем.

Линдзи излезе от файла на Нан и извика служебните файлове на „Ойстрав“. Тад беше поработил и тук. Тя внимателно прегледа няколко файла, докато накрая толкова се умори, че цифрите започнаха да се мерзелят пред очите ѝ като преплетени лиани в джунгла.

На следващата сутрин спа до късно, понеже беше събота. Двете със Силия още си пиеха кафето, когато по домофона се обади Мози Госуами и каза, че чака долу пред сградата.

— О, ами аз не съм готова! — извика младата жена.

— Линдзи, побързай. Момчето сигурно има още един курс до града.

— Ти тръгвай, Сеси. Аз ще дойда малко по-късно с колата.

— Не. Тогава ще те изчакам да тръгнем заедно.

— Тръгвай, Сеси. Искам да занеса някои дрехи на химическо чистене и още веднъж да погледна онези файлове...

— Скъпа, събота е, забрави за всичко това...

— Сеси, предпочитам да остана. Не ми се иска да се притеснявам, а е срамота да бавим повече Мози. Ти тръгвай с него и кажи на Алис, че ще дойда следобед.

— Добре, щом така предпочиташ. — Силия я целуна за довиждане и бързо излезе.

Линдзи изпи още една чаша кафе, взе си душ и се облече. Сложи мръсните дрехи в една торба. По-рано, когато живееше в къщата в Пътни, хората от химическото чистене минаваха поне веднъж

седмично. Ако са ходили да оставят последната пратка с чисти дрехи, не е имало кой да им отвори. Затова Линдзи реши, че най-добре бе да отиде лично да вземе готовите неща и да остави мръсните. Химическото чистене се намираше чак в Челси, така че предобедът ѝ мина в пътуване дотам и обратно. Искаше ѝ се да отиде да хапне нещо на обяд, но всички добри заведения по Кингс Роуд вече бяха препълнени. Затова се задоволи да изяде на крак един пай с месо в закувалнята на паркинга.

Сега вече беше готова да поработи върху файловете на Тад. Но по пътя се сети, че се намира много близо до жилището на Нан Комптън. Изключи радиото в колата, за да не се разсейва. Дали да не се отбие да види Нан? Беше споменала пред Питър Груман, че иска да поговори с нея. А той бе отговорил, че трябвало да я уволни. Линдзи не можеше да постъпи така.

„Хайде, де — каза си. — Не бъди страхливка. Все едно ще ти се наложи да разговаряш с нея. Тогава го направи веднага!“

Зави по Тауър Бридж и много по-рано, отколкото ѝ се искаше, се оказа на Литъл Уопинг Лейн. Намери свободно място до тротоара, паркира колата, взе чадъра и хукна под дъжда към къщата на Нан.

Апартаментът на Нан се намираше на партерния етаж в красива викторианска сграда с еркерни прозорци. Линдзи позвъни, но никой не ѝ отговори. „Много добре — каза по-малодушната ѝ половина. — Няма я.“ Но позвъни още един път, за да не я гризе по-късно съвестта.

На най-близкия еркерен прозорец щорите леко помръднаха. Нан погледна през процепа. След това щорите отново се спуснаха и нищо не се случи.

Линдзи дълбоко си пое дъх и отново натисна звънеца. След малко отвътре се чу глас:

— Махай се!

— Хайде, Нан, отвори ми вратата. Трябва да поговорим.

— Вече казах всичко, което исках...

— Не ставай глупава. Сигурна съм, че не си мислиш и половината от онези гадости!

Линдзи чу някакво възклицание и след малко вратата се отвори. Показа се Нан по нощница и със сплъстена коса. В ръката си държеше чаша.

— Заповядайте на втория рунд! — подигравателно се поклони тя.
— В чашата има водка. Веднага ли да я лисна в лицето ти, или да я оставя за после?

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Линдзи бе идвала тук и преди — в онези дни, които сега изглеждаха непостижимо далечни — когато те двете с Нан бяха приятелки. Без да бърза прекоси тъмното фоайе и застана пред вратата на Нан. Апартаментът се състоеше от дневна и спалня. Нан беше наблюдавала Линдзи през щорите на дневната.

Вътре всичко беше разхвърляно. Телевизорът работеше, но без звук, а отгоре бяха сложени няколко пластмасови кутии храна за къщи. Компютърът също бе включен и на екрана му примигваха новините по Интернет. На канапето бяха нахвърляни книги, списания и вестници, полузакрити от събрано накуп одеяло, което в единия край се спускаше до пода. Под одеялото се подаваше и празна бутилка от водка.

Навсякъде беше прашно. Синя хортензия загиваше от жажда в оранжева саксия. На малката масичка имаше няколко запечатани плика. Телефонът бе изключен.

— Мил роден дом — подигравателно посочи Нан наоколо. — Няма да ти предлагам да седнеш, тъй като и без това няма къде, съгласна ли си?

— Нан, какво става с тебе? — попита объркано Линдзи, все още под впечатление на спомените за отминалите времена. — Тук изглежда така, като че е минал тайфун...

— А ти да не би да идваш като представителка на списание „Красив дом“? Казвай за какво си дошла и по-бързо се махай.

— Лекарят предписа ли ти някакви лекарства? — Линдзи се огледа за шишенце с лекарства.

— Да. О, да. Предписа ми малки горчиви хапчета, много красиви, но това изобщо не те засяга.

— Не се грижиш както трябва за себе си...

— Ооо, колко си мила. Мама е дошла да се погрижи за своето непослушно момиченце. Хора, вижте Линдзи със златното сърце! Сърце осемнайсет карата чисто злато — обяви тържествено Нан, като

че се намираше на панаир. Забеляза бутилката от водка. — Ах, че ме стресна, когато позвъни на вратата! Виж какво съм направила заради тебе! Разляла съм си водката.

„Не съжалявам, ако е така“ — помисли си Линдзи и попита:

— От кога не си се хранила?

Домакинята погледна празните кутии върху телевизора.

— Макови кифлички и юфка с пържени яйца — каза, като посочи кутиите. — Бяха отвратителни и ги оставих. Обичаш ли китайска кухня? Можеш да доядеш останалото, стара приятелко.

Линдзи погледна храната и разбра, че беше там най-малко от два дни.

— Нан, обличай се. Отиваме да обядваме...

Нан седна на канапето.

— Не искам. Вали проливен дъжд, а в бюфета имам още една бутилка водка. Защо да излизам?

— Тогава ще ти приготвя чай и препечени филийки...

— Не можеш да ми приготвиш препечени филийки, защото нямам хляб. — Тя се засмя. — Нищо нямам, освен водка. Какво ще кажете, сестра Найтингейл? Искате ли една глътка?

— Дойдох да поговорим, Нан, но виждам, че е безсмислено...

— Безсмислено е. Всичко е безсмислено. — Нан се разплака. — Ако си дошла да ми кажеш, че съм уволнена, хайде, давай. Изобщо не ми пука! Винаги мога да си намеря работа — винаги! И така ще е най-добре, защото ми омръзна да свиря втора цигулка след теб, о, Линдзи, Светлина на моите очи!

Линдзи седна до нея на кушетката.

— Нямам намерение да те уволнявам...

— Така ли? И защо? Не мислиш ли, че си го заслужавам? О, да. Сега започвам да разбирам. Това ще развали твоя имидж — да постъпиш така със старата си приятелка. А какво ще кажат колегите?

— Изобщо не ме интересува кой какво ще каже. Ти очевидно не беше на себе си, все едно, че те бяха подменили...

— О, колко бих искала да си права — изхълца Нан. — Например бих искала да съм на твое място. Тогава Тад щеше да ме гледа по начина, по който гледа теб...

— Тад ли?

— О, стига, престани да се преструваш, че нищо не си забелязала! Според него ти си най-хубавото създание след компютъра! Но по-рано ме предпочиташе пред теб, зная, че е така...

— Нан, това е просто смешно...

— Всичко между нас беше наред, преди да се появиш на Дербито в онази тъпа рокля. Щом те видя и загуби ум и дума. „Момчетата в Ню Йорк щяха да паднат, ако я бяха видели.“ И с какъв глас го каза само...

— Нан, говориш глупости...

— Понякога — изрече тя, като нервно бършеше сълзите си — наистина си представям, че съм на твое място. Също толкова умна, когато става дума за финанси, и освен това много красива. Жена, която прави кариера и същевременно е прекрасна майка на сладко момиченце. На всичкото отгоре и със свръхинтелигентен приятел, който знае всичко за италианските стенописи и японската керамика. Защо не ти стигаше всичко това? Защо ти трябваше да скъсаш с него и да ми отнемеш Тад?

— Честна дума, Нан, нещо грешиш...

— Но и ти не си чак толкова неуязвима в своя идеален свят — злобно продължи Нан. — Искам да те съсипя! И когато успея, в „Ойстрав“ с удоволствие ще ти видят гърба...

— Нан — прекъсна я, — надявам се, че не си направила някоя глупост?

— О, всичко, което правя, е все глупаво. Всички го знаят. Например как само оплесках инвестициите в туристическата компания на Бимонди...

— Нямам предвид банката. Искам да разбера... била ли си в къщата ми?

— В къщата ти ли?

— Или да си ми изпращала нещо?

— „Исках да ти изпратя писмо, но го загубих по пътя...“ — пропя Нан.

— Нан! Изпращала ли си ми някакво писмо? Или снимка?

— „Едно момиче вдигна писмото и го скри в шала си...“

Линдзи я хвана за раменете и здраво я разтърси.

— Нан, престани да се правиш на шут! Не си чак толкова пияна и те моля да ми отговориш смислено. Изпращала ли си човек да следи

къщата ми?

— Не, само изпратих един да ти хвърли тухла през прозореца. Или още по-добре да срине къщата ти с булдозер. Трябваше ли да го направя, а? Тогава щеше ли да си вземеш бележка? — В един момент Нан усети, че Линдзи я беше хванала за раменете. — Не ме докосвай! Мразя те!

Линдзи я пусна и тя се свлече върху мръсните възглавници на канапето.

— Какво правиш тук, Линдзи? — попита тя. — Защо си дошла? За да видиш как си съсипвам живота ли?

— Дойдох да ти задам няколко въпроса...

— О, ясно. „Защо направи онзи скандал в банката? Как можа да залееш с кафе хубавата ми рокля?“ Нека ти кажа: много лесно. Всичко мина чудесно. А ти стоеше като глупачка. Заради удоволствието, което изпитах, си струва да остана без работа.

— Не си останала без работа...

— Да, засега не съм. Но постепенно ще намериш начин да се освободиш от мене...

— Нан, стегни се и се лекувай. Няма да те уволня. Поведението ти очевидно се дължи на емоционална травма...

— О, значи ти ми прощаваш! — иронично извика Нан. — Трябваше да се досетя, че ще ми простиш! На всичко си готова, само и само да изглеждаш добра...

Беше безнадеждно. Нан изопачаваше всяка дума, произнесена от Линдзи. Все едно да търсиш път в омагьосана гора. Линдзи си взе чантата и чадъра и тръгна към вратата.

— Довиждане, Нан. Надявам се по-скоро да оздравееш и да се върнеш на работа.

По обратния път караше бавно, защото задуха силен вятър, който яростно блъскаше дъжда в стъклата на колата. Според метеорологичната прогноза рязкото спадане на атмосферното налягане щеше да обхване цяла Югоизточна Англия. Улиците бяха залети с вода, надвисналите облаци обгръщаха Сити в тъмносив полумрак.

Когато най-после се прибра в Оулд Флег Уорф, Линдзи си направи горещ чай. Взе чашата и отиде в стаята на майка си. Отвори файла, който бе започнала да разглежда предишния ден. „Комптън“, „Рулетка“, страница 1 — „Финансово състояние“: банкова сметка в

банка „Чомли“, № 421144. На екрана се появиха колони от цифри. Имаше и данни за платени данъци върху чуждестранна валута, вероятно от пътуванията на Нан в чужбина, когато е била на банкови семинари или конференции.

Линдзи пропусна финансовото състояние на приятелката си и се прехвърли към персоналния ѝ електронен бележник. Опита се да си припомни датите, на които бе получила анонимните писма и особено деня на пожара.

Но бележникът с нищо не ѝ помогна. В него бяха отбелязани преди всичко дните, в които Нан имаше час за посещение при зъболекар, или планове ѝ за прекарване на отпуската. Никакви емоционални отклонения.

„Колко странно — тъжно си помисли Линдзи. — Толкова отдавна сме приятелки, а аз изобщо не съм я познавала... И дори сега, след всички глупости, които ми наговори, пак не мога да повярвам, че е способна на нечестна постъпка.“

Затвори файла на Нан и се прехвърли към файловете на банката. Беше повече от очевидно, че Тад здравата е ровил из компютрите на „Ойстрав“. Имаше данни от отделите за резервни капитали и лицензии и от нейния собствен отдел — инвестиции в ценни книжа.

Тази информация ѝ бе добре известна и тя я отхвърли с досада. Едва когато стигна до банковия сектор, усети известен интерес. Изненада се, като видя колко внимателно Тад бе проучил дейността му. Също като Силия и той беше забелязал, че един от чиновниците прехвърля дребни суми от клиентите към своята сметка. Вече бе откраднал неколкостотин лири.

Но за размерите на сделките на „Ойстрав“ това беше незначителна сума.

Тад беше отделил „Нешънъл Нордън Консентрал“ и „Глоубъл Саундфаст“, както и още две фирми: „Мерсие Делиб“, свързана с бившата френска колония в Конго, и „Пауърлендс Бейкър“ от Лихтенщайн. Беше съставил графики на техните сметки, които приличаха на насочен пистолет.

Дали използваше тези сметки, за да манипулира банката? Интересно дали беше наясно какви пари се въртяха чрез тях? И какъв ли беше неговият дял?

Линдзи започна да преглежда баланса, за да се ориентира в ситуацията. Усещаше, че би могла да разчете информацията, но същността ѝ убягваше. Погледна часовника.

Шест часът! Вече трябваше да е тръгнала. А беше преуморена и умираше от глад.

Отиде при телефона.

— Сеси — каза, когато майка ѝ се обади от фермата, — току-що ставам от компютъра...

— Значи с това си се занимавала досега! Тъкмо смятах да ти се обаждам...

— След малко тръгвам...

— Скъпа, успя ли да напазаруваш?

— Не, само занесох дрехите на химическо чистене...

— Обядвала ли си?

— Да, хапнах малко...

— И след това веднага си седнала пред компютъра? Боже Господи, дете, скоро ще заприличаш на кибритена клечка! Зная какво е да затънеш в работа — забравяш дори да се нахраниш и нищо друго не те интересува. Не е хубаво да тръгваш с колата в такова време преди да си починеш и да хапнеш нещо.

Линдзи погледна през прозореца. Дъждът се лееше като из ведро.

— О, Боже! — простена. — Продължава да вали...

— По-добре да отложиш пътуването за утре, Линдзи. Вече се смрачава...

— Ами Алис?

— Тя е тук, до мене. Можеш да я чуеш. — Силия подаде слушалката на момиченцето.

— Мамичко, да знаеш колко е мокро тук! На паркинга има огромна локва, почти като басейн!

— Зная, миличко, и тук е така.

— Баба каза, че ще дойдеш, но сега сигурно е много късно.

— Хайде да изчакам до утре...

— Ако останеш за утре, можеш да пътуваш с микробуса на Судин и Амбила. Ще ми донесеш ли подарък?

— А ти какво би искала, радост моя?

— Ами например „Черен Петър“. Сега не може да се играе навън, а те нямат карти. Само може да се ходи при растенията.

- Разбира се, Алис. Ще ти взема утре на идване.
— В неделя има ли отворени магазини за карти?
— Е, всъщност ще отида да ги купя още сега.
— Но нали вали.
— Няма значения, аз пък нали имам чадър.
— Тогава дръж картите под чадъра, за да не се намокрят.
— Така и ще направя, сладка моя.
Силия взе телефона.
— Значи всичко е наред. Тогава те очакваме утре.
— Около десет сутринта.
— Добре.

Линдзи знаеше, че хладилникът е почти празен: трябваше да го зареди, а освен това беше обещала да купи „Черен Петър“ на Алис. Нямахше да е зле да отиде до басейна и да поплува, за да премахне умората.

Седна в колата. Движението бе необичайно слабо, тъй като повечето хора предпочитаха да не излизат в дъжда. Напазарува в супермаркета, който работеше до късно, плува около един час, изяде огромна порция салата и парче ябълков сладкиш в заведението на Центъра по красота и се прибра вкъщи. Беше около осем и половина, но вече бе доста тъмно. „Време е за сън“ — помисли си и се прозя.

Когато минаваше през коридора, забеляза на пода, от вътрешната страна на вратата, някакъв плик. Линдзи беше сигурна, че преди да излезе той не беше там. Намръщи се и го вдигна, за да провери за кого е.

Сърцето ѝ спря, когато видя познатите големи букви: ЛИНДЗИ ДЪНФОРД. Писмото беше пуснато лично, нямаше пощенско клеймо.

Линдзи разкъса плика. Вътре имаше само един лист.

„Въобразяваш си, че никой не знае къде си я скрила, нали? ДАВАМ ТИ ПОСЛЕДЕН ШАНС — ПРЕКРАТИ РАЗСЛЕДВАНЕТО.“

Линдзи изпусна писмото и трескаво извади мобифона. Първия път не можа да набере номера с треперещите си пръсти, но на втория път успя. Искаше да се обади в Есекс.

Даваше заето. Тя затвори и натисна бутона за повторно набиране. Отново заето.

Изтича от сградата и се втурна надолу по рампата към гаража. От бързане за малко да изпусне ключовете на колата. За секунди беше на улицата. Зави и излезе на шосето. Караше с такава ярост, че редките шофьори удряха спирачки и възмутено натискаха клаксоните си.

Нищо не я интересуваше. Веднага трябваше да отиде при детето си.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Линдзи беше оставила мобифона на предната седалка на колата и не сваляше пръста си от бутона за повторно набиране. За известно време съсредоточи вниманието си върху група мотоциклетисти, които я задминаха. След това отново грабна телефона и го притисна към ухото си. Отново даваше заето.

Условията за шофиране бяха изключително тежки. Още не се бе стъмнило, но въпреки това пътят едва се виждаше. Дъждът ритмично потрепваше по покрива на колата и при всяко движение на чистачките водата се стичаше на мътни потоци върху предното стъкло. Линдзи беше доволна, че от фирмата ѝ бяха предоставили толкова мощна кола.

Отново се опита да набере номера, но продължаваше да е заето. Сигурно беше сбъркала цифри. Изчака да се появи отсрещна кола и на светлината на фаровете ѝ опита отново. Резултатът бе същият.

Линдзи се вбеси: с кого, по дяволите, говореха тези хора? Разумът ѝ подсказваше, че или се договаряха с някой клиент за следващата доставка на екзотични продукти, или общуваха с някой отсъстващ член на семейството.

Излезе от града и се насочи по шосето за Есекс. Без защитната преграда на жилищните сгради вятърът още повече се усили. Колата се занасяше вляво. Най-после стигна до покрито отклонение, отби и отново опита да се свърже с оранжериите.

За късмет този път линията беше свободна.

— „Екзопродукти“, с какво можем да ви бъдем полезни? — обади се гласът на младо момиче с лек индийски акцент. Линдзи веднага разбра защо линията беше заета. Момичето бе разговаряло с приятел или приятелка. В слушалката се дочуваха приглушените звуци на музика от транзистор или уокмен.

— Обажда се госпожа Дънфорд — каза тя. — Може ли да говоря с майка си?

Моментно колебание.

— Съжалявам, грешите номера. Тук няма такъв човек. — И момичето затвори.

Линдзи нетърпеливо простена. Отново набра и когато момичето се обади, бързо попита:

— Извинявайте, може ли да говоря с госпожа Силия Клейдел?

— А, вие ли се обадохте преди малко? — каза гласът. — Извинете ме, не ви разбрах. Госпожа Клейдел излезе.

— Как така излезе? — почти изкрещя Линдзи.

— Да, излезе... — В гласа на момичето се появи уплаха. — Излезе към шест и половина.

Линдзи с усилие се овладя. Не биваше да плаши детето.

— Госпожа Клейдел взе ли дъщеря ми със себе си?

— Вашата дъщеря ли?

— Да, казва се Алис и е около петгодишна. Тя е внучка на госпожа Клейдел.

— А, момиченцето с оранжевите шорти?

— Да, да, това е дъщеря ми. Госпожа Клейдел взе ли я със себе си?

— О, нямам представа.

— Бихте ли попитали и след това да ми кажете?

— Всъщност просто няма кого да попитам. Всички отидоха на сватба.

— На сватба ли?

— Да. Тържеството започна още следобед, но нали Бабаджи винаги е толкова зает. Останалите го изчакаха и тръгнаха заедно около пет и половина...

— Господин Госуами? Госпожа Госуами? Тапти? Никого ли няма?

— Да. Останаха само няколко души в оранжериите. Събират зеленчуците за утрешната доставка.

Линдзи дълбоко си пое дъх, за да се успокои. „Спомни си системата за самоконтрол“ — заповяда си тя наум.

— А ти как се казваш, скъпа? — любезно попита.

— Далида.

— Далида, моля те иди да видиш дали дъщеря ми е добре.

— Защо мислите, че може да е зле, ъ... госпожо Дънфорд?

— Много ми е трудно да ти обясня. Би ли проверила дали си е легнала?

— Нямам право да напускам канцеларията с телефона, госпожо Дънфорд.

— Обаче се налага...

— Не мога. Непрекъснато се обаждат клиенти за поръчки и Бабаджи каза, че...

— Важно е, Далида. Иди и виж дали Алис е добре.

— Но аз не мога...

— Бабаджи няма да има нищо против да отидеш и...

— Наистина ли? — Явно одобрението на патриарха бе сериозен аргумент. Линдзи си представяше момичето — красиво тъмнокожо създание, опиянено от отговорността, която му бе възложена.

— Да. Той много обича Алис и би искал да се погрижиш за нея.

— Добре тогава... ще отида. — Настъпи кратка пауза. — А къде е нейната стая?

— На горния етаж в голямата къща...

— Още не се ориентирам много добре. Тази сутрин пристигнах от Бристол...

— Първо трябва да минеш по остъкления коридор към къщата. След това ще се качиш по главното стълбище и там на първия етаж трябва да завиеш по коридора вдясно...

— Добре, веднага отивам. — След кратко колебание момичето се обади: — Но трябва да затворя телефона. Не мога да блокирам линията, в случай че някой клиент...

— Да, да, добре. Обади ми се, когато се върнеш.

— О... добре...

— Запиши си номера.

— Момент, госпожо Дънфорд, изпуснах химикалката. О, ето я. Да?

Линдзи продиктува номера на мобилния телефон. За всеки случай помоли Далида да го повтори. Беше го записала правилно.

— Побързай, скъпа. Иди да видиш какво прави Алис.

Линията прекъсна. Линдзи се премести на по-удобно място под навеса и включи климатичната инсталация. Остана неподвижна, като се опитваше да се успокои. Дишаше дълбоко и броеше наум: „Едно, две, три, четири, едно, две, три, четири...“

След това отново излезе на шосето. Дочу някакво слабо съскане и погледна надолу към телефона. Беше го оставила отворен. „Божичко — каза си тя. — Не бива да се паникьосвам. Как ще се обади момичето, когато линията е заета!“

Спидометърът на колата отчиташе изминалите километри — побавно отколкото би искала Линдзи, но тя непрекъснато си повтаряше, че трябва да шофира внимателно. Нямаше много да помогне на дъщеря си, ако колата ѝ се преобърне в тази буря.

Имаше чувството, че бяха минали няколко космически ери, докато телефонът записука. Линдзи веднага грабна слушалката.

— Да?

— Госпожо Дънфорд? Закъснях, защото се наложи да отида до оранжерииите, за да попитам къде е стаята на дъщеря ви. Тук е такава бъркотия...

— Да, да. Успя ли да...

— Да. Намерих стаята, но леглото беше празно...

— Какво?

— Личеше си, че някой е спал там — с нещастен глас започна да обяснява Далида. — Завивките бяха смачкани и отметнати настрана, но Алис я нямаше.

— Далида!

— Какво да правя сега, госпожо Дънфорд?

— Извикай полицията!

— Да извикам полицията ли?

— Да, незабавно и им разкажи какво се е случило...

— Но аз не зная какво се е случило, госпожо Дънфорд...

— Няма значение, скъпа, обади се в местния полицейски участък и когато пристигна, всичко ще им обясня.

— А кога ще стане това? — попита момичето, определено разстроено от развитието на събитията.

— Всеки момент...

— Всеки момент? О, значи се обаждате по мобифон.

— Да, пристигам най-късно след половин час. Моля те, Далида, действай. Страхувам се за детето си.

Линдзи затвори телефона и изцяло се съсредоточи в пътя. Прати безопасността по дяволите и престана да се съобразява с ограниченията на скоростта. Вече нямаше нищо против да я спре

патрулна кола и час по-скоро да разкаже на полицаите защо се намира на шосето в тази тъмница и кара бясно въпреки дъжда.

След като сви при Уикфорд, пътят стана по-труден. Имаше много завои и отклонения, за които трябваше да внимава. Беше толкова погълната от мисълта за Алис, че изобщо не забеляза колата, която я следваше на неколкостотин метра разстояние още от Оулд Флег Уорф.

Линдзи буквално връхлетя през портата на фермата. Удари спирачките и изскочи от колата.

Младо момиче в джинси и пуловер нервно се въртеше пред канцеларията.

— Госпожо Дънфорд! — извика то.

— Намерихте ли я? — попита Линдзи.

— Не, аз...

— Кога ще дойде полицията?

— Аз... ъ... не съм се обаждала...

— Не си се обадила в полицията?

— Обадих се на Бабаджи. Страхувах се да не направя нещо, което той не би одобрил. Той каза, че веднага се връща.

— А къде се намира в момента?

— В Колчестър.

— Колчестър? Боже мой, в този дъжд ще пристигне най-рано след час!

В този момент започна да звъни телефонът в канцеларията. Далида нетърпеливо се втурна към апарата.

— Трябва да вдигна слушалката, госпожо Дънфорд.

— Идвам с теб. Трябва да се обадя в полицията!

Двете заедно хукнаха към телефона. Далида бързо грабна слушалката.

— „Екзопродукти“. С какво можем да ви бъдем полезни? — попита тя любезно, но гласът ѝ трепереше. — Госпожа Дънфорд ли? Да, тук е. Да, разбира се. За вас — каза тя учудено.

Линдзи изтръгна слушалката от ръцете ѝ.

— Да?

— Линдзи? Слава Богу! — Беше майка ѝ. — Намирам се на тържеството в Колчестър, Линдзи. Едва сега научих какво се е случило. Господин Госуами тръгна преди десетина минути. Линдзи, Алис е...

— Няма я! Изчезнала е! — изкрещя тя. — Няма я в креватчето й!

— Линдзи, Линдзи, точно затова ти се обаждам. Може би нищо страшно не се е случило. Напоследък често се измъква от леглото посред нощ и отива да спи на свободното легло в стаята на Джамну...

— Джамну!

— Той си заминава във вторник и Алис иска да бъде колкото се може по-дълго време с него.

— Къде е стаята на Джамну? — Линдзи попита Далида, но се сети, че момичето едва ли знаеше, и отново се обърна към телефона: — В коя стая спи Джамну, Сеси?

— В пристройката зад къщата. Втората врата.

— Добре. — Тя връчи слушалката на смаяната Далида и се втурна към вратата. След себе си чуваше уплашеният глас на момичето:

— Да, госпожо Клейдел. Да, разбирам. Благодаря ви.

Линдзи изтича през стъкления коридор към голямото здание, прекоси го и отвори вратата, която водеше към пристройката отзад. Видя още един коридор е четири врати. В бързината отвори първата, но се сети, че е сбъркала, и веднага я затвори. Следващата врата беше открената. Влезе вътре, намери ключа за осветлението и го превъртя.

От едното легло се разнесе приглушено сънено мърморене. Момченце в памучно поло седна в леглото и изрече нещо на гуджарати.

На съседното легло се виждаше светлокестенява мека косичка. Линдзи се втурна към нея.

Дъщеря й спеше дълбоко, прегърнала плюшеното си зайче.

Краката на Линдзи се подкосиха и тя се отпусна на леглото.

— О, Божичко, благодаря ти, Боже! — разхълца се тя.

Джамну разтърка очите си.

— Кво става тука?

— Няма нищо, Джамну, извинявай.

Той примигна няколко пъти, за да се разсъни. Огледа се и видя Алис.

— О, пак ли! — простена той.

— Няма нищо. Сега ще я взема, Джамну. Лягай да спиш.

— Глупаво момиченце — изръмжа той и си легна.

Линдзи вдигна на ръце спящата Алис. Тя промърмори нещо, ухапа ухото на зайчето и започна да го смуче. Доста тежеше в ръцете на майка си.

Линдзи излезе, като не забрави да изгаси лампата. В коридора я пресрещна разтревожената Далида.

— Всичко е наред, Далида. Намерих я.

— Добре ли е?

— Да, всичко е наред. Съжалявам — каза Линдзи и изведнъж от притеснение я заля гореща вълна. — Изглежда напразно съм вдигнала целия този шум.

— О, няма нищо. Нали Бабаджи ще се върне... — Момичето изглеждаше притеснено. Никак не беше приятно без основателна причина да повикаш главата на семейството от важно тържество.

— Аз всичко ще му обясня. Предай, че ще му се обадя допълнително...

— Ще му се обадите? Няма ли поне да го изчакате?

— Не, тръгваме си.

— Но защо поне не оставите детето да си легне?

— Не, ще я взема със себе си. — В момента Алис беше добре, но тя не беше сигурна, че опасността е отминала. Предупреждението в последното писмо звучеше много сериозно. Алис не биваше да остава тук, след като онзи човек знаеше къде да я намери.

— Но, госпожо Дънфорд — възрази Далида, като се суетеше около Линдзи, която решително вървеше по коридора. — Мисля, че Бабаджи искаше...

— Дай ми някакво палто или одеяло, за да я завия — прекъсна я младата жена с тона, който използваше в банката, когато нещата не вървяха добре.

— О... да... само за момент... — Момичето отиде при закачалката в коридора и се върна с мек вълнен балтон.

— Благодаря. А сега отвори външната врата.

Далида се подчини. Вятърът и дъждът удариха Линдзи в лицето. Алис се размърда и възмутено промърмори нещо, но не се събуди. Линдзи се наведе над дъщеря си, за да я предпази от дъжда и тръгна към колата. Беше оставила отключено, а ключът беше в стартера. Отвори задната врата, сложи Алис на задната седалка, уви я в топлия балтон, закопча я с колана и седна на шофьорското място.

Далида, застанала до полуотворената врата, учудено наблюдаваше как жената обърна колата и излезе на шосето.

Сега вече Линдзи шофираше, спазвайки всички правила. Тъкмо когато искаше да излезе от калния черен път, който извеждаше на магистралата, внезапно се появи някаква кола и застана странично на пътя. Линдзи удари спирачки и пасатът се закова на място.

Бяха ѝ препречили пътя. И то напълно съзнателно.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Поради тъмнината и дъждовния поток, който се стичаше по предното стъкло, Линдзи почти нищо не можеше да види. Забеляза как от спрялата пред нея кола някой слезе и извика.

Започна трескаво да мисли. Не биваше да я заловят заедно с Алис. Предните колела на пасата здраво бяха затънали в канавката пред оградата. Страничната врата беше леко откряната и през пролуката се бе промъкнал трънлив храст. Линдзи си спомни, че беше забравила да заключи вратите на колата и сега двете с Алис не можеха да останат тук и да изчакат някой да им се притече на помощ.

Не можеше също така да стои безучастно и да позволи този ужасен човек да ги хване. Тя се прехвърли на задната седалка, освободи колана, прегърна дъщеря си и тихо се измъкна от вратата, която бе най-отдалечена от нападателя. Изпусна балтона, с който бе увита Алис, но сега най-важното бе да успеят да избягат.

Дъждът се лееше като от ведро, силният вятър я блъскаше, като че ли се опитваше да я събори на земята. Алис се събуди и се разплака.

— Няма нищо, миличко, мама е тук.

— Мамичко! Какво се е случило?

— Нищо, нищо, просто има буря.

— Да не би баба да е забравила да затвори прозореца?

Нападателят се появи от другата страна на колата. Отвори вратата и се запромъква през задната седалка, за да се добере до тях, като не спираше да ругае. Линдзи се обърна, забеляза малка пролука в трънливия храст и се промуши от другата страна на оградата.

Краката ѝ веднага затънаха в блатистата почва. Калта стигаше до глезените ѝ, джинсите ѝ натежаха. „Не, не — мислеше си тя, — няма да се оставя да ме хване!“ Къде ли се намираха? Ама, разбира се, на поляната, която бяха прекосили преди няколко дни, за да отидат при рибарите на кея и да им занесат храна.

Линдзи малко се успокои. Поне знаеше къде се намира, за разлика от преследвача. Знаеше и за пътеката през мочурищата.

Но къде беше тази пътечка? Опита се да си спомни как бяха вървели към кея в онзи топъл слънчев ден. Първо минаха по ливадата, след това се изкатериха по няколко стъпала и излязоха на пътечката.

Стъпалата трябва да бяха на не повече от двадесетина метра от оградата. Тя се наведе, за да се скрие зад нея. Под прикритието на оградата започна бавно да се придвижва в гъстата кал.

Нападателят още не беше разбрал накъде е тръгнала. Излезе от колата и веднага се блъсна в оградата. Линдзи се досети какво става по тъпия звук, последван от приглушена ругатня. След това настъпи тишина и тя разбра, че и той е намерил пролуката и вече знае откъде са минали.

Но нямаше как да знае накъде са се насочили. Това донякъде я успокои, но след малко надеждите ѝ рухнаха. Алис изпищя:

— Мамо! Много е мокро и студено!

— Шшш, миличко, тихо. Нали мама е при тебе.

— Но, мамичко...

Постави ръка на устата на Алис.

— Шшш, скъпа. Слушай какво ти казва мама. Недей да говориш.

— Детето се дръпна, за да се освободи от ръката ѝ. — Шшш — отново я предупреди Линдзи.

Чу се звук на шляпащи стъпки. Той беше тръгнал към тях, след като бе чул гласа на Алис.

Линдзи се опита да върви по-бързо, но се оказа невъзможно в лепкавата кал. След малко усети твърда почва — беше излязла на покритата със сгурия пътечка към кея.

Линдзи намести Алис и се затича. Дъщеря ѝ обаче пак се разпищя:

— Флопси! Изпуснахме Флопси!

Само на няколко крачки зад тях се чу доволен възглас. Преследвачът ги следваше по петите. Младата жена хукна напред, без да се старее да накара детето да замълчи. Алис плачеше за загубеното зайче.

Мъжът отзад започна да крещи:

— Няма да се измъкнеш! Ще те хвана! Ще те науча аз тебе!

„Правилно — помисли си Линдзи, — нека си хаби силите за излишни заплахи!“

Продължаваше да тича. Нищо не се виждаше, но предполагаше, че тъмните очертания отпред са дърветата покрай реката. Усещаше твърда почва под краката си и беше сигурна, че се движи в правилна посока.

Пред нея нещо проблесна. Водите на реката. Когато стигне до нея... дали имаше пътечка? Опита се да си спомни. Но в съзнанието ѝ се явяваше само една картина — кея и двете момчета, които ловяха риба. Въдици, потопени във водата. Лодки, завързани за колове на пристана.

Лодки, точно така! Трябваше да стигне до края на малкия кей и докато този побъркан разбере къде са, тя щеше да скочи в една от лодките и да я отблъсне от кея. Преследвачът трудно щеше да се досети къде се намират. Тъмните очертанията на дърветата мрачно се олюляваха над металния блясък на реката. Но поради силния порой и тъмнината никъде не се виждаше никакъв кей.

Внезапно кракът на Линдзи се удари в нещо дървено. Тя бързо хукна напред, но стъпките ѝ отчетливо затрополиха по платформата на кея. Преследвачът ги чу и тръгна след тях. Сега вече и тя можеше да чуе тежките му стъпки зад гърба си.

Линдзи стигна до края на кея. Спря се и погледна надолу. Къде бяха лодките?

Тапти беше казал: „Използват ги само през почивните дни.“ Нямаше ги. На кея нямаше никакви лодки.

— Ха! — изрева преследвачът. — Хванах те!

Младата жена силно притисна дъщеря си към себе си.

— Поеми си дълбоко дъх, мило, сега ще поплуваме.

Без да изпуска Алис от ръце, тя скочи във водата.

В първия момент имаше чувството, че са се хвърлили в обятията на смъртта. Удариха се във водата, а тя, студена и жестока, се затвори над тях. Започнаха да потъват. Оказа се много по-дълбоко, отколкото предполагаше.

Най-после докосна с крак тинестото дъно на реката. Обувките ѝ затънаха. Линдзи се отдръпна и освободи краката си от тинята. След това бързо си изхлузи обувките и те изплуваха на повърхността. Дебелият пуловер, който бе облякла заради студа, се напои с вода и започна да тежи като камък.

Показаха се на повърхността. Алис бе заровила главичка на рамото на майка си и не смееше да се пусне. Пуловерът се бе увил около нея и Линдзи го издърпа, за да освободи детето.

— Всичко е наред, миличко — дрезгаво прошепна тя, тъй като мътната вода влизаше в устата ѝ. — Много сме добре.

— Мамо, мамичко...

— А сега започваме да плуваме, Алис...

— Не обичам да плувам в тъмното, мамо. Не ми е приятно. Искам да излезем от водата...

— Да, но точно сега не можем...

И не само защото беше опасно да се върнат на брега, където ги чакаше един побъркан човек. Течението на реката започна да ги дърпа навътре.

Линдзи много пъти бе попадала на подводни течения по време на експедициите със съпруга си — водолаза Боб. Знаеше, че те бяха много силни и много по-бързи от самата река. Сега отливът носеше водите на реката към открито море, а едновременно с това и тях двете.

Някъде в далечината Линдзи чуваше някакви викове. Какво ли крещеше онзи човек на кея? Дали ги викаше да се върнат? За нищо на света. Течението ги дърпаше навътре и тя знаеше, че е безсмислено да се съпротивява.

Засега трябваше да се оставят на течението. Единственото, което можеха да направят, бе да се опитат да се приближат до брега и да потърсят опорна точка — шамандура или дори плуващ дънер.

Линдзи силно притисна Алис към себе си и прошепна:

— Сега за малко ще те пусна, сладка моя...

— Не!

— Само за момент, Алис. Искам да махна този неудобен пуловер...

— Не!

— Налага се, миличко, той ме дърпа към дъното. Ще те пусна за малко и ти ще се задържиш на повърхността на водата, както правиш у дома, в басейна...

— Но тук е тъмно, мамичко. Ние никога не плуваме в басейна, когато е тъмно...

— Спомняш ли си как си играехме на „Спасители на плажа“.

Алис с всички сили се вкопчи в майка си. Беше много уплашена. Линдзи я прегърна колкото се можеше по-силно към себе си.

— Помниш ли, как си казвахме, че никога не трябва да правим така? Помниш ли? — повтаряше тя, докато водата я удряше в лицето и заливаше главата ѝ. — Трябва да бъдем много спокойни и да се отпуснем по гръб във водата. Нали знаеш как да го направиш?

— Мамичко, студено ми е!

— Зная, любов моя, зная. Но трябва да се отпуснем. — „И да си пестим силите, за да не загубим бързо телесната си температура“ — помисли си тя. — Тогава ще стигнем брега на реката и ще се изкатерим на сухо. Съгласна ли си?

— Ще се изкатерим? Скоро ли?

— Да, след малко. Готова ли си? Пускам те. — И преди Алис да успее да възрази, Линдзи я пусна. С една ръка придържаше детето, а с другата изхлузи мокрия пуловер, който я дърпаше към дъното. Измъкна се първо от единия ръкав, после от другия. Пуловерът се завъртя на повърхността, леко я докосна по рамото и потъна.

Линдзи се обърна по гръб.

— Мамичко! — изпищя Алис, тъй като за момент престана да усеща ръката на майка си. Тя я хвана под мишниците и се отблъсна с крака. Преплува няколко метра срещу течението.

— Ето, моята кукличка, готово — нежно каза Линдзи, но шумът на водата заглуши гласа ѝ. Алис едва ли я беше чула.

Но тя усещаше силните движения на ръцете на майка си. Беше легнала по гръб, с лице, изложено на студените дъждовни капки. И все пак така се чувстваше много по-добре, отколкото когато водата непрекъснато я заливаше. Отпусна се, тъй като се занимаваха с нещо добре познато: играеха си на „спасители на плажа“, както бяха правили много пъти в басейна у дома.

Линдзи лежеше на повърхността на водата, главата ѝ беше насочена в посока на течението. Не трябваше да допусне течението да ги отнесе прекалено бързо до делтата на реката. Също така нямаше намерение да плува срещу течението. Сега главната задача бе да се задържат на повърхността и да намерят нещо, за което да се хванат.

Макар и да бе началото на юли, беше много студено. Духаше силен северозападен вятър, дъждовните капки се забиваха в кожата като ледени стрелички.

„Няма да издържим дълго — тъжно помисли Линдзи. Но след малко реши: — Трябва да продължим да се борим. Нямаме избор.“

Задвижи ритмично крака. Искаше да разбере от коя страна е брегът. Но за да се обърне, трябваше отново да пусне Алис.

— Скоро ли ще излезем, мамичко? — попита слабо гласче.

— Да, много скоро, любов моя.

Времето минаваше. Линдзи сложи ръце под главичката на дъщеря си, за да не се нагълта с вода. Вече не усещаше копринената мекота на косите ѝ, защото пръстите ѝ бяха изтръпнали. След малко установи, че не може да движи ръцете си. Протегна се, за да се раздвижи.

Къде ли се намираха? Дали бяха близо до брега? Реката все повече се разширяваше, което означаваше, че се доближаваха до морето. Дали вече не се намираха някъде сред огромното солено пространство?

Внезапно Линдзи забеляза отдясно слаба мъждукаща светлина.

— Помощ! — извика тя. — Помощ!

Светлината плавно ги отмина. Вероятно идваше от някоя къща на брега, но беше прекалено далече, за да чуят виковете ѝ през шума на вятъра.

Отнякъде се чуваше тиха музика. В първия момент реши, че има халюцинации, но след малко разбра, че музиката се чува все по-близо и по-силно.

Нюорлиански джаз?

Това означаваше включено радио или касетофон, а също така къща, лодка и изобщо човешко присъствие.

— Помощ! — отново извика Линдзи. — Помощ, чувате ли ме?

Линдзи отчаяно заплува в посоката, от която идваше музиката. Течението я дърпаше навътре, но тя вече правеше всичко възможно, за да се освободи от него.

— Хайде, Алис, помагай с крачетата! След малко... ще излезем при музиката...

Детето задвижи крака, все едно че плуваше по гръб. Двете заедно се бореха срещу водната стихия.

Майката почувства как нещо обемисто се блъсна в ръката ѝ и изтръгна дъщеря ѝ от прегръдката ѝ. Гмурна се, като се давеше с вода.

Обхвана я ужас. Беше изпуснала Алис! Бързо изскочи на повърхността и видя дъщеря си, която пляскаше наблизко и пищеше:

— Мамо! Мамичко!

Линдзи веднага я сграбчи. Заплуваха заедно. В какво ли се беше ударила?

Музиката се чуваше все по-силно. Линдзи забеляза светлина на ветроупорен фенер.

Някой извика:

— Ей, има ли някой?

— Помощ! — обади се тя. — Тук сме, във водата. — Протегна ръка, за да разбере в какво се бе ударила, и напипа метал. Осъзна, че е някаква верига.

— Във водата ли сте? — извика учудено човекът.

Включиха ярка светлина. Един мощен лъч се насочи към тях.

— Слава Богу! — извика някой.

Нечии приятелски ръце издърпаха Алис от изтръпналата ѝ прегръдка. След малко помогнаха и на Линдзи да се изкачи на борда на яхтата „Блу Бойс“.

— Благодаря ви — задъхано промълви тя. — За малко да загинем... — Думите ѝ едва се чуваха. Линдзи дори не успя да види лицето на човека, който ги беше спасил, защото веднага припадна.

Събуди се от ужасен кошмар — изпитваше безумен страх, че всеки момент може да се удави и да изпусне дъщеря си в дълбоки мътни води. Още преди да отвори очи, протегна ръце и прошепна:

— Алис!

Нечии топли ръце хванаха нейните.

— Всичко е наред, скъпа. Алис е в безопасност.

Линдзи отвори очи. Над нея се беше надвесила майка ѝ.

— Алис? — отново прошепна.

— Линдзи, успокой се, детето спи. — Силия я повдигна, пъкна възглавница зад гърба ѝ и посочи към леглото в ъгъла на стаята. Там лежеше нейната светлокоса дъщеря, завита в топло кремаво одеяло.

Кошмарът си отиде. Тя разбра, че се намира в боядисана в бяло стая. Сигурно беше в болница.

— В болница ли съм? — дрезгаво попита.

— Не. Това е стаята за оказване на медицинска помощ на яхтклуба при делтата на реката. Тази нощ те донесоха тук.

Линдзи примигна. През прозореца проникваше слънчева светлина. Цялото тяло я болеше, чувстваше се като пребита. На лявото рамо имаше рана. Опипа болното място с другата си ръка и тогава забеляза, че е облечена в старомодна трикотажна пижама на бежови и кремави райета. Под ръкава напипа превръзка.

— Ранена си — каза Силия и отмести ръката ѝ.

— Да-а, сега си спомням, че се ударих в някаква верига.

— Превързаха те и ти биха инжекция против тетанус. На Алис също. Но най-страшно беше силното охлаждане на тялото.

— А колко е... часът? — колебливо попита младата жена.

— Около пет сутринта.

Линдзи се опита да си спомни събитията от миналата нощ.

— Значи съм тук от... сигурно поне от шест часа?

— Господин Соумс ви е извадил от водата някъде около единадесет. Каза, че оставил радиото включено и си легнал. Изглежда, той почти през цялото лято живее на катера. Нещо се ударило във веригата и катерът се разклатил. Надникнал от каютата и те чул да викаш.

— Слава Богу — прошепна Линдзи.

Нещо прошумоля зад гърба на майка ѝ.

— Амин — каза познат глас. — Страхувахме се да не сме те загубили.

И тогава тя забеляза Тад.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

В първия момент Линдзи се зарадва. Но мозъкът ѝ веднага започна да изпраща предупредителни сигнали.

— Какво търси той тук? — разтревожено попита тя Силия.

— Линдзи — започна майка ѝ с успокоителен тон и хвана ръцете ѝ. — Всичко е наред. Сега ще ти обясня...

— Нали наблизо има и други хора?

— Да, разбира се. Тук са и доктор Мелбърн, и шефът на яхтклуба, да не говорим за полицаите, които с нетърпение чакат да те разпитат...

Линдзи се отпусна.

— Добре тогава, разказвай.

— Скъпа, вчера пристигнах във фермата половин час след господин Госуами. Забавих се, докато намеря някого, който да ме закара. Господин Госуами ме посрещна доста уплашен. Намерил колата ти, заседнала на ливадата с отворени врати. Никъде не могъл да открие нито теб, нито Алис.

— Не... тогава... — Тялото ѝ потрепери, въпреки че се опитваше да не губи самообладание. — По това време ние сигурно сме били в реката.

— Линдзи, всичко е наред. И двете с Алис сте в безопасност. — Майка ѝ я погали по ръката. — Бабаджи се обади в полицията и докато чакахме да пристигнат, отидох на компютъра и изпратих по електронната поща съобщение на Тад...

— Но защо? — учуди се тя.

— Беше много умен ход. Помислих си, че ако е тук и е отвлечъл Алис, няма как по същото време да си бъде у дома и да вдигне телефона. Но той се обади след две минути.

— Съобщението, което получих, гласеше: „Става въпрос за Линдзи, спешно се обади на този номер“ — намеси се Тад. — И след като дни наред безуспешно се опитвах да се свържа с тебе, веднага грабнах телефона и когато тя ми каза... веднага тръгнах насам.

— Когато пристигнахме, господин Соумс вече ви беше извадил от водата и ти беше заспала. Капитанът на яхтата каза, че не е могъл да получи от тебе смислен отговор — била си прекалено измръзнала и изтощена и не си била в състояние да говориш. Казала си, че някакъв мъж ви е преследвал и ти си била принудена да скочиш във водата.

— Той препречи пътя на колата точно преди магистралата — започна да си спомня Линдзи. — Тръгнах през полето. Беше ужасно: тъмно, кално и хлъзгаво. На няколко пъти за малко да ме настигне...

— Но кой, по дяволите, е този човек? — Ядосано възкликна Тад. Алис простена и се обърна.

— Шшш — предупреди го Силия. — Ще събудим детето. Освен това, Тад, Линдзи също трябва да си почине.

— Да, не е подходящо да обсъждаме всичко това толкова рано сутринта — съгласи се той с подчертано светски тон.

Силия целуна дъщеря си и излезе. Тад седна на мястото ѝ до леглото на Линдзи.

— Много ни изплаши — каза той. — Но вече си тук цяла и невредима, така че няма защо да се оплакваме. Ще се видим по-късно, Линдзи.

— Да — прошепна тя и потъна в топлата, уютна прегръдка на съня. — Ще се видим по-късно, Тад...

По-късно, когато Силия дойде да ги вземе за обяд, Линдзи отдавна беше на крак. Беше се събудила още в десет часа от уплашеното гласче на Алис:

— Мамо, къде си?

Тя седна и видя как дъщеря ѝ се оглежда с объркан вид.

— Къде сме? И защо си ми облякла тези смешни дрехи?

Бяха ѝ сложили една от нощниците на внучката на доктор Мелбърн. Както беше застанала боса в средата на осветената от слънчевите лъчи стая, Алис приличаше на изоставено дете. Линдзи веднага скочи от леглото и я прегърна.

— Миличка, ние преживяхме страхотно приключение! Снощи спяхме тук и познай къде сме? Това е яхтклуб, ето защо от прозореца се виждат много лодки.

— Ммм — промърмори момиченцето. — Веднага се досетих, че това не е къщата на Бабаджи. Умирам от глад. Няма ли да закусваме?

Оказа се лесно изпълнимо желание. В яхтклуба имаше кухня и готвачката с радост им донесе мляко, овесена каша и препечени филийки — всичко в огромно количество. Следващият проблем беше да си намерят прилични дрехи. Членовете на клуба веднага се разтичаха. След малко Алис беше снабдена с памучна пола и пуловер, Линдзи получи джинси и износена канадка. С обувките беше по-трудно, но и този проблем бе разрешен, когато пристигна Силия с голяма торба с дрехи.

Младата жена се опитваше да разкаже събитията от предишната нощ на дъщеря си, но така, че да не я изплаши.

— Ама наистина ли отидохме да плуваме в тъмното? — попита невярващо Алис.

— Да, но беше много студено и страшно, така че предлагам повече да не го правим, искаш ли?

— Да — веднага се съгласи дъщеря ѝ. След малко добави с треперещо гласче. — Но ми се струва, че по пътя изгубихме Флопси...

— Не — веднага се намеси Силия. — Флопси е на сигурно място в къщата на Бабаджи. — Бяха го намерили на пътечката към кея и тъй като бе доста изцапан, бяха го пуснали в пералнята.

— Е, тогава всичко е наред — съгласи се Алис с леко съмнение в гласа.

След бурята беше настъпил горещ, чист и слънчев следобед. На връщане към фермата Линдзи отвори прозорците на колата, за да пусне топлия ветреца.

— Може би ще ти е интересно да научиш — каза Силия. — Тод имаше намерение да дойде с мен да ви вземем от яхтклуба. Но отиде с полицаите да проследи човека, който снощи ви е нападнал.

— Да го проследи ли? Но сержантът, с когото разговарях, каза, че едва ли са останали някакви следи след проливния дъжд.

— Така е. Намерили са само неясни отпечатьци от обувки на поляната, но следите от колата му не са заличени. Ясно е, че той ти е препрешил пътя към главното шосе. А по Флопси са се досетили, че си тръгнала към кея. — Силия се поколеба дали да продължи и погледна Алис, която се беше надвесила през прозореца и си тананикаше някаква песничка. Силия понижи глас: — Той ли те блъсна във водата?

— Не, аз сама скочих.

— Скочила си?

— Шшш... Това беше единственият изход. Лодките сигурно са били до отсрещния бряг на реката. За щастие и двете с Алис плуваме добре. Сержантът каза, че в противен случай щяхме да бъдем най-малко пет километра навътре в Северно море.

— О, Линдзи — промърмори майка ѝ и толкова здраво хвана волана, че кокалчетата ѝ побеляха. Линдзи не каза нищо повече. При спомена за предишната нощ стомахът ѝ мъчително се свиваше. Много добре осъзнаваше през какво прекеждие бяха минали.

Когато пристигнаха, във фермата вече бе сервиран обичайният неделен обяд в градината. Алис веднага хукна да се похвали на Джамну, че е била на среднощно плуване в реката и затова има няколко синини по ръцете.

— Виж — обяви тя доволно и нави ръкавите си нагоре, за да ги покаже.

Всички се втурнаха да прегръщат Линдзи, дори членовете на семейство Госуами, които тя не си спомняше да е виждала преди. Далида горчиво се разплака.

— О, госпожо Дънфорд, само ако ви бях послушала...

— Няма значение, Далида, вече всичко е минало.

Направо ги тъпчеха с храна. Джамну, явно впечатлен от разказа на Алис, непрекъснато ѝ пълнеше чинията. Но тя се въртеше и първа забеляза появата на Тад. Нов човек! Веднага насочи цялото си внимание към него, като почти забрави за досегашния си кумир.

А Тад не сваляше поглед от Линдзи.

— Как си? Доста си бледа, Линдзи.

— Добре съм. Само съм малко отпаднала.

— Отпаднала... Харесва ми начинът, по който вие, британците, се изразявате!

Алис дръпна майка си за ръкава и ѝ прошепна:

— Кой е този?

— Тад, нека да ти представя дъщеря ми, Алис. Алис, това е моят приятел Тад. — Забеляза как той иронично повдигна вежди, като чу, че тя използва думата „приятел“. За пръв път, откакто предишния ден бе извадила анонимното писмо от плика, Линдзи усети, че ѝ става смешно.

— Приятел ли си и на Бабаджи?

— Отскоро се познаваме, но усещам, че ще станем първи другарчета.

— Другарчета ли?

— Това означава много близки приятели. — Тад се наведе, за да я погледне в очите. — Също като тебе и твоето зайче.

— Това е Флопси.

— Здравей, Флопси — каза той и нежно го подръпна за ухото.

— О! — възторжено извика Алис. — Той се ръкува с Флопси!

— Всички възпитани хора се ръкуват, когато се запознават — обясни Тад. — Искаш ли и с тебе да се ръкувам? Или предпочиташ да ти подръпна ухото?

— О, дръпни ми ухото, моля те! О, мамичко, той ще ми дръпне ухото за добър ден! — Детето вече се заливаше от смях. Тад нежно отмести меката косичка, като се преструваше, че търси дълго заешко ухо. — Ето тук? — показва му. — Само че ушите ми са мънички.

— Здравей, Алис Малкото ухо — това ти е индианското име — обясни той. — Нещо като Смееща се вода или Седящ бик. Линдзи, ти знаеш ли, че дъщеря ти има индианска кръв?

— Не, досега не ми беше казвала.

— Предполагам, че е било тайна, но аз я разкрих. Е, след като сме от едно и също племе, ще ти разкрия истинското си име. Всъщност казвам се Този, който пристига последен. Но на никого не казвай.

— Да, ама нали мама току-що те чу?

— Тя няма да каже на никого. Обещавах ли, Линдзи?

— Ще пазя тайната ти до гроб — неволно се усмихна младата жена.

— Е, така е по-добре — отбеляза той. — Вече бях започнал да се страхувам, че никога няма да се отпуснеш. Да ти предложи ли нещо за ядене? Какво искаш, Алис?

— Аз се грижа за чинията на Алис — прекъсна го Джамну и си проправи път с лакти между неочаквания съперник и момиченцето. — Виж, Алис, направили са от любимия ти сладолед с ядки.

— Наистина ли?! — зарадва се Алис и тръгна след него.

— Чудесно дете — забеляза Тад.

— Съгласна съм. Благодаря ти, че беше толкова мил с нея.

— Удоволствието беше мое. От начина, по който се смее, разбирам, че вчерашните преживявания не са й оставили сериозна

следа.

Линдзи потръпна.

— Изглежда, мисли, че е сънувала лош сън. Направих всичко възможно да не я разубеждавам. Но е озадачена. Ще трябва да внимавам да не възникне някакъв психологически проблем.

— Линдзи, ако чувстваш, че си готова, ние двамата трябва да си поговорим. — Той огледа хората, седнали край огромната маса в дневната. — Дали няма някое по-уединено местенце?

Тя кимна.

— Хайде да си вземем нещо за хапване и да отидем в овощната градина — предложи. — Там също има масички и столове. — Линдзи тръгна напред. Сгъваемите столове и градинските маси още не бяха изсъхнали. Тад изтри с книжна салфетка два стола и двамата седнаха.

— Тази сутрин майка ти спомена, че не бих могъл по едно и също време да отвличам Алис и да отговарям на електронната поща. Какво имаше предвид? Попитах я, но тя каза, че по-добре ще е ти да ми обясниш лично. — Говореше със сериозен тон, а изражението му беше мрачно.

— От няколко месеца някой ми изпраща анонимни писма и заплашва семейството ми...

— Заплашва ли? По какъв начин?

Линдзи отмести чинията си.

— Нищо конкретно. Първия път изпрати снимка на майка ми, когато е прибирала Алис от забавачката. На гърба пишеше: „Махни се от пътя ми“.

— Как така да се махнеш от пътя му?

— Нямам представа. — Тя нервно махна с ръка. — Точно затова не знаех по какъв начин да се „махна от пътя“. Но усещах, че писмата са свързани с „Ойстрав“, защото само там бих могла да преча на някого, макар и неволно. Затова изпратих майка ми и Алис на безопасно място. — Кимна към къщата и оранжерииите. — Никой не би се досетил да ги търси тук.

— Точно така.

— След това получих още едно предупреждение. Някой се опита да предизвика пожар в къщата ми.

— Пожар!

— Само симулация — запалил огън в метална кофа. Но аз се изплаших и...

— Се премести в апартамента в Доклендс. Разбирам.

— Но как разбра? — попита Линдзи.

— Много лесно. Искях да ти се обадя и да се извиня за онзи... малък епизод в апартамента ми... — Смутено замълча и я погледна. Споменът ги накара да се усмихнат притеснено. — Телефонният секретар ми даде друг номер. По кода разбрах, че е някъде в Доклендс, и когато казах на Питър...

— На Питър? Питър Груман ли имаш предвид?

— Да, Питър Груман. И той ми обясни, че става дума за служебния апартамент на „Ойстрав“.

— Вие двамата с Питър се познавате?

— Да, но отскоро. Благодарение на него ме взеха на работа в „Ойстрав“.

— Да, известно ми е. — Линдзи още повече се притесни. — Усетих, че Питър по някакъв начин е замесен, и започнах да го подозирам.

— Подозирала си Питър?

— Естествено.

— А аз подозирах теб.

— Мене ли?

Тад се засмя.

— Питър казваше, че греша, но аз не можех да си позволя на никого да се предоверя...

— Значи затова си се вмъкнал в личните ми файлове...

— И не само в твоите. Във всички, в които успях...

— Да, зная — изрече тя с възхищение. — Сеси те проследи и каза, че практически си проникнал навсякъде!

— Майка ти е изключителен специалист — отбеляза той. — Усецах, че някой ме следи, но не можах да установя точно кой. Естествено, реших, че си ти. И сега, когато научих какво сте правили, разбирам защо вчера онзи човек е бил толкова уплашен. Усетил е, че някой провежда разследване. Естествено бил е прав — това бях аз. Но той е мислел, че си ти, и затова ти е изпращал анонимните писма.

— Вчера получих още едно — продължи Линдзи. — Пишеше, че е разбрал къде крия Алис, и аз като глупачка веднага хукнах да я

преместя на по-безопасно място...

— А той, предполагам, те е проследил.

— Изобщо не го забелязах — призна тя. — Мислех само как да се свържа с майка ми и да я предупредя. Дълго време телефонът даваше заето и когато най-накрая момичето, което дежуреше на телефона — Далида...

— О, да, Далида. Онова момиче, което беше залято в сълзи, още когато пристигнах и оттогава често плаче...

— Тя не е виновна. Но щом каза, че Алис не е в леглото си, просто щях да полудея. Признавам, че не разсъждавах логично, когато я отнесох в колата. Трябваше да остана във фермата и нищо нямаше да се случи.

— Може би — каза Тад. — Но тогава ти и досега щеше да си в състояние на стрес и тревога... И все още щеше да ме подозираш.

Линдзи внимателно го погледна.

— От самото начало ти нямах доверие — призна тя. — И колкото по-зле вървяха нещата, толкова повече се страхувах и те подозирах. Реших, че Питър те е внедрил в банката с някаква подмолна цел...

— Питър в ролята на участник в престъпна афера?

— Зная, че това само доказва колко съм била ненормална. Обадох се на Джон Блебъл...

— А, да. Джони Блебъл също се е обаждал на Питър да го предупреди, че подозираш нещо...

— Обадил се е на Питър? — повтори тя.

— Разбира се. Джони и Питър измислиха цялата история. Вписаха ме във файловете на „Хърли Гунет“, за да имам служебно досие, ако някой реши да ме проверява. Предполагам, че Джони се е постарал да те убеди, преди да се обади на Питър.

— Който преди това постъпи по същия начин — тихо каза Линдзи, като си припомни как беше разговаряла и с двамата. — Помня колко се учудих, когато той не прояви никакво съчувствие към проблемите ми.

— Искал е всичко да остане колкото се може по-дълго в тайна. Но се обади да ме предупреди, че ти се тревожиш, за да направя нещо по въпроса. Последното, което искахме, бе да започнат приказки. Все още не знаем кой е човекът от банката.

— Значи когато искаше да поговорим, ти си смятал да ми обясниш какво става?

— Точно така. И като виждам през какви изпитания си минала, съжалявам, че нищо не си споделила с Питър.

— И аз не исках да се разчуе, Тад. Майка ми веднага предложи да отидем в полицията, но нали знаеш колко е опасен всеки скандал за банката.

— Разкажи ми по-подробно за заплахите. Ако предварително знаехме, това можеше да хвърли нова светлина върху разследването. Все нещо щяхме да измислим.

— Имаш предвид ти и Питър.

— Не, имам предвид МКБС.

— Международната комисия по банкова сигурност? — изненада се Линдзи.

— Да, госпожо. Аз, Уилям Игнациус Тадиешки, съм представител на американския отдел на Международната комисия по банкова сигурност — тържествено се представи той и шеговито се поклони.

Тя поклати глава с разбиране. Ето защо си бе позволил да проникне във файловете на банката, ето защо му беше необходима най-новата апаратура, подредена в апартаментата, ето защо беше представил фалшива автобиография и досието му беше въведено допълнително в компютрите на „Хърли Гунет“.

Банковите злоупотреби се разкриваха много трудно. В съвременните финансови среди парите могат да бъдат прехвърлени почти със скоростта на светлината. Огромни суми се появяваха и изчезваха, не беше лесно да се проследи тяхното движение, нито да се предвиди кога се включват в незаконни операции.

— Ние, в Съединените щати, отдавна знаем, че голяма част от незаконните доходи, например от търговия с наркотици, влизат при нас — обясни Тад. — Линдзи, трябва да знаеш, че всеки влог над десет хиляди долара, трябва да бъде обявен от всяка банка в страната. Нечестно придобити пари трудно могат да бъдат вложени в американска банка, а и в много други страни банките започнаха да се отнасят с подозрение към големи влогове в брой. Но в някои страни властите гледат през пръсти на подобни случаи и не провеждат разследвания. Собствениците на мръсни пари първо ги внасят там и

след това ги „перат“ чрез компютрите на няколко банки. Накрая ги препращат в някоя уважавана банка, например „Ойстрав“ в Лондон.

— А оттам вече парите се прехвърлят в компании като „Нордън Нешънъл Консенстрал“...

— Значи знаеш и за това?

— О, да. Силия ги откри. Както и „Глоубъл Саундфаст“. По-късно разбрахме, че и ти се интересуваш от тези компании, както и от някои други...

— Да. Само Бог знае колко още подобни компании има. Не е необходимо да ти обяснявам, че след като се „изперат“, парите се връщат в Съединените щати и мошениците могат да ги използват. С други думи, безнаказано да се наслаждават на плодовете на своите престъпления.

— Знаех си, че е нещо подобно — замислено изрече Линдзи. — Но това означава, че имат помощник в „Ойстрав“. Нали някой трябва да им открие сметките.

— Така е. Още преди месеци, скоро след като се е пенсионирал, Питър забелязал тревожни симптоми, докато работел с компютрите. Нали знаеш, че страда от безсъние и прекарва доста време в ровене из финансовите новини на Интернет. От любопитство започнал да си води записки. И тогава и аз бях включен в играта. Той се е свързал с приятели на Уолстрийт, между които и Джони Блебъл, а Блебъл веднага алармира МКБС.

— И те изпратиха теб с фалшива самоличност да разбереш какво става и кой стои зад всичко това.

— Не съм само аз. В момента един от нашите хора е изпратен на Антилите, за да се опита да разбере кой прави първоначалните вноски; имаме човек в Андора и така нататък. Никак не е лесно, но не бихме искали някой невинен човек да бъде подложен на такъв натиск, на какъвто ти си била подложена през последните седмици.

Линдзи се усмихна хладно.

— Сигурно ти изглеждам ужасна досадница.

— Нищо подобно. Накарала си този човек да направи глупава грешка — той фактически е използвал физическа сила. Колкото повече се паникьосва, толкова по-добре за нас. Ако не възразяваш отсега нататък един от нашите ще те следи, за да разберем, кой те преследва.

— Не е необходимо. Аз мога да ти кажа кой е — спокойно заяви
тя.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Тад остави вилницата си в чинията с ориза и я погледна.

— Видяла си лицето му? Въпреки поройния дъжд и тъмнината?

— Да, наистина беше много тъмно. Но не беше необходимо да виждам лицето му. Беше един човек от „Ойстрав“, когото вероятно не познаваш. Работи в отдела за банкови влогове...

— Аха, банкови влогове!

— Свикнал е да се изживява като Божи дар за жените и на всички служебни тържества се лепи за всичко, което носи пола. Най-характерното за него е ужасният му одеколон за след бръснене...

— Линдзи! — извика Тад и слабото му лице се изкриви в усмивка.

— Вчера на кея, когато за малко да ме хване за ръката, долових позната миризма. Не можах веднага да се сетя. Но тази сутрин, докато наблюдавах как Алис закусва, забелязах, че момичето, което ѝ приготви препечените филийки, си беше сложило някакъв странен парфюм, лак за коса или дезодорант. И тогава си спомних. Не зная дали ще повярваш, но той използва одеколон, който се казва „Пар амур“.

— Остави одеколona, как се казва мъжът?

— Почти всеки в банката има някакъв прякор. Неговият е Миризливиет Сел, но той не го знае. А истинското му име е Селфърд Уикис. — Тад се приготви да стане, но тя добави: — Обаче той не би могъл да е мозъкът на аферата, независимо за какво става дума. Той е просто никой, няма въображението да забие и един пирон, камо ли да се изправи срещу банката.

Тад отново се отпусна на стола.

— Линдзи, дори и най-голямото нищожество може да крои грандиозни планове. Ами ако мечтата на живота му е да измами „Ойстрав“?

— Възможно е. Според мен обаче някой направлява действията му. Не мога да си представя човекът, когото познавам от служебните

купони, да тръгне да ме преследва по този начин. Някой го е изпратил. Някой, който го е убедил, че на всяка цена трябва да бъде отстранена.

Тад отново се надигна.

— Добре, независимо каква е неговата роля, ще накарам да го извикат на разпит в отдела за финансови злоупотреби. Ще ме извиниш ли за малко?

Той стана и тръгна. Линдзи остана на мястото си, загледана след него. Днес Тад изглеждаше толкова сериозен. Не можеше да познае мъжа, с когото само преди няколко дни бе споделила толкова красиво преживяване.

Изведнъж цялото ѝ същество се съживи. Осъзна, че вече не е необходимо да подозира Тад. Най-после можеше да мисли за онази нощ без чувство на вина и без съжаление. Имаше право да го обича и да не се срамува от чувствата си.

Забеляза, че беше хубав и топъл юнски ден. От старото ябълково дърво излетя един кос и зарови човка в тревата, за да хване някое червейче. Линдзи щастливо си пое дъх, взе вилицата и започна да се храни. Отново имаше апетит.

Тад се върна заедно с Алис, увиснала на ръката му.

— Тад каза, че скоро ще се приберем у дома — обяви тя. — Каза, че ще дойде да поплува в нашия басейн, но не бил добър плувец. Мамо, нали ние ще го научим?

— Не мисля, че се нуждае от обучение. — Линдзи го погледна многозначително.

— Като комплимент ли да го приема или намекваш, както вие, британците, се изразявате, че съм безнадежден случай?

— Нали сам си призна, че истинското ти име е Този, който пристига последен?

Тад реши да не обръща внимание на явното предизвикателство. Погледна празната ѝ чиния и попита:

— Искаш ли десерт? Има страхотен плодов сладолед. Казва се „Сладки мечти“!

— Сериозно ли говориш? — Линдзи се засмя.

— Хайде, мамичко, сладоледът наистина е страхотен!

— О, вие вече сте опитали десерта, нали, госпожице Дънфорд?

— Разбира се, че го опитах. Има манго, банани и разни други плодове. Ние с Джамну всеки ден ядем сладолед, защото Бабаджи

казва, че е много полезно — бил пълен с витамини.

Докато вървяха към къщата, Тад попита:

— Доколкото разбирам, Алис живее тук от известно време?

— О, да. Откакто получих първото анонимно писмо.

— Сигурно ти е било много трудно да се отделиш от нея. — В гласа му имаше искрено съчувствие. Тя кимна и го хвана за ръката. Тад продължи: — Момчетата от отдела по злоупотреби ще приберат нашия човек Уикис всеки момент. Ако действително той ви е заплашвал, струва ми се, че спокойно можете да се приберете у дома.

— О, би било чудесно — въздъхна Линдзи. — Толкова е изморително непрекъснато да си на път. Но не трябва да забравяме, че по всяка вероятност Уикис не е действал сам. Даже той да е изпращал писмата, някой трябва да му е давал нареждания какво да прави.

— Да, сигурно е така. Но ти каза, че този, който управлява действията на Уикис, никога не се е доближавал до теб физически — всички писма са били написани с един и същи почерк, нали?

— Да. Големи печатни букви с черен флумастер. Не познавам почерка му. Предполагам обаче, че ако той е оставил последното писмо и след това ме е проследил, това означава, че е написал и предишните.

— Тогава щом го хванат, можеш да се върнеш към нормалния си живот. Майка ти каза, че щяла да се обади на ъ... Стейси и Еди.

— Трейси. Икономката ни и мъжа ѝ. Да, сигурно вече са се върнали в къщата и можем да им се обадим по телефона. Наложил се и тях да изпратят някъде след опита за пожар. Страхувах се да не пострадат. Оня ден им изпратих телеграма, че вече могат да се приберат, тъй като от охранителната фирма смятат, че няма никаква опасност...

— Ти си се обърнала към охранителна фирма? — прекъсна я Тад. Чак сега той усети колко сериозно се бе отнесла Линдзи към заплахите и колко отдавна те управляваха живота ѝ. В очите му се появи суров блясък.

— Беше разумно, Тад. Не исках да изгорят къщата ми. Вероятно Уикис бързо е разбрал, че сме се преместили, и е престанал да се интересува от къщата. Не зная обаче как се е досетил, че съм в апартамента в Доклендс.

— Силия смята, че вината е нейна. Каза, че веднъж е идвала да те вземе от работа с колата.

— Да, така беше.

— И Уикис може да ви е забелязал...

— Напълно вероятно. — Линдзи се замисли. — Тогава си тръгнах в пет, когато си тръгват повечето служители на банката.

— Ако тогава е разбрал коя е вашата кола, може да я е разпознал по-късно, когато майка ти е ходила до... Как се казваше кварталът, където е къщата ви?

— Пътни.

— Да, до Пътни. Ако по това време той е продължавал да държи къщата под око и се е опитвал да разбере къде сте се преместили, било е достатъчно просто да я проследи до Доклендс. И ви е намерил там.

— Нас двете да, но не и Алис. До предишната нощ той изобщо не е имал представа къде е.

— Е, това няма да му помогне много, докато се намира в ареста.

Отидоха в дневната. На масата в купа с лед имаше голяма кутия сладолед. Алис решително се насочи към нея. Тад я погледна и се усмихна.

— Ето го страхотният сладолед „Сладки мечти“ — промърмори.
— Просто съдба.

Сърцето на Линдзи подскочи от радост.

Отиде да попита майка си, дали се е свързала с Трейси и Еди в къщата.

— Не, скъпа, отговаря само телефонният секретар. При нормални обстоятелства бих казала, че това нищо не означава, тъй като Трейси не обръща много внимание на телефона, когато е включен телефонният секретар. Но предполагам, че все пак щеше да отговори, ако току-що са се върнали и чакат нареждания. Затова мисля, че още не са пристигнали.

Линдзи въздъхна. Толкова би било хубаво да се приберат вкъщи...

Следобед отидоха на разходка. Линдзи предложи да се разходят по пътечката през мочурището, която водеше към кея, за да провери дали дъщеря ѝ ще си спомни нещо. Но вниманието на Алис беше насочено към Тад. Двете жени го чуваха как ѝ изрежда имената на птиците, които обитаваха блатистата делта на реката.

— Това е кривоклюнест бекас, който сигурно се казва така, защото човката му е изкривена. А за онзи жерав с оранжевите крака

казват, че е ловец на стриди, но никога не съм виждал как точно го прави...

— Тад е много приятен човек — отбеляза Силия.

— Да.

— И те харесва. Много.

— Радвам се да го чуя.

— Алис вече е негова робиня до гроб.

— Преди няколко минути беше робиня на Джамну.

— Да, но това може да помогне.

— За какво да помогне, Сеси?

— Е... нали се сецаш... за това, което може да се случи един ден.

Линдзи се усмихна и прегърна майка си.

— Миналата нощ си мислех, че никога няма да излезем от реката — каза тя. — Така че съм благодарна на съдбата за всяка минута живот.

— Скъпа, не ми напомняй! Когато те видях да лежиш толкова бледа и неподвижна в стаята, помислих си, че сърцето ми всеки момент ще спре. Но знаеш ли — Силия изтри сълзите и хвана дъщеря си подръка, — една такава уплаха те кара да оценяваш това, което имаш. Вчера Тад позвъни на Питър Груман...

— Да?

— И когато свършиха, Питър помоли аз да се обадя. Доста дълго си поговорихме... Знаеш ли? Като си представя как той седи там съвсем сам в онзи апартамент и само от време на време идва прислужникът му. А и аз стоя затворена с компютрите си в моята стая в Пътни...

— Е, и? — подкани я Линдзи, като се стараеше да прикрие усмивката си.

— Така че се самопоканих да отида да го видя през следващата седмица. Смятам да му се обадя и да се уговорим, да кажем, за сряда.

— Да, защо не.

— Точно това казвам и аз. Защо не?

Денят приближаваше към своя край. В шест часа, точно когато Линдзи се опитваше да убеди Алис, че трябва да се приготвя за сън, повикаха Тад на телефона. Той се върна и съобщи, че от Отдела по злоупотребите бяха арестували Селфърд Уикис.

— Бързо е рухнал — каза. — След една нощ в килията смятат, че всичко ще изпее.

— Това е чудесно.

— Какво мислиш да правиш утре? — попита той.

— Какво имаш предвид?

— Тук ли ще останеш?

Тя се смръщи от изненада.

— Не мога да остана тук. Утре е понеделник и трябва да бъда на работа.

— За бога, Линдзи, сигурен съм, че би могла да си вземеш един почивен ден...

— Точно когато Хенри Уишоу ще поиска някой да обясни какво става? И когато хората от отдела ще нахлуят в банката и ще изплашат всички служители? Трябва да бъда там.

Той я погледна с възхищение.

— Предполагам, няма смисъл да те разубеждавам?

— Не, няма никакъв смисъл.

— Добре, а къде смяташ да се прибереш довечера — в къщата или в Доклендс?

— Много искам да се прибера вкъщи, но Сеси каза, че никой не се обажда и не ми е приятно да ги върна двете с Алис в къщата, която от няколко седмици е необитаема.

— Те биха могли да останат тук още ден или два.

— Искаш да кажеш да се прибера сама? Ще ми бъде неприятно.

— Искаш ли да дойда с тебе?

Тя сведе поглед към ръцете си. Нали точно за това си бе мечтала?

— Да. Много бих искала — каза.

Когато стана време да си тръгват, Силия предложи да закара колата в Оулд Флег Уорф.

— Ако ще се прибираме в къщата, трябва да си събера компютрите.

— Ами Алис?

— Джамну си заминава във вторник. Струва ми се, че би предпочела да е тук. А аз ще се върна във вторник сутринта и ще я закарам вкъщи. Така няма да страда от раздялата.

Линдзи тръгна с Тад и се оказа, че той караше обикновена двуместна японска кола.

— При моята работа най-добре е да не бия много на очи — поясни той.

Къщата на Еджфорд Роуд беше потънала в розови отблясъци от лъчите на залязващото слънце. Всичко беше толкова спокойно. Линдзи отвори вратата пред Тад и побърза да изключи алармата. След това застанаха в просторното антре хванати ръка за ръка с пълното съзнание, че имат пред себе си девет дълги часа удоволствие.

Бяха щастливи любовници, ненаситни един за друг, особено след случилото се предишната нощ. В един момент Тад, притиснал устни към косата ѝ, каза:

— Само като си помислиш, че тази нощ можеше никога да не се състои...

— „Събирай розовите пъпки, докато е време...“ — изрецитира тя.

— А ти такава ли си? Моята розова пъпка?

Младата жена тихо се засмя.

— Никога не съм мислила за себе си по този начин.

— Не, по-скоро ти си цял букет от рози — предположи той. — Рози с дълги стъбла, увити в целофан и с много панделки...

— Така щях да изглеждам недосегаема.

— Но ти наистина беше недосегаема. И още как! Но вече не си, любов моя, вече не е така.

Те още един път се обърнаха един към друг, нетърпеливи, радостни и благодарни на съдбата, че им е подарила тези вълшебни мигове.

На сутринта Линдзи изпита особено усещане, че някой споделя с нея ранните часове на деня. Беше свикнала да става много преди другите вкъщи. Затова сега се почувства малко обърквана, но, от друга страна, ѝ беше приятно да посрещне заедно с Тад яркото утро на новия ден.

— Няма да те моля да ме разведеш из къщата — каза той, докато наливаше в чашата ѝ силното кафе, което беше приготвил. — Някой друг път, става ли?

— Винаги, когато решиш да се отбиеш. — Линдзи се приготвяше, като внимаваше да не забрави нещо. Преди да излезе трябваше да остави бележка на Треиси на кухненската маса; да затвори

прозорците, които беше отворила, за да проветри, и да остави списък на продуктите за пазаруване.

Тад внимателно я наблюдаваше.

— Знаеш ли? — изрече той. — Първия път, когато те видях, беше облечена със същата рокля.

Линдзи беше с една от тъмните копринени рокли. Отначало мислеше да си сложи лятна рокля с къс ръкав, но се сети за бинтованата си ръка. Облече си строгата дреха, за да скрие превръзката, а и защото тя напълно отговаряше на дългия трудов ден, който я очакваше.

— Първия път, когато се видяхме — започна да разсъждава тя. — Струва ми се, че беше миналият век. Оттогава се случиха толкова неща...

— Но не всички бяха лоши — припомни той.

— Да. Някои бяха много хубави. — Линдзи се наведе през кухненската маса и двамата се целунаха.

На излизане Тад забеляза сините шнолички, които още стояха на масичката в коридора.

— Какви са тези неща, за бога? — повдигна въпросително вежди той.

Тя се изчерви.

— Подарък за Алис от един човек, който тогава беше важен за мен.

— Едрият мъж, който се бие с жени? — предположи Тад.

— Как се досети?

— Госпожо, част от професионалните ми задължения е бързо да схващам. И така, той ли ги остави?

Тя кимна и отиде да включи алармената система.

— Само не ми казвай, че специално е ходил да ги купи! Мислех, че се занимава главно с произведения на изкуството.

— Предполагам, че е изпратил куриера на фирмата да ги купи. — Върна се и взе шнолите. — Ще ги изхвърля в някоя кофа за боклук.

— Добре — съгласи се той с неприкрито задоволство. — С удоволствие ще дойда да ти помогна.

Качиха се в неговата кола и потеглиха към Сити. Той отбеляза:

— Ти обикновено идваш на работа с кола под наем...

— Откъде знаеш?

— Зная всичко за теб, радост моя. — По широката му усмивка Линдзи разбра, че е доволен от предимството, което му е дала.

— Изглежда, ще трябва доста да наваксам.

— Можеш да ми задаваш всякакви въпроси.

Тя се поколеба за миг.

— Женен ли си?

— Не. — Той поклати глава и въздъхна. — Имах продължителна връзка, но приятелката ми ме заряза, защото ѝ омръзнало да се чуди къде изчезвам от време на време. Нали разбираш, не можеш да ѝ кажеш какво работя... — Прекосиха Пътни Бридж и той добави: — Обаче ти си, разбира се. Искам да кажеш — омъжена.

— Да. Но Боб отдавна ни изостави.

— И аз така дочух. Всъщност той дори не е виждал Алис. Вярно ли е?

— Да.

— И няма представа какво е изпуснал.

Спокойно караше из пустите улици на Фулхам в източна посока.

— Ами ако са изпратили кола да те вземе от Доклендс и събудят майка ти?

— Няма опасност. Семейната информационна мрежа на Госуами вече е предала на Судин, че има промяна в обичайното ми разписание. При тях всичко се знае.

Той кимна с разбиране.

— Ще те оставя пред банката и ще мина покрай апартамента да се преоблека. — Погледна спортния си панталон. — Не изглеждам достатъчно делово за пред отдела по злоупотребите, нали?

— Щом казваш — усмихна се Линдзи.

В „Ойстрав“ изненадите следваха една след друга. Нан Комптън се появи на работното си място с делови вид и леко предизвикателен поглед. Дилърите я изгледаха изненадано, но изрекоха обичайното:

— Здравей, как си?

Нан обясни, че се чувствала много добре.

Линдзи не знаеше какво да мисли. Дали се беше явила само за да покаже, че не се страхува от нея и не се притеснява от случилото се? Или... очакваше новини от своя съучастник? Дали Селфърд Уикис я беше уведомил в събота вечерта или в неделя какво беше направил?

Но Нан нямаше вид на човек, който очаква да се случи нещо особено. Седна на бюрото си, включи мониторите и започна да разчиства нещата, натрупани след неколкодневното ѝ отсъствие. На съвещанието в кабинета на Линдзи, на което се разпределяха задачите за седмицата, тя послушно се яви с бележник в ръка и спокойно си водеше записки.

За около два часа отделът се справи с проблема с далекоизточните банки. Линдзи се обади на секретарката на председателя, за да поиска час за среща. Замисли се върху предстоящите дълги обяснения. Дилърите и брокерите се бяха отпуснали на бюрата си и си представяха, че е дошло време за кафе, когато в залата се появиха двама мъже в тъмни костюми и с изправена стойка, придружени от служител на отдела по рекламации.

Всички се обърнаха към тях, тъй като външни хора рядко влизаха в помещенията на банката дори и с придружител. Но тези двамата вървяха с вид на собственици: спокойно и без да бързат.

„Отиват да арестуват Нан“ — помисли си Линдзи.

Но те отминаха бюрото на Нан. Тя вдигна поглед към тях.

Отминаха я и се спряха пред бюрото на Илейн Мейтланд.

Илейн също ги наблюдаваше като всички останали. Повъзрастният от двамата мъже извади от джоба си служебна карта и я показа. Кръглото лице на жената изведнъж посърна.

Линдзи бързо излезе от кабинета си и чу как мъжът каза:

— ... да ни придружите до участъка, за да отговорите на някои въпроси.

— Не — слабо протестира Илейн.

— Хайде, госпожице — подкани я детективът. — Нали не искате да ви арестуваме?

— Нямате никакво основание да ме арестувате!

— Според вашия приятел Селфърд Уикис имаме предостатъчно основания...

— Селфърд!

— С него си поговорихме за вашите машинации...

— Той лъже. Нищо лошо не съм направила!

Сега вече повечето служители на отдела бяха станали на крака и ги наблюдаваха.

Линдзи се доближи до бюрото на Илейн и я изгледа с недоумение.

— Значи ти си била? — задъха се тя. — Ти си изпращала заплашителни писма за моето момиченце и за майка ми?

Илейн веднага се изправи на мястото си и с презрение я изгледа.

— Изглежда съм си губила времето. Оказа се, че не ти си ни шпионирала, а Тад.

— А ти как разбра? — попита самият Тад, който току-що влизаше. Беше си облякъл костюм, но за разлика от останалите мъже не бе имал време да си свали сакото и да си разхлаби вратовръзката.

Илейн поклати глава и упорито стисна устни, очевидно решила да не отговаря.

— Хайде, Илейн — каза той. — Време е всичко да се изясни.

Тя се облегна на бюрото и прехапа палеца си. След това се реши:

— Сел вчера замина за Бърнхам и ми се обади да ме информира какво се е случило. Казах му да остане там, за да събере повече информация. Боже, какъв глупак! — простена тя. — Каза, че си се удавила!

— Да, за малко. Също така и дъщеря ми Алис — отбеляза Линдзи. — Помниш ли Алис? Бях я довела на миналогодишното коледно тържество и ти ѝ помогна да си отвори подаръка, който беше получила от Дядо Коледа.

— Не съм искала да ѝ се случи нищо лошо! — извика Илейн. — Никога не съм казвала на онзи идиот да ви хвърля в реката!

— Ами пожарът в къщата ми?

— Какъв пожар?

— Той запали огън в дневната и остави бележка, че би могъл да подпали и цялата къща.

— О, Боже Господи! — изплака Илейн. — Това изобщо не беше необходимо. Само исках да те сплаши!

— Значи Уикис се е навъртал около Бърнхам и е разбрал, че Линдзи и Алис са спасени...

— Да, след което му казах веднага да се махне оттам и да се прибира вкъщи. Никой не знаеше кой е. Той ме увери, че е било тъмно и е валяло проливен дъжд, и тя нямало как да го познае...

— Оказа се, че не е било необходимо да го вижда — намеси се Тад и усмихнато се спогледа с детективите.

Докато Илейн говореше, те стояха неподвижно. Линдзи се замисли дали някой не трябва да напомни на Илейн за правата ѝ. Но, от друга страна, защо трябваше да се безпокои за жена, която за малко не бе убила и нея, и детето ѝ?

Тад обаче, изглежда, твърдо бе решил да получи колкото се може повече информация, преди да се намесят британските служители на закона.

— Значи Миризливият Сел е решил, че е извън подозрение? — намеси се той. — И как смяташе да постъпиш сега? Сигурно си знаела, че след инцидента с Линдзи и дъщеря ѝ няма как да не се намеси полицията...

— Да, но полицията в провинцията. — Тя се изчерви. — Не и тук! Едва когато Сел ми каза, че те е видял да караш към яхтклуба или към кметството — не помня как беше — разбрах, че сме сбъркали. Следенето на компютрите започна, след като ти се появи на сцената, Тад. От теб е трябвало да се пазим, а ние през цялото време сме били на погрешна следа.

— Като сте се опитвали да уплашите Линдзи...

— Боже Господи! По-скоро тя ме уплаши! Когато онази вечер излезе от кабинета си...

— Значи ти си била?

Илейн уморено въздъхна.

— Искях да поровя из вътрешната информационна система и да разбера какво си успяла да научиш. Не съм чак толкова опитна, че да се включа към компютрите на банката от къщи. И изведнъж ти се появи от кабинета. За малко да получи инфаркт!

— Но защо беше необходимо, Илейн? — изрече Линдзи. — Защо се захвана с измама? Ти толкова добре се справяше...

— Ха! — сопна се тя. — Опитай се да живееш с мъж, който не може без луксозна кола, държи да си купува дрехите на Родео Драйв в Холивуд и естествено иска да разполага с достатъчно джобни пари.

— Значи искаш да кажеш, че Тони е виновен? — прекъсна я Тад. — Е, ще се наложи да си потърси някоя друга, която да му осигурява целия този разкош.

Линдзи реши, че е крайно време да се възстанови добрият тон. Погледна въпросително към детективите.

— Не трябва ли първо да прочетете правата ѝ?

— Не е необходимо, госпожице. Просто я поканихме да дойде с нас и да ни помогне в разследването. — Но по-възрастният детектив разбра какво имаше предвид тя. С всяка произнесена дума Илейн се самообвиняваше, и то пред толкова хора, които внимателно наблюдаваха какво става. В известен смисъл това беше нарушение на правилата на Кралската прокурорска служба.

Двамата мъже изведоха Илейн, която изобщо не се съпротивляваше. Дилърите се разпръснаха на групички, за да обсъдят случилото се. Линдзи се прибра в кабинета си и се обади на секретарката на председателя. Той вече имаше някаква информация, тъй като хората от отдела естествено бяха поискали разрешение да влязат в сградата, за да разговарят с Илейн, но и Линдзи беше длъжна да докладва какво точно се е случило. Прилошаваше ѝ пред подобна перспектива. Толкова много се бе старала да запази доброто име на „Ойстрав“, но сега това ѝ се струваше невъзможно.

Тад влезе при нея, докато чакаше председателят да я приеме. Тя му каза:

— Разкажи ми какво знаеш? Господин Уишоу ще иска да научи всички подробности.

— Миризливият Сел се разприказвал. На конференция в Прага Илейн се запознала с някакъв посредник...

— О, спомням си. Беше миналото лято...

— Помолили я да открие сметки в „Ойстрав“, за да изперат пари, натрупани в Украйна...

— Украйна!

— Да, това са пари на руската мафия от продажба на оръжие на... Е, на тези, които са имали нужда от него. Става въпрос за огромни суми.

— И Селфърд Уикис е открил сметките?

— Точно така. За награда получил благоразположението на Илейн и процент от всяка сделка, която е минавала през тези сметки. Той каза, че Илейн е получавала много по-голям дял и това звучи логично. Тепърва трябва да разберем къде са прехвърляли парите, но това вече няма да е толкова трудно. Уикис е готов на всичко, само и само да не влезе в затвора.

— Предявили ли са му обвинение?

— Засега не. Струва ми се, че според британските закони може да бъде задържан по-дълго време, отколкото при нас, без да му е предявено обвинение. И трябва да ти кажа, че той е много притеснен за теб и Алис. Естествено, най-вече се страхува, че може да бъде обвинен за нападение и дори за опит за убийство. Нещастник.

Линдзи изпусна химикалката.

— Искам да го пратят в затвора и да остане там до деветдесетата си годишнина! Да ни преследва като някой чакал...

— Между другото той не е знаел къде се намира Алис. В събота сутринта проследил Силия. През последните десетина дни редовно я следвал с колата си, като е правел всичко възможно да се измъкне от работа. Изглежда е лъгал, че излиза да преговаря с въображаеми „клиенти“. Следил я в събота, когато тя заминала за фермата с микробуса, но по пътя я изгубил.

— Изгубил я!

— Както ти каза, не е много умен. Върнал се в Оулд Флег Уорф да остави бележка — просто за да те поизмъчи, и тъкмо се качил в роувъра си с намерението да се прибира, когато ти си се върнала вкъщи, прочела си писмото и си се втурнала към колата. И тогава той те е последвал...

— О, не — простена Линдзи. — Искаш да кажеш, че аз сама съм го завела във фермата?

— Успял е само защото вече е познавал половината от пътя — успокои я Тад. Между другото той твърди, че е викал от кея, за да разбере къде си и да ти помогне да излезеш от водата.

— Ха! — Линдзи не беше убедена, че трябва да се вярва на твърденията на този човек. Помисли малко и каза: — Това ли е всичко? Нали „Ойстрав“ повече не е замесена в тази история?

— Не е съвсем така, защото сега ние ще използваме „Ойстрав“, за да разберем кой получава парите. Или по-точно коя е презокеанската банка, която ги прехвърля нататък. Чак тогава може да се смята, че участието на „Ойстрав“ е приключило. Всъщност ни остава един вид продължителна пречистваща операция.

— Значи няма веднага да си заминеш?

— Не, все още не. — Той стисна ръката ѝ, разбирайки нейната тревога. — Но сега трябва да тръгвам. Налага се да дам показания

пред момчетата от отдела по финансови злоупотреби, а след това да изпратя няколко съобщения по електронната поща на МСББ.

И пред погледите на всички той нежно я целуна по бузата и бързо излезе.

Този път Линдзи изобщо не се притесни какво щяха да си помислят колегите ѝ.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Господин Уишоу много се разтревожи. Обади се на адвокатите на банката и помоли Линдзи да присъства на разговора. След малко те пристигнаха — двама представители на известна адвокатска кантора — един възрастен човек и един младеж. Младият беше консултант по компютърни проблеми, с каквито възрастният му колега никога не се бе сблъсквал в своята практика.

Изслушаха разказа на Линдзи.

— Какви парични суми са преминали през банката?

— Не знаем точно, защото още не сме получили отчета на следователите. Но... предполага се, че става дума за стотици милиони... Това е, което знаем засега.

— И все пак — добави Уишоу — банката не е претърпяла никакви загуби. Нито един от клиентите ни не е пострадал.

— Аха — казаха адвокатите и малко се оживиха.

— Естествено нямаме избор и се налага да ги изправим пред съда... — започна тя.

— Госпожо Дънфорд, това трябва добре да се обмисли.

— Но отделът по финансови злоупотреби...

— Засега разполага с много малко данни. Или поне ние останахме с това впечатление от вашия разказ. Парите само са преминали през компютрите на „Ойстрав“. Основният проблем, изглежда, е в Съединените щати, където някой има намерение да инвестира незаконно придобити пари в законен бизнес — промърмори раздразнено адвокатът. — Доколкото разбрахме, някакъв американец е предизвикал разследване във вътрешните работи на „Ойстрав“.

— Да, господин Тадиешки. Изглежда, той е тук — оплака се председателят — с благословията или, ако мога така да се изразя, с мълчаливото съгласие на предишния председател на банката, господин Груман. Аз изобщо не бях уведомен.

— Боже Господи.

По-младият адвокат попита:

— Но нали не бихте искали служители на банката да продължат да перат мръсни пари през вашите компютри?

— Да, естествено. Разбира се, че не бих искал! Но все пак бих предпочел да се посъветват с мен.

— Естествено — отвърнаха в хор двамата адвокати.

Линдзи бе възмутена. С подчертано спокойствие им припомни:

— Аз и дъщеря ми бяхме нападнати. За малко да се удавим в река Кроуч. Намеси се полицията и нямаше как да се запази в тайна аферата в банката.

— Горкото ми момиче — бързо каза председателят. — Естествено, че не може да се запази в тайна... поне що се отнася до нападението над теб и твоята дъщеричка... Да, да. Това на всяка цена трябваше да се разследва... И се оказа, че е работа на Уикис? Невероятно! Даже не си спомням как изглежда, въпреки че сигурно съм го виждал в банката, например на коледните тържества. Като си помисля само, че наш служител е имал намерение да ви причини зло...

— И напълно съзнателно е участвал в пране на мръсни пари чрез вашите компютри — добави младият адвокат.

— Франк, не забравяй все пак, че банката фактически не е загубила пари на свои клиенти — припомни му по-възрастният.

— Така е — съгласи се председателят с доволен вид.

— Но, от друга страна, Селфърд Уикис в течение на няколко месеца е заплашвал мен и моето семейство. Бяхме подложени на психически тормоз, а в събота вечерта за малко да се удавим по негова вина...

— Сигурно ли е, че именно Уикис ви е преследвал?

— Но нали си призна! — почти извика Линдзи, тъй като имаше чувството, че председателят и адвокатите всячески се стараят да омаловажат неговата вина.

Повече от два часа продължиха да разискват случая. Накрая Линдзи остана доволна, когато адвокатите стигнаха до извода, че трябва да се свържат с отдела по особено крупни финансови злоупотреби и да разберат какви обвинения щяха да бъдат повдигнати към Илейн Мейтланд и Селфърд Уикис. Адвокатите усетиха, че тя държи да обвини Уикис в изнудване и нападение, а младата жена остана с впечатлението, че те предпочитат нищо да не се разчуе.

Когато се върна в кабинета си, Милисът я чакаше с куп задачи. Линдзи прегледа най-неотложните материали, след което каза:

— Виж, Милисът, нали знаеш, че никога не бих те ангажирала с мои лични проблеми, ако не се налага...

— Но, разбира се, Линдзи — веднага се съгласи секретарката. — Какво мога да направя за тебе?

— Сега, когато нещата постепенно започнаха да се нормализират, искам да благодаря на хората, които толкова много ми помогнаха през последните няколко седмици. Затова би ли отишла да купиш някои неща? — Беше решила да подари на господин Соумс, собственика на „Блу Бойс“, портативен касетофон и комплект компактдискове със записи на джаз. Помоли Милисът да поръча за семейство Госуами огромна сладоледена торта с надпис „Благодаря“. А на хората от яхтклуба реши да изпрати чек, тъй като беше сигурна, че нямаше да се обидят. Искаше да направи всичко това още сега, за да разберат те колко им беше благодарна.

През следващите два дни стана ясно, че Селфърд Уикис има много добър адвокат. След като се посъветва с него, той промени първоначалните си показания. Да, Уикис бил проследил Линдзи. Да, той тръгнал след нея, когато тя излязла от колата и хукнала през поляната.

Но той искал само да си поговорят.

И ако тя е имала глупостта да скочи във водата, той какво бил виновен? Извикал ѝ да се върне на кея, но тя или не го е чула, или не му е обърнала внимание.

Линдзи научи всичко това от Тад, който имаше връзки в отдела по финансови злоупотреби.

— Той твърди, че искал само най-приятелски да си поговорите.

— Затова ли ми блокира пътя? — възмути се Линдзи. — Колата му беше спряна на пътя ми и за малко да ме блъсне!

— Пътните условия са били много тежки. Бил се подхлъзнал по наклона.

— Като те слушам, той изглежда се опитва да представи нещата така, като че ли просто съм се паникьосала.

— Да, скъпа. Страхувам се, че точно това прави.

— Ами писмата, които ми изпращаше? Нали ги предадох на детективите...

— Отрича да ги е писал.

— Но ако изследват почерка...

— Графологичната експертиза е несигурна. Ако това е единственото вещественно доказателство, той няма да бъде осъден.

— Ами участието му в измамата?

— Измамата... Вероятно ще мине доста време, докато съберем достатъчно факти. Миризливиет Сел се отказа от първоначалните си показания за това как Илейн била вербувана в Прага и го е помолила да открие сметки за пране на мръсни пари. Новата версия е, че всичко е било съвършено легално: тя просто го помолила — това поне не е лъжа — и той като усърден служител на банката побързал да открие сметките. През него са минавали само преводи от напълно законни сметки от други банки...

— Но нали Илейн фактически каза, че...

— Ако си припомниш думите ѝ, тя говореше главно за лични неща. Когато момчетата от отдела ги записаха, целият разговор оставя впечатление за съперничество между две изключително амбициозни жени...

— Тад!

— Не се разстройвай, Линдзи. Очевидно Илейн също има много добър адвокат и той я е посъветвал да се придържа към тази линия на поведение: все едно че става въпрос за най-обикновен кариеризъм. Нали помниш как Нан най-подробно ти обясни, че си ѝ провалила живота — предполагам Илейн използва като пример нейното поведение.

— С една дума, всички ние сме представени като отбор завистливи глупачки!

— За нея това е най-добрата линия на поведение, Линдзи. Тя изобщо отрича да е давала някакви поръчения на Уикис да извърши нещо незаконно. А що се отнася до първоначалните му показания, когато той спомена, че се е ползвал с „особеното ѝ благоволение“, тя поясни, че той страда от манията как всички жени са луди по него.

— Което е вярно — въздъхна Линдзи.

— С една дума, двамата се прикриват един друг. В полицията не можах да събера достатъчно факти, за да им предявят обвинение, и ги пуснаха да си вървят.

— Да не искаш да кажеш, че всичко ще им се размине?

Тад унило се усмихна.

— Така изглежда. Само дето си загубиха работата и повече никога няма да могат да работят в Сити...

— Значи и „Ойстрав“ няма да повдигне обвинение?

— Не, поне официално, няма. Вашите ревизори естествено ще разгледат всичко под лупа, но дали ще информират отдела по финансови злоупотреби, не мога да кажа. Мисля, че е малко вероятно.

— Не мога да повярвам! Искаш да кажеш, че Илейн и Селфърд ще се измъкнат от цялата тази история и то с процентите, които са спечелили от мръсни сделки...

— Което вероятно е хиляди лири...

— А огромните суми, които са преминали през счетоводните книги на „Ойстрав“ към американски фирми, няма да бъдат конфискувани?

— Много добре знаеш колко често се случват подобни истории — отвърна Тад. — Ако си спомняш, ти също дълго време правеше всичко възможно да не се разчуе. Нали не се обади в полицията за анонимните писма, за да запазиш репутацията на „Ойстрав“?

Линдзи сподави един стон. Той отново беше прав.

— Финансовата система не допуска да ѝ се месят в работата, освен ако не е абсолютно неизбежно. Тези двамата не са извършили злоупотреба. Това, което са направили, обикновено се определя като „престъпление без жертви“. Има движение на пари и някой се е облагодетелствал, но никой не е ощетен.

— Ощетени са хората, срещу които се използва това незаконно оръжие — ето кой е ощетен!

Двамата разговаряха, седнали под калината в двора на къщата в Пътни, докато Алис се правеше на индиански вожд. Тад ѝ беше донесъл подарък — много красива лента за чело, украсена с мъниста и орлово перо. Лентата определено не беше играчка, която може да се купи във всеки магазин, и Линдзи предполагаше, че специално е била поръчана от Америка. Тад беше пристигнал преди около час и беше направил на Алис „тотемен стълб“, а в момента наблюдаваше дивашкия ѝ танц около него.

— И аз не съм доволен от резултатите — призна той с въздишка. — Но търговията с оръжие е извън компетенциите както на вашия отдел по особено крупни финансови злоупотреби, така и на Банковата

комисия. Можем да се занимаваме само с това, което влиза в нашите правомощия. А засега имаме само престъпление, което не може да бъде доказано и следователно не съществува.

— Значи Илейн и Селфърд ще бъдат наказани само с това, че ще останат без работа?

— Да. — Тад замълча. Очевидно се бе замислил какво още би могъл да й довери. — Но МКБС няма да спре дотук. В Щатите са преведени изпрани пари и е ясно, че няма да бъдат използвани за почтени цели. Доколкото разбрах, Държавният департамент оказва натиск върху украинското правителство...

— Аха — каза Линдзи. Тя самата беше участвала в сключване на договори, при които се изискваше намеса на държавата. Но тогава ставаше дума за търговски операции, не криминални.

— Недей да храниш големи надежди — предупреди я той. — Официално украинците са заинтересовани да се прекрати незаконната търговия с оръжие, защото то често се използва от престъпни организации, които действат както на територията на самата Украйна, така и в съседните страни. И ако те действително решат да вземат мерки за залавяне на крупните търговци на оръжие, смея да се надявам, че ще се проведат редица разузнавателни операции и дребни сделки...

— Сделки ли? Какво имаш предвид?

— Е, всички се досещат кой може да стои зад тази търговия. Вероятно ще се окаже, че става дума за влиятелни политици или за хора от командния състав на армията.

— И украинското правителство няма да може просто да ги арестува и да ги хвърли в затвора...

— Виждам, че картината ти се изяснява. Накрая по всяка вероятност ще се стигне до сделка: те ще получат имунитет или ще им намалят присъдата срещу информация за това как е организирана търговията с оръжие...

— От всичко, което казваш, Тад, става ясно, че могат да бъдат заловени само дребните риби.

— Нищо не мога да твърдя със сигурност, Линдзи. Политиката в бившия Съветски съюз е много сложна. Опитай се да погледнеш на цялата история с очите на полковник от украинския арсенал. Кого мислиш, че ще ни предаде? Естествено не и своите приятели. Най-

вероятно ще посочи хора като Уикис или Илейн Мейтланд — някого, когото той познава само по име, и то извън граница.

— И тогава вече отделът за борба с особено крупни финансови злоупотреби ще има основание да ги подведе под отговорност.

— Ако все още са тук. — Тад сви устни. — На тяхно място отдавна ще съм някъде в Австралия, когато украинецът реши да се разприказва. Както виждам, в най-скоро време „Ойстрав“ почти ще остане без персонал, когато Нан си намери нова работа и изхвърлят двамата търсачи на силни усещания.

— Ужасно е — каза тя и скочи на крака, за да покаже, че повече не желае да говори на тази тема. — Отивам да направя чай. В топъл юлски следобед задължително се пие чай с ягоди.

— Ооо, ягодки! — извика „индианският вожд“, който имаше много остър слух. Алис хукна след тях в дневната.

Трейси беше сложила ягодите в голяма купа на слънце, за да се подсили ароматът им. Линдзи извади сребърната захарница и сметаната от хладилника. Разрешиха на Алис да занесе купата с ягодите под сянката на калината. Линдзи взе подноса с чая, а след нея вървеше Трейси с чиния питки. Най-отзад беше Тад със сгъваемата масичка.

— Майка ти няма ли дойде? — попита той, когато забеляза, че Еди донесе само един допълнителен стол — за Алис.

— Мама излезе и няма да се прибере до вечерта — отвърна Линдзи и се усмихна. — Алис, не се нахвърляй върху ягодите. Изчакай да ти отделия в чинийката.

— Какво толкова те развеселява?

— Майка ми ще прекара следобед с Питър Груман.

— Така ли? — Той също се усмихна. — И това означава ли нещо?

— Изглежда. Покани я да отидат заедно в Швейцария през август...

— Ами!

— Всичко е съвсем платонично — подчерта тя. — Питър всяка година ходи там на почивка, защото обича хладния климат, а освен това има и клиника, където лекуват артритата му. Във всеки случай за пръв път кани някого да го придружи.

— Баба ще ми изпрати швейцарски часовник — обясни Алис на Тад. — Някакъв много специален, на който било изписано името ми...

— Наистина ще изглежда много шик. А аз какво да ти изпратя от Ню Йорк?

Линдзи затаи дъх.

— Връщаш ли се вече?

— Да, и то скоро.

— Може ли да ми изпратиш лула на мира? В книжката има картинка как индиански вождове пушат лулата на мира.

— Но ти нали не пушиш? — възрази Тад. — Майка ти сигурно няма да иска да ти купи тютюн, така че не виждам как ще я използваш.

— Кога ще се върнеш? — попита Линдзи.

— Кой знае? Предстои ми устен доклад за изпълнението на задачата. Смятат, че биха могли да измъкнат още нещо от съзнанието ми, което съм пропуснал да включа в официалния отчет. След това ще обсъдим резултатите от тукашните събития. И накрая предполагам, че ще ме повикат обратно в Ню Йорк, тъй като тук надали ще се случи нещо.

— Добре, щом не искаш лула на мира, не може ли поне да ми изпратиш томахавка? — намеси се Алис.

— За десет секунди се преориентира от мир към война — засмя се Тад. — Слушай, след като искаш да изглеждаш като индианка, защо да не ти подаря огърлица?

— Каква огърлица?

— От малки раковинки, зашита върху кожена каишка.

— О, мамичко, ще бъде страхотно! — Алис вече си представяше как важно се разхожда в забавачката с новите подаръци.

Майка ѝ също си представяше разни неща — например как щеше да живее без Тад. Изведнъж слънчевата градина помръкна и сънливото бръмчене на пчелите край дивите розови храсти вече не звучеше толкова успокояващо. Налагаше се да свикне с тази мисъл: работата на Тад изискваше да замине.

— Искам да си взема отпуска. — Линдзи чуваше гласа му като насън. — А и ти сигурно отдавна не си почивала...

— Да, нали знаеш, и аз имам много работа. — Насили се да се усмихне тя.

— И какво ще правиш тогава?

— Обикновено всички заедно отиваме на почивка в Шотландия. Банката има няколко стаи в един шотландски замък...

— О, в Шотландия винаги е толкова мъгливо! Какво ще кажеш за един месец на море в Санта Лучия?

Тя изненадано го погледна и унило отговори:

— Звучи доста съблазнително...

— Чудесно. И може би, докато сме там, ще успея да те убедя да промениш фамилията си на Тадиешки.

— Нямах никакъв шанс! — настроението ѝ веднага се промени. Вече го дразнеше. — Много трудно се произнася. — След малко отново стана сериозна. — Да не си забравил? Аз все още съм омъжена за човек, от когото нямам никаква вест от пет години.

— Е, крайно време е да направиш нещо по този въпрос, Линдзи — каза той. Макар че се усмихваше, беше напълно сериозен.

— Прав си. Но, скъпи, това няма да стане толкова бързо.

— Но веднага можем да започнем да си мечтаем, нали? Всичко ще обмислим, докато лежим на пясъка и гледаме как Алис строи замъци от пясък. Хайде, Линдзи. Когато се видяхме за пръв път, ти ми изнесе цяла лекция, че трябва да се отнасям с уважение към мечтите на хората. Не мислиш ли, че е време да се погрижим и за своите мечти? Родени сме един за друг и вече го знаем.

Тад беше прав. През последните няколко месеца, изпълнени с тревоги и премеждия, тя беше срещнала мъжа, от когото имаше нужда. Беше го открила след толкова много грешки и разочарования и беше немислимо да се раздели с него.

Естествено имаше доста проблеми, които трябваше да се решат. Но кога не е имало? И двамата държаха на работата си, така че и двамата трябваше да направят компромиси. За нея това сигурно щеше да означава да се раздели с тази къща, в която беше вложила толкова много мечти. Но мечтите можеха да бъдат пренесени и в някоя друга къща, а може би и в друга страна. Трябваше да мисли и за дъщеря си. Алис беше умна, интелигентна и вече обичаше Тад. Тя лесно щеше да се приспособи към новия живот, тъй като отново щеше да бъде обградена с обич и внимание. Майка ѝ, която Линдзи за нищо на света не би оставила сама, може би също щеше да започне нов живот с Питър Груман. Времето щеше да покаже.

Линдзи и Тад щяха да се справят. Докато почиват под тропическото слънце, ще обмислят всичко и ще планират своето бъдеще. След като вече знаеха, че не могат да живеят един без друг, щяха заедно да разрешат проблемите си.

Тад я наблюдаваше.

— За какво мислиш? — попита той.

— За това, че когато те срещнах за пръв път, изпитах към теб инстинктивно недоверие.

Той поклати глава.

— Как изобщо си успяла да станеш добър banker, след като преценката ти е толкова лоша?

— Един Бог знае — засмя се Линдзи. Беше щастлива, но и неспокойна. — Зная много за парите, но за мъжете... Е, това вече е друга история.

— Същото може да се каже за всички нас, Линдзи — каза той. — Винаги се учудваме на постъпките на хората. И ако имаме поне малко здрав разум, научаваме доста неща. А това, което аз успях да науча, е, че двамата сме създадени един за друг.

Той отново беше прав. Животът ѝ досега беше само подготовка за този момент — най-после да срещне мъжа, когото обича; да се посвети на една любов, преминала през толкова трудности.

— Струва ми се, че имаш право — каза тя. И беше напълно искрена.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.